Un parfum atît de dulce

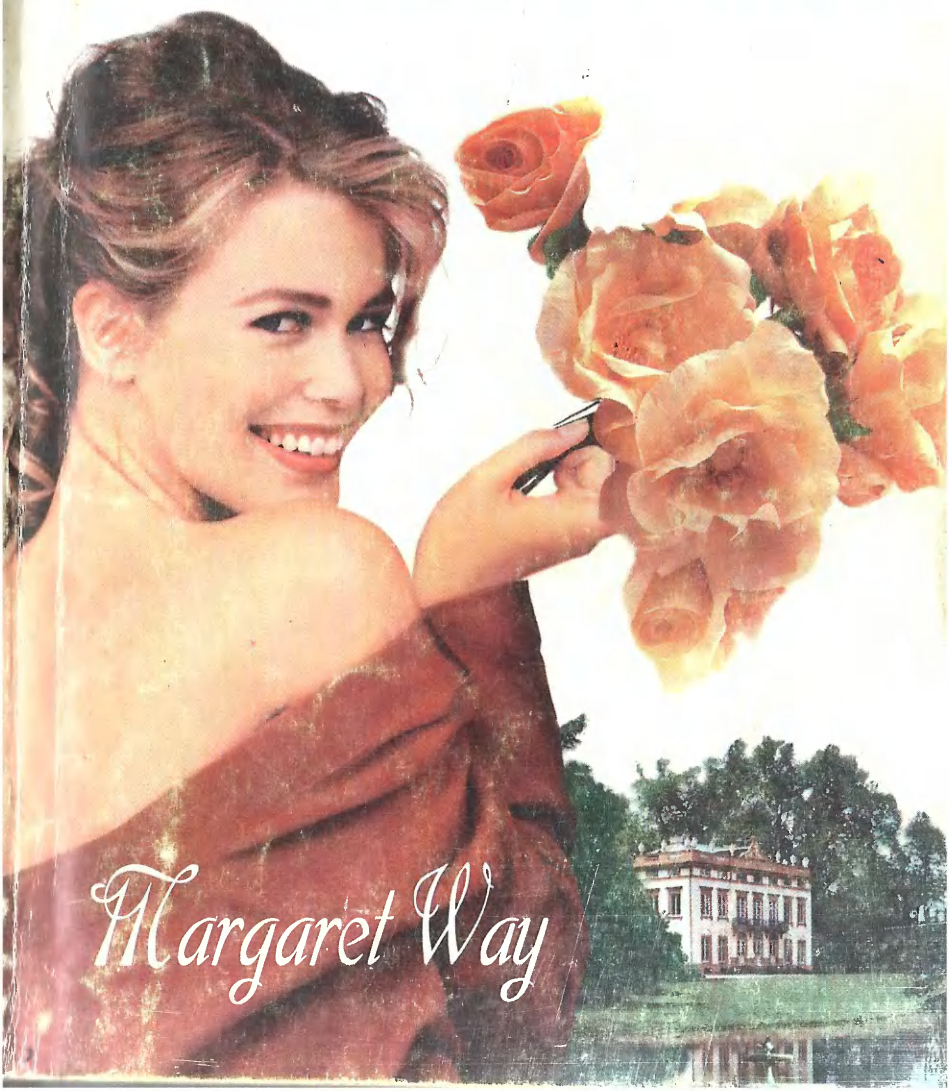

Margaret Way

Bestseller

"Un parfum atît de dulce" este o poveste emoţionantă despre puterea magică a dragostei.

Rave Reviews

"Plină de pasiune şi senzualitate fierbinte."

Affaire de Coeur

"O încîntătoare poveste despre farmecul iubirii... Cel mai frumos vis este cel pe care dragostea îl face să se împlinească..."

Romantic Times

Lei 2157+43TL = 2200

Swans' Reach
by Margaret Way

© copyright 1994 by
Margaret Way

Margaret Way

Un parfum atît de dulce

Traducere de Gabriela Anca Marin

VP

Capitolul 1

Vanessa se ridică brusc. În timp ce vorbea, ea apucase un presse-papier pe care îl strîngea nervoasă în mîini.

– Nu, nu el! Nici nu poate fi vorba!

Părea cuprinsă deodată de o furie violentă, lipsită de raţiune.

Elizabeth Ross îşi privi nepoata cu tandreţe, sentiment ce era amestecat cu tristeţe; însă nu spuse nimic.

Jacob se întoarse spre fată.

– Pune la loc presse-papier-ul, Vanessa, şi încearcă să te calmezi. O superi pe bunica, spuse el autoritar.

Era prietenul şi avocatul lui Elizabeth de mai mult de patruzeci de ani, făcea parte din familie. Vanessa puse obiectul pe masă.

– Îmi pare rău, unchiule Jacob! spuse ea. Dar toată povestea asta mă scoate din minţi. Nu pot accepta aşa ceva. Ştiu bine că trebuie să vindem, dar de ce tocmai lui?

Jacob Dodds păru descumpănit pentru o clipă. Îşi puse mîna pe creştetul pleşuv.

– Fii rezonabilă, copila mea. Nu înţeleg de ce primeşti vestea atît de rău.

– Da, draga mea, de ce? insistă Elizabeth Ross, care considera că nepoata ei avea tendinţa de a dramatiza lucrurile.

Furia reapăru brusc în ochii Vanessei.

– N-am o explicaţie logică, buni. Nu-mi place deloc bărbatul acesta, îmi inspiră teamă. Ai zice că se crede buricul pămîntului. Priveşte oamenii cu un aer dispreţuitor, ca şi cînd ar fi împărat, sau mai ştiu eu ce! Asta din cauza meseriei lui înspăimîntătoare, sînt sigură!

– Domnezeule! exclamă Jacob, şocat. Lasă-mă să-ţi reamintesc, Vanessa, că şi eu sînt tot om al legii.

– Ştiu, unchiule Jacob, însă tu conduci un birou de notari respectabili.

– Iar Nick Retford este cel mai cunoscut avocat din ţară în ceea ce priveşte orice caz criminal.

– Ceea ce nu e rău deloc, remarcă Elizabeth cu blîndeţe, încercînd să mai destindă puţin atmosfera.

– Mie nu mi se pare. Un astfel de om este sigur lipsit de inimă.

– Cred că are tot atîta suflet cît avem şi noi, zise Elizabeth.

– Nu cred! Trebuie să fie dur şi crud, i-am citit pe chip.

Jacob nu-şi putu reţine un oftat.

– Personal mi se pare un tip destul de bine, continuă Elizabeth, zîmbind. Are mult caracter şi, din cîte mi-a povestit Jacob, este absolut strălucit în profesie, ceea ce nu strică. Numai că tu eşti prea tînără şi prea încăpăţînată ca să-ţi poţi da seama.

– Oh, buni. Doar n-o să-i laşi lui casa noastră;

n-aş putea suporta! zise Vanessa, cu voce tremurătoare.

Elizabeth îşi ridică faţa frumoasă, aureolată de păr argintiu, şi spuse ferm:

– Nu exagera, draga mea! Şi eu sînt cu nervii la pămînt. Trebuie să acceptăm situaţia. De la moartea bunicului tău, nu mai avem posibilitatea să păstrăm *Lebedele.* Şi nu serveşte la nimic dacă faci acum o scenă.

– Elizabeth, eşti minunată, zise Jacob entuziasmat.

– Nu vreau să mă îmbolnăvesc numai la ideea că-mi părăsesc casa, chiar dacă asta îmi frînge inima. Am să-mi iau la revedere în linişte, cu demnitate. Domnul Retford mi-a făcut o impresie bună. Şi este singurul, de altfel, care mi-a oferit ceva mai mult decît preţul minim.

– Nu-ţi dai seama că-şi cîştigă existenţa apărînd ucigaşi?

– Nu fii ridicolă! Nu-i ruşinos deloc. Nu l-ai văzut pe Nick decît cîteva minute. Eu sînt mai în măsură să judec întreaga situaţie.

– Este nepotul judecătorului Housman, nu-i aşa?

– Şi ce-i cu asta? întrebă Jacob, mirat.

– Sir Geoffrey a fost îndrăgostit nebuneşte de buni.

– Dar, draga mea, nu era singurul! Şi eu am fost, şi mai sînt şi acum.

Bătrînul se întoarse spre vechea lui prietenă.

– Îţi seamănă mult, Lib. Acelaşi păr, aceiaşi ochi verzi. Însă nu ţi-a moştenit şi drăgălăşenia.

– Nu, aprobă Elizabeth, surîzînd. Are trăsăturile lui Dick, nu? Fiul meu era foarte pasional. Privind-o pe Vanessa, am impresia că-l revăd.

– Ştii că te iubesc mult, buni, zise Vanessa emoţionată. Dar să vinzi *Lebedele* lui Dominic Retford, ce nebunie! E în stare să transforme domeniul într-un centru de reeducare pentru foştii lui clienţi.

– Nici vorbă. Cred că se va recăsători cu Rachel Maybury. Este o femeie foarte frumoasă.

– La fel de rece şi de distantă ca o statuie. Ca şi el. Se potrivesc perfect!

– Haide, Vanessa. Rachel e o femeie foarte agreabilă, protestă Jacob. Nick merită să fie fericit. După tragedia legată de prima lui soţie...

– De ce? L-a părăsit?

– A murit din cauza unei boli, la vîrsta de douăzeci şi cinci de ani, pe cînd fiul lor avea

numai trei ani.

– Oh! îmi pare rău... murmură Vanessa. Am fost odioasă, fără să ştiu de ce...

– Suferi din cauză că trebuie să-ţi părăseşti casa ta cea frumoasă, asta-i tot, spuse Jacob, împăciuitor. Totuşi, trebuie să recunoşti că Nick e cel mai bun cumpărător.

– Şi totuşi nu mă pot împăca cu gîndul că toate bogăţiile noastre vor trece de acum încolo în mîinile acestui individ. Sir Geoffrey îi va lăsa lui toată averea, nu?

– Bineînţeles, este singurul lui moştenitor.

– Încearcă să-l mai întîlneşti o dată, zise Lady Ross. Poate îţi vei schimba impresia.

– Cu siguranţă, nu! Eşti oarbă, buni. E suficient să-i priveşti trăsăturile, ca să înţelegi ce fel de om e. E atîta duritate în ochii lui albaştri. Şi contrastul pe care-l fac cu părul negru, e de-a dreptul frapant.

– Nici părul tău roşcat nu-ţi dă un aer prea drăgălaş, observă Jacob.

– Buni, i-ai vorbit de pavilion?

– Nu încă.

– De ce?

– Pentru că nu-mi place să cer favoruri.

– Sînt zece hectare de teren în jurul casei. Ar putea foarte bine să ne închirieze vila şi grădina.

– Poate lui Nick nu-i face plăcere să aibă străini pe proprietatea lui.

– E capabil să ne refuze, şi asta numai din răutate! strigă Vanessa.

– Draga mea, depăşeşti orice măsură, ca de obicei. Confuzi aroganţa cu tăria de caracter. În ceea ce mă priveşte, am încredere în Nick. Va şti să aibă grijă de *Lebede.*

– Da, întări Jacob. Este pe departe cel mai corect dintre cumpărătorii noştri.

– Oh, buni! Cum poţi face una ca asta? gemu fata.

– Încerc să fiu raţională, Vanessa. Tu te laşi dusă de temperamentul tău, şi spui orice. Ştiu că eşti plină de calităţi şi, în plus, eşti foarte drăguţă. Ai un atu important pentru o femeie.

– Dacă aş fi fost bărbat, aş fi muncit din greu, şi n-am mai fi fost nevoite să vindem *Lebedele*, spuse Vanessa cu o umbră de regret în glas.

Elizabeth izbucni în rîs.

– Oricum n-ai fi reuşit să faci avere pînă la douăzeci de ani, iar eu sînt încîntată să am o nepoată adorabilă ca tine.

– Iar tu eşti cea mai bună dintre bunici.

– Atunci, fă un efort şi ajută-mă! Încearcă să-ţi ascunzi antipatia faţă de Nick. Va veni poimîine, împreună cu Rachel.

– Sper să-l aducă în sapă de lemn, nu se putu abţine Vanessa.

– Nu este genul de om care să se căsătorească cu o femeie frivolă.

– Oricum, Rachel nu va avea o viaţă prea veselă. Aş vrea să-l văd cum se comportă în timpul proceselor, trebuie să fie şi mai dezagreabil. Mîine are loc judecarea lui Cleary, nu?

Elizabeth se ridică de pe scaun.

– Vanessa! Eşti nebună? Ce să cauţi acolo?

– Las-o în pace, Elizabeth, interveni Jacob. E o experienţă bună. Va afla şi ea cum se desfăşoară cu adevărat un proces. După părerea mea, băiatul va scăpa. O fi el cam instabil, însă nu e un criminal.

– Trebuie să fie fericit că-l apără Nick zise Vanessa, caustică.

– E într-adevăr un lucru bun. Nu mi-ar place să ştiu că un nevinovat îşi va sfîrşi zilele în închisoare. Dar n-o să te simţi încurcată, în caz că te zăreşte Dominic?

– Nu-ţi face griji. Voi purta una din pălăriile lui buni.

– Atunci te va vedea cu siguranţă!

– Într-adevăr, nu sînt prea discrete.

– Voi, tinerele, sînteţi toate lipsite de feminitate. Chiar mă întreb cum de vă mai căsătoriţi.

– Se pare că Vanessa nu va avea probleme din acest punct de vedere, zise Jacob, galant.

– Nu mă grăbesc, iar dacă nu-l voi găsi pe cel care să-mi convină, nu mă voi mărita niciodată.

– Eşti hotărîtă să mergi mîine la tribunal? o întrebă Elizabeth, revenind la subiect.

– Bineînţeles. Îmi imaginez că onorariile lui sînt foarte mari, zise Vanessa, acuzator.

– Dar nu sînt bani furaţi, zise Jacob. Este cel mai bun consilier din barou. Are pledoarii foarte bune şi a cîştigat toate procesele.

– Iar acum se crede Dumnezeu Tatăl!

– Trebuie să plec, am de lucru! zise bătrînul, prea puţin dornic să reînceapă conversaţia.

– Te conduc la maşină, unchiule Jacob.

– Eşti foarte drăguţă. Vrei să-mi cauţi tu lucrurile, te rog?

Cînd ea ieşi din cameră, Elizabeth şi Jacob se priviră.

– Curaj. Am să fiu întotdeauna aproape de voi, să vă ajut.

– Îţi mulţumesc, Jacob, răspunse ea, încercînd să-şi mascheze tremurul din glas.

– Te admir, Lib. Ştii să faci faţă tuturor necazurilor. Lew ar fi fost mîndru de tine.

– Vreau să încerc să uit *Lebedele.* Am venit aici ca proaspăt căsătorită; aici s-a născut singurul meu copil, iar dragul meu Lewis este îngropat aici, în grădină. Am ajuns la capătul călătoriei. În curînd împlinesc optzeci de ani. Sufăr pentru Vanessa, este atît de vulnerabilă. Are nevoie de protecţie, în ciuda celor douăzeci de ani ai ei, este încă un copil.

– Te înţeleg, suspină Jacob. Dar să nu-ţi faci griji; este numai foc şi pară, dar este şi foarte inteligentă. Reacţia ei faţă de Nick este absolut naturală. O să-i treacă. Te iubeşte atît de mult, încît n-o să te necăjească.

Îşi ajută prietena să se ridice, privind-o gînditor. Era încă foarte frumoasă.

– Vezi tu, Lib, zise el cu blîndeţe, e adevărat că Vanessa este foarte tînără, dar de obicei nu face greşeli. Putem avea încredere în ea. Are toate şansele, e drăguţă, cultivată şi harnică. Această

mică explozie de furie nu e prea gravă. Singura autoritate masculină cu care a avut de-a face a fost cea a bunicului ei şi, numai Dumnezeu ştie cît a răsfăţat-o. De-abia şi-a cunoscut tatăl. Un bărbat cum e Nick a impresionat-o, probabil, trezind sentimente foarte feminine contra cărora se revoltă acum. E atît de voluntară! Sper că nu te plictisesc.

– Nu, nu, Jacob. Eşti prietenul meu cel mai bun. Nick a părut încîntat de proprietate, nu?

– Cine n-ar fi? E splendidă. Dacă aş fi putut să vă ajut s-o păstraţi! Să pierzi *Lebedele* după ce ţi-ai petrecut aici întreaga viaţă, trebuie să fie groaznic.

– Îmi părăsesc micul paradis, dar nu mă plîng. Am avut mult noroc. Unicul meu fiu, împreună cu soţia lui, au murit de tineri. Mulţumită Vanessei, Lew şi cu mine am reuşit să depăşim această tragedie. Ea a devenit raţiunea noastră de a fi şi ne-a adus multă bucurie în inimi. Biata de ea, trebuie să-i fie tare greu. Ştii cît ţine la casa asta.

– Ştiu, Elizabeth. Dar n-a pierdut chiar totul. Are toată viaţa înainte, şi e destul de îndrăzneaţă ca să se descurce. N-o să vă lipsească nimic. Ca să puteţi menţine domeniul, v-ar trebui mult timp

şi mulţi bani. Chiar dacă nu are prea mult timp, Nick se va ocupa de toate. Vanessa nu înţelege asta, şi e păcat. Cu Rachel ca gazdă, casa va fi pe mîini bune.

– Asta nu mă consolează prea mult, Jacob.

– Scuză-mă, draga mea. N-am deloc tact, ştii doar.

– Nu e adevărat. Ai fi făcut carieră în diplomaţie. Uite-o pe Vanessa.

Venea spre ei, surîzînd, ducînd cu grijă servieta lui Jacob.

– Ce duci aici, unchiule Jacob?

– Un roman, micuţo. Primul meu roman. Este pasionant.

– Glumeşti!

Jacob izbucni în rîs.

– N-am decît un teanc gros de hîrtii, adică de lucru. Şi mă aşteaptă. Dacă n-ar fi fost ele, aş fi rămas cu voi la masă.

– Dar ai ieşit la pensie, Jacob!

– Teoretic, da. Dar majoritatea clienţilor mei mă solicită şi acum, răspunse el, orgolios.

Se îndreptă spre uşă. Statura lui impozantă era încadrată de cele două siluete graţioase.

– Eşti hotărîtă să-l vezi mîine pe prietenul tău?

– Acum, că tot mi-a venit ideea...

– Încearcă totuşi să nu faci scandal.

– Promit. Voi trece neobservată.

– M-aş mira!

Se opri în prag şi-i luă mîna vechii lui prietene.

– La revedere, draga mea Lib. Te sun diseară. Vanessa, vrei să mă conduci puţin?

– Eu nu am voie? întrebă Elizabeth.

– Nu trebuie. Pari puţin obosită.

– Unchiul Jacob are dreptate, întări imediat Vanessa.

– Amîndoi exageraţi! Doar nu sînt pe moarte.

Jacob clătină din cap, uşor jenat.

– N-am vrut să zic aşa ceva. E însă normal să te odihneşti puţin, după-masă.

– Am fost întotdeuana o femeie activă, Jacob. În sfîrşit, îmbrăţişează-l pe Harry din partea mea. Nu prea l-am mai văzut în ultimul timp.

– Nici eu, şi unde mai pui că-i sînt tată. Harry munceşte mult. Extravaganţele Soniei costă.

– Femeile de lume! strigă Vanessa. Precis Sonia o cunoaşte pe Rachel Maybury.

– Nu ştiu, zise Jacob cu tristeţe. Acum plec, n-am chef să mai vorbesc despre asta.

– Mă laşi să te conduc pînă la poartă? N-am

prea des ocazia să conduc un Daimler.

– Nu eşti singura! remarcă Elizabeth. La revedere, Jacob. Şi să rămîi la masă data viitoare. O să fie o zi frumoasă, adăugă ea, privind cerul. Vanessa, mîncăm peste o oră.

– Voi veni la timp, buni. Mi-e atît de greu să părăsesc *Lebedele*. Vreau să-mi iau la revedere de la parc.

Jacob o salută pe Elizabeth, care era pe punctul de a izbucni în plîns. O luă pe Vanessa pe după umeri şi coborîră împreună treptele din marmură albă.

– Oh, Doamne, murmură el.

– Unii oameni s-ar sinucide în astfel de cazuri, zise Vanessa.

– Credeam c-ai înţeles, Vanessa, că trebuie s-o menajezi pe bunica ta. Şi ei îi vine greu, ca şi ţie.

Vanessa îşi îndreptă capul spre spate; soarele îi aprinse lumini cu reflexe roşiatice în plete.

– Nu-ţi face griji, am să mă străduiesc. O iubesc prea mult pe buni ca s-o necăjesc. Dar trebuie să spun cuiva, unchiule Jacob, iar tu eşti atît de înţelegător... Nu putem vinde oricui altcineva?

Vanessa, te porţi ca o copilă. Omul acesta nu e un străin; face parte din cercul nostru.

– Eşti de-a dreptul snob!

– Puţin, recunosc. Dar înţelege-mă bine, ştie cum să se poarte.

– Asta e părerea ta. Din partea mea, orice ar face, eu tot îl detest.

– Cu atît mai rău pentru că va obţine oricum *Lebedele.*

– S-a descurcat, zise ea, cu ură.

– Haide, haide. Nick Retford e un om cinstit. Şi foarte apreciat în profesia sa.

– Nu-i de mirare, doar a cîştigat toate procesele.

– Deci nu e cazul să mai insist. Şi acum, ascultă-mă bine. Această vînzare este foarte importantă. Aveţi nevoie de bani, iar Nick v-a oferit un preţ bun. Nu mai fii egoistă, gîndeşte-te la bunica ta.

– Ce trebuie să fac, unchiule Jacob?

– Fii amabilă cu Nick Retford.

– Imposibil.

Avu loc un moment de tăcere, după care, calmîndu-se brusc, Vanessa se întoarse spre Jacob.

– Bine, de acord. Dacă te ajută cu ceva, am să şi zîmbesc.

El izbucni în rîs.

– Să nu aibă vreun şoc! Ieri erai atît de dispreţuitoare...

– Ai remarcat?

– Da, şi Nick de asemenea, fii sigură!

– Cu atît mai bine. Doar o să ne ia casa, nu? Ce mai vrea?

– Bunicii tale i se pare simpatic.

– Buni este foarte influenţabilă... Mă laşi să conduc eu?

– Nu.

Ea deschise portiera şi se aşeză în maşină.

– Nick ştie cum să încînte o femeie.

– Se pare că farmecul lui n-a avut efect şi asupra ta.

Ea trînti portiera.

– Mie nu-mi place, dar se pare că majoritatea femeilor îl găsesc interesant.

Jacob porni motorul.

– Un om atît de ocupat n-are timp să-şi facă probleme în privinţa femeilor. Dar trebuie să fiu de acord cu tine, e foarte atrăgător.

– Dar n-am spus asta!

- Aşa mi s-a părut...

- Îmi cunosc sentimentele, unchiule Jacob!

- Eşti norocoasă. Eu, de exemplu, n-am reuşit niciodată.

– Eşti un scump.

– Să te cred?

– Oh, da!

– Atunci treci la volan.

– Eşti cel mai bun dintre toţi oamenii; să stai întotdeauna în preajma mea.

Jacob se ridică ca să-i cedeze locul.

– Am să te ajut, Vanessa, atît cît voi trăi. Din păcate, nu mai sînt deloc tînăr, am cu un mai mult decît bunica ta.

– Cîţi ani are? Mie n-a vrut niciodată să-mi spună.

– În acest caz, n-o să-i dezvălui secretul, răspunse el, amuzat. Cînd era tînără, era de o frumuseţe remarcabilă. Pe care tu i-ai moştenit-o. Dacă ai şti cîte inimi a frînt pînă să se mărite cu Lew! Am fost plecat luni întregi, într-atît eram de nefericit. O iubeam la nebunie... Ah, am ajuns la poartă.

– Şi judecătorul Housman?

– Şi el era foarte îndrăgostit. A suferit mult. Dar

şi-a revenit. Ca de altfel şi eu, mulţumită soţiei mele. Cunoştea toată povestea. M- a ajutat. A fost minunată.

– Aşa e! exclamă Vanessa. Trebuie să fie tare greu să ştii că soţul tău preferă o altă femeie.

– Din păcate, se întîmplă adesea. Natura umană este foarte complicată.

– Nu e posibil, unchiule Jacob.

– Uiţi de toate divorţurile de care m-am ocupat?

Tînăra opri maşina. Tonul dramatic al vocii lui o făcea să surîdă.

– Cobor aici. Am să mă întorc agale, pe jos. Rachel Maybury e şi ea divorţată?

– Nu. E văduvă.

– Şi se mărită din nou!

– Şi cred că e foarte încîntată.

Vanessa ridică din umeri.

– De fapt, nici nu mă interesează.

– Eşti sigură?

Ea ieşi repede din maşină, cu obrajii arzînd.

– Absolut, unchiule Jacob, crede-mă.

– Crezi sincer tot ce mi-ai zis despre Nick?

– Îţi repet: mi-este absolut antipatic.

– Atunci, scuză-mă.

Îi zîmbi şi-i făcu cu mîna, în semn de la revedere.

– Pe curînd, draga mea! Şi să nu laşi mîncarea să se răcească!

– Nu-i nici un pericol, avem salată la masă.

– Promite-mi că ai să te comporţi bine mîine.

– Am să fiu cuminte. Şi n-am să mă mai satur admirîndu-l.

– Procesul nu va fi prea vesel; cazul este foarte grav. Băiatul are însă noroc. Dacă Nick îl apără, înseamnă că el crede într-adevăr în nevinovăţia lui.

– Sper! Cu toate că... dacă diavolul i-ar fixa un preţ bun, n-ar ezita să-l apere.

– Vanessa! zise el, cu vocea încărcată de reproş. Pe viitor, te rog evită acest gen de remarci.

– Fii liniştită, am să fac tot posibilul să fiu drăguţă, dacă asta-i face plăcere lui buni.

– Este un şoc pentru ea, şi n-o duce nici cu sănătatea prea bine.

O umbră trecu pe faţa fetei.

– Într-o zi mă va părăsi, ştiu. Va fi cumplit.

– N-am vrut să fiu crud, draga mea, ci doar să-ţi reamintesc că nu te va putea susţine

întotdeauna.

Vanessa rămase tăcută. Elizabeth avea dreptate, părea extrem de vulnerabilă, gîndi Jacob. Îi vorbi cu blîndeţe.

– Dacă ne ajutăm unii pe alţii, vom depăşi cu bine această încercare. Dar depinde şi de tine. A venit timpul să demonstrezi că ştii să te comporţi matur, să-ţi domini impulsivitatea. Şi poţi asta.

– Îţi mulţumesc, unchiule Jacob. Rămîne la aprecierea lui Nick.

– Zîmbeşte-i, şi totul va fi bine.

– Dar, zîmbetul meu nu e magic, dragul meu unchi. Nu-mi va cădea la picioare numai pentru atît.

– S-a mai întîmplat. Gîndeşte-te la Cezar şi Cleopatra! Sau la mine şi la bunica ta. De fapt nu... eu nu sînt nici pe departe vreun erou. Pe de altă parte, Nick Retford arată foarte bine. Nu poţi nega asta.

– Aş fi de rea credinţă, e adevărat. Produce impresie. Cu toate acestea, nu mă atrage.

– Încearcă să nu te cerţi cu el.

– Nu-ţi fie teamă, mi-am înţeles rolul.

– Ai intenţia să-l farmeci?

– Nu asta trebuie să fac?

Nu-ţi cer chiar atît... dar poate ai chef să-i iei locul lui Rachel Maybury.

Cum? strigă Vanessa.

Dar vocea îi fu acoperită de uruitul motorului. Deja, maşina se îndepărta. La volan, Jacob rîdea, mulţumit de ultima sa remarcă. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare; fata rămăsese în mijlocul aleii şi-i arăta pumnul. Salută gestul ei cu un claxon, înainte să dispară dincolo de enormele porţi de fier forjat. Furioasă, Vanessa se grăbi să le închidă. Gîndurile i se învălmăşeau în minte. Nick, cu banii şi puterea lui, îi va smulge o părticică din ea însăşi. Străbunicul ei construise *Lebedele* în 1830. Căpitanul James Ross sosise în Noua Ţară a Galilor cu propria corabie, aducînd cu el o mică avere. Se instalase pe aceste pămînturi şi luase parte la politica colonială, aşa cum făcură mai tîrziu fiii şi nepoţii lui. Situat foarte aproape de capitală, domeniul s-a redus considerabil, în cursul secolului următor, cînd oraşul a luat amploare. În final, cele zece hectare de teren rămase din vechea proprietate deveniseră reşedinţă privată. *Lebedele* aveau încă o mare valoare. Casa era superbă, construită în stil *Regence,* era alcătuită dintr-un corp central, cu

două etaje, flancat de o parte şi de alta de cîte un etaj. Frumoasele coloane albe decorau cele trei construcţii, iar faţadele aveau ferestre imense. Chiar din prag pornea o peluză superbă, care se întindea pînă pe malul rîului.

Contemplînd aceste imagini dragi, Vanessa scoase un suspin adînc. Revenind la realitate, se hotărî să se întoarcă spre casă. În faţa ei se întindea parcul, în care creşteau sute de specii de arbori şi de plante care-i dădeau un aspect diferit de la anotimp la anotimp. Erau trandafiri clasici, şi azalee amestecate cu rododendroni. Apoi veneau florile preferate ale lui Elizabeth: narcise, frezii şi lalele divers colorate, de la roşu-închis pînă la albul cel mai pur. Curcubeul de irişi se întindea pe malul rîului, unde se scăldau lebede negre, majestuoase, înconjurate de pui cu puf alb şi ciocul roşu. Mai departe erau camelii, trandafiri agăţători, glicine, iar apoi viţă-de-vie, din care se făcea un vin excelent. Sculpturile aduse din Italia de bunicul ei erau dispuse cu gust, dînd o notă artistică grădinii. Terasa era decorată cu vase de flori de toate dimensiunile.

– Nu pot să plec! gîndi Vanessa.

Se lăsă la pămînt, înfundîndu-şi faţa în iarbă.

Prospeţimea contactului îi făcu bine.

E ca şi cum aş pierde o parte din mine, iar pentru buni, trebuie să fie şi mai groaznic.

Ridică capul şi privi spre rîu. Fără pămîntul ei, nu mai avea nici un rost. *Lebedele* o protejau. Fiecare clipă a vieţii sale era intens legată de ele.

O lebădă mare, neagră, urmată de pui, plutea cu graţie pe apa limpede. Cu ochii în lacrimi, Vanessa le urmări cu privirea. Păsările acestea minunate îşi făcuseră cuib aici; fiecare din ele avea un nume luat din mitologie, iar cînd bunica ei le vorbea, veneau spre ea.

Lebedele era o proprietate splendidă. O să cadă pe mîinile unui străin. Acest paradis a aparţinut dintotdeauna familiei Ross. Dominic Retford era un intrus. Brusc, o imagine îi apăru în faţa ochilor, un chip frumos, cu ochii albaştri şi păr negru... nu, hotărît, nu se vor înţelege niciodată. Să abandoneze *Lebedele* în mîinile acestui bărbat era un sacrificiu imens.

Pentru prima dată în viaţă, ştia ce însemna să urăşti, un sentiment sălbatic, pe care nu-l putea controla.

Ochii îi străluciră. Cum i se putea cere să zîmbească, cînd era atît de nefericită? Pe de altă

parte, zîmbetul ei rămînea, fără îndoială, o armă eficace.

Vanessa închise ochii, fără a reuşi însă să-şi alunge din minte imaginea bărbatului cu ochi albaştri.

Mîine, va şti mai multe despre el; procesul la care va asista va fi, la fel de bine, şi procesul lui Dominic Retford.

Capitolul 2

Vanessa, care nu mai intrase niciodată într-un tribunal, nu se aşteptă la atîta severitate; resimţi puternic contrastul dintre această austeritate şi atmosfera de libertate totală cu care era obişnuită. Dezvăluirea celor mai mici amănunte din viaţa tînărului acuzat o şocă profund. Cu stomacul strîns, cu gura uscată, nu putea scăpa de tensiunea apăsătoare care domnea în sală. Pledoaria avocatului fu, incontestabil, apoteoza

procesului. Expuse faptele cu claritate, analizînd metodic toate depoziţiile. Vorbea calm, cu o voce fermă, sonoră, dînd greutate fiecărui cuvînt. Asistenţa era fascinată, îl asculta într-o tăcere aproape religioasă. Cînd tăcu, toate privirile se fixară asupra lui. Chiar şi Vanessa era captivată; se simţea proiectată deodată într-o lume pe care nu o cunoştea, o lume ostilă, plină de coşmaruri, de suferinţă, de mizerie şi ură. Dar aceasta era realitatea. Procesul îi dezvăluia un alt aspect al vieţii, dramatic, dar uman. Ea încerca să cîntărească obiectiv toate aspectele acestei tragedii, ca şi cum ea ar fi fost cea care judeca.

Dominic Retford arăta foarte bine în roba avocăţească, fizicul lui impresionant adăugînd o putere nouă pledoariei. Ştia să mînuiască oamenii la fel de bine ca şi cuvintele. Reuşi să deturneze mărturia principalului martor în favoarea apărării. Cleary, acuzatul, era cam cu un an mai mare decît Vanessa. Un val de milă o cuprinse pe fată, în timp ce-l privea acolo, în boxă. Avea un aer atît de fragil şi de nefericit... În acea clipă, n-o mai interesa dacă era sau nu vinovat. Se gîndea numai că acest băiat era pe punctul de a-şi risca libertatea, chiar viaţa. Inima i se strînse. Era un

Unul erou, cu o poveste banală, veche de cînd lumea: crimă pasională. Doi bărbaţi s-au luptat pentru o femeie, iar unul din ei a murit. Femeia era tînăra soţie a lui Cleary. Într-o seară, după o ceartă cu soţul ei, plecase cu un alt bărbat. Apărarea insistă asupra faptului că Cleary nu-l mai întîlnise pînă atunci pe acel om, deci crima nu fusese premeditată. Tînărul soţ intrase în casa rivalului său. A urmat o luptă violentă, care s-a mutat în stradă. În cursul bătăii, Cleary l-a rănit mortal pe adversarul lui.

În termeni juridici, concluzia apărării era: lovituri şi răni provocatoare de moarte, însă fără intenţie. Însă acuzarea reţinu cu fermitate premeditarea. Dacă juriul era de aceeaşi părere, Cleary risca pedeapsa cu moartea.

Nu are aerul unui asasin, gîndi Vanessa. Mai degrabă pare un copil, torturat de remuşcări.

Reuşea totuşi să-şi păstreze mintea limpede, ca să răspundă întrebărilor puse pe rînd de Nick Retford şi de celălalt avocat. Soţia lui, aşezată în sală, îi arunca priviri disperate. El însă n-o privea deloc. Mărturia ei a confirmat în întregime depoziţia soţului. Se vedea clar că şi ea trăia într-un adevărat infern, din care nu mai avea

şanse să scape. Oricum s-ar fi terminat procesul, între ei doi va exista întotdeauna un mort. Dacă spunea adevărul, crima era de fapt un accident tragic şi inutil, o lovitură crudă a destinului. Victima era un om tînăr şi puternic, perfect capabil de a se apăra. Cleay merita de fapt o lecţie, şi nu o podeapsă. Dar oare povara amintirii care-i va bîntui toată viaţa nu era suficientă?

Procesul se apropia de sfîrşit. Cînd Nick se ridică, orice murmur încetă. Vanessa îşi înnăbuşi un frison de emoţie. Nick făcea parte dintre oamenii care se impuneau prin simpla prezenţă. Emana o forţă tainică ce inspira o încredere totală. Poate Cleary îşi ucisese deliberat rivalul, dar Retford era acolo şi urma să-i convingă pe toţi, dovedind juriului, presei şi publicului, că clientul lui nu era vinovat decît de a fi răspuns unei provocări. Totul cădea acum în seama lui. Cleary pălise îngrozitor.

Judecătorul, unul dintre cei mai cunoscuţi, rămăsese cu capul plecat şi nu conţenea în a-şi lua notiţe. Retford se adresa juriului, iar pe faţa lui se putea citi că numai raţiunea şi convingerea cea mai intimă îl făceau să-i susţină nevinovăţia. Cînd a terminat, în sală domnea o tăcere mormîntală.

Cel mai neînsemnat foşnet de hîrtie avea efectul unei explozii. Se ridică avocatul acuzării.

Nick îşi roti privirea prin sală. Ochii săi albaştri se fixară asupra Vanessei. Nu, nu se putea s-o fi recunoscut.

Ea se deghizase cu grijă. Avea o perucă scurtă, blondă, împrumutată de la prietena ei Sally. Se credea de nerecunoscut, era ca şi cum ar fi purtat o mască. Chiar şi bunica ei avusese o uşoară ezitare. Aşa că nu avea rost să se îngrijoreze. Cu toate acestea, privirile lui se opriră din nou asupra ei, insistente.

Vanessa roşi. Era împietrită de ruşine, era sigură că, acum, el ştia cine era. Observase licărirea de ironie din privirea lui; se simţea ridicolă şi încurcată, ca un copil prins în timp ce face o şotie. Avu brusc senzaţia că trebuia să plece. Vocea ca de gheaţă a avocatului parcă-i spărgea timpanele. Cum de îndrăzneau să-l considere un criminal cu sînge rece pe acest tînăr impulsiv care acţionase numai sub imperiul unei emoţii naturale, atît de umană? Nu mai putea aştepta verdictul, nervii îi erau încordaţi la maximum. Suferea pentru Cleary şi soţia lui, fără să-i poată însă ajuta. Sentiment ce lui îi era străin.

El era marele învingător. Pîndi momentul propice pentru a ieşi fără să atragă atenţia. Avea nevoie de aer proaspăt.

Odată ajunsă în stradă, reuşi să se stăpînească. Hotărî că el nu ar fi avut cum s-o recunoască. Se lăsase impresionată de strălucirea ochilor lui albaştri, nimic mai mult. Avea un stil aparte de a examina oamenii.

Cîteva ore mai tîrziu, ziarele anunţară verdictul: nevinovat. Vanessa trebuia să ia masa în oraş. Pregătindu-se, citi cu aviditate articolul ce relata procesul. În fotografii, Cleary avea aerul unui bătrînel. Erau înfăţişaţi de asemenea avocatul acuzării, judecătorul şi soţia celui judecat. Nici un portret al strălucitului apărător. Verdictul fusese unanim. Cleary se putea întoarce acasă, însă prefera să meargă la părinţi. Va mai trece destul timp pînă ce el şi soţia lui vor reuşi să-şi reia traiul în comun. În curînd, povestea lor va fi uitată şi va face loc altor întîmplări, la fel de tragice.

Vanessa se îmbrăcă cu grijă pentru cină, cu toate că era o simplă ieşire între prieteni. Sally, Dave şi Brett veneau s-o ia. Mergeau la *Lucien,* un restaurant nou, construit la înălţime, care oferea o privelişte splendidă asupra portului. Ea nu mai fusese, dar Sally i-l recomandase cu căldură. Era prietena ei din copilărie, o tînără frivolă, dar încîntătoare. Pentru ea, nimic nu era serios, însă era atît de amuzantă! Ce diferenţă între ea şi Vanessa... În această perioadă în care era atît de necăjită de pierderea casei, felul de a fi, puţin uşuratic, al lui Sally, o destindea.

În sfîrşit, fu gata. Părul ei des, roşu, cădea în onduleuri naturale pe umerii albi şi rotunzi. Contrastul era fermecător. Aşa cum remarcase Jacob, Vanessa semăna foarte mult cu bunica ei: îi moştenise părul, osatura fină, delicată, ochii adînci, verzi, cu gene negre. Aveau aceeaşi alură, tînăra moştenise de asemenea eleganţa naturală a bătrînei doamne. Erau deosebite numai în ceea ce privea caracterul. Din acest punct de vedere, era fiica tatălui ei: vivace, impulsivă şi emotivă. Elizabeth Ross era, dimpotrivă, calmă şi calculată, chiar din tinereţe ştiuse întotdeauna să-şi stăpînească emoţiile.

Vanessa se examină în oglindă cu un ochi critic, căută o eşarfă în dulap, ca să-şi mascheze decolteul adînc. Era îmbrăcată într-o rochie de seară din mătase, foarte luminoasă. Spatele era gol. Croiala, opera unui mare croitor, era ireproşabilă, dar frumuseţea fetei era cea care punea rochia în valoare. Deodată, îi veni o idee: va purta lănţişorul de aur care îi aparţinuse cîndva bunicii ei şi pe care aceasta i-l dăruise; un rînd de zale fine, răsucite, de care atîrna un topaz. Şi-l prinse de gît, apoi scoase din casetă o pereche de cercei asortaţi, două tortiţe bătute în pietre. Într-un portret agăţat pe peretele din faţa oglinzii era înfăţişată bunica ei, purtînd aceleaşi bijuterii.

– Semăn cu ea, într-adevăr, constată Vanessa. Însă nu sînt nici pe departe la fel de frumoasă.

Obişnuită cu propria ei imagine, ea aruncă o privire indiferentă spre oglindă. Allie, guvernanta, care trecea prin dreptul uşii, începu s-o laude.

– Eşti răpitoare, draga mea. Aş face orice să am silueta ta.

– Ai ţine şi regim?

– Glumeşti! Îmi place prea mult să mănînc. Ţi-a sosit pretendentul; venisem să te anunţ.

– Spune-i că sosesc îndată.

Nu te grăbi prea tare, nu prea pare impresionat, observă Allie, înţepată. A sosit şi Sally, dar cine este celălalt băiat?

Doar îl cunoşti pe Dave!

Bineînţeles că-l cunosc, răspunse Allie. Numai că tînărul de jos nu e Dave.

Atunci cine este?

Ţi-aş spune, dar nu l-am mai văzut pînă acum.

Guvernanta luă o perie şi începu să-i aranjeze cîteva bucle.

- Sally îl mănîncă din ochi, continuă ea.

- Ce ciudat! Azi-dimineaţă mi-a spus că vine cu Dave...

- Au trecut timpurile alea. Sally este foarte schimbătoare, ştii bine. Poţi coborî acum, am să strîng eu în urma ta.

- Da? Eşti un înger.

- Oricum, n-am altceva de făcut. Şi ce mai ştii de cumpărătorul nostru?

- De cine vorbeşti?

- Nu încerca să mă duci, micuţo! Nu uita că te-am crescut.

- Cum aş putea să uit? Ai fost adorabilă, şi nu m-ai bătut niciodată.

– Am greşit, mai mult ca sigur... Domnul Retford vine mîine, nu?

– Văd că eşti foarte bine informată, îi răspunse Vanessa, zîmbind.

– Evident, doar bunica ta îmi povesteşte totul. Ne înţelegem atît de bine. Domnul Retford este un adevărat gentleman, are clasă.

– Cum? Şi tu ţi-ai pierdut capul?

Allie îşi ridică privirea spre tavan.

– Dar nu-i vorba de asta. Fii obiectivă, însă. Este superb!

Tînăra rămase tăcută.

– Bine, nu mai insist. Oricum, oriunde aţi merge cînd veţi fi nevoite să părăsiţi *Lebedele,* vă voi urma.

– Sper! Altfel nici nu mai plecăm!

– De altfel, v-ar veni tare greu. Fac parte din familie, de-acum, şi fără mine nu ştiu cum v-aţi descurca.

– Aşa este, Allie, ne eşti de un mare folos.

– Atunci, crezi că poţi face ceva pentru mine?

– Cu plăcere.

– Acceptă să vinzi *Lebedele* lui Nick Retford.

– Nici moartă!

– Nu mai fii aşa categorică. Din punctul meu

la vedere, sînt convinsă că este omul ideal pentru a readuce proprietatea la vechea ei strălucire.

Toată lumea este, văd, în admiraţia lui, constată tînăra, cu amărăciune.

Avem şi de ce. Şi cum a fost la tribunal?

Dar eşti la curent cu absolut totul!

Asta mi-e datoria, nu?

Ei bine... a fost o experienţă interesantă, însă foarte dură.

Şi Nick?

Mi s-a părut... strălucit.

Aha!

Da, da. De altfel, asta voiai să auzi, nu?

– E un om de caracter, nu-i aşa? Bunica ta îl admiră foarte mult.

– Şi tu, bineînţeles! Ce coincidenţă! Ce majoritate zdrobitoare am împotriva mea.

– Poate te înşeli... E un bărbat frumos.

– Oh, Allie, frumuseţea nu are nici o importanţă.

– Este un avantaj. Pe care eu nu l-am avut niciodată, suspină ea.

Vanessa privi chipul rotund al femeii.

– N-ai avut nevoie. Ai o inimă de aur care te face frumoasă.

– Nu-i acelaşi lucru. Acum treizeci de ani, îmi doream atît să fiu la fel de frumoasă ca tine. Eşti imaginea frumuseţii misterioase. Nu ca prietena ta Sally. E prea provocatoare, ai spune că e o felină. După părerea mea, o femeie rezervată e mai seducătoare. Cum te poţi înţelege atît de bine cu ea? Mie nu-mi prea place, ştii.

– Sally este nostimă şi agreabilă.

– Ah, da. Chiar acum este pe cale să-ţi seducă prietenul, fără să-şi facă scrupule.

– Aşa e Sally, nu se poate abţine, răspunse Vanessa, indiferentă.

– Văd!

– Şi încă ceva în plus, Allie, şi să nu uiţi asta. Eu nu am nici un pretendent. Brett este un prieten, nimic mai mult.

– De acord. E un băiat fermecător şi simplu.

– Atunci de ce mă împiedici să ies din cameră? izbucni ea în rîs.

– Scuză-mă, spuse Allie, eliberînd uşa. Du-te şi distrează-te! N-am mai luat masa în oraş de o eternitate...

– Doar găteşti atît de bine! zîmbi Vanessa.

– Mulţumesc. Cu toate astea, din timp în timp, mi-ar place să gust şi mîncărurile altora.

Îţi promit, Allie dragă, să luăm masa împreună poimîine.

Ai promis, să nu uiţi!

Ţi-am dat cuvîntul.

Bun. Iar acum grăbeşte-te să cobori şi să vezi cine este necunoscutul de ultimă oră. De-abia aştept să dezleg enigma!

Şi eu. Mor de curiozitate.

Aruncă o ultimă privire în oglindă.

- Cum arăt?

- Fii fără grijă. Eşti perfectă. Precis ţi se va face o declaraţie de dragoste astă-seară.

- Nu se decide Brett atît de repede, glumi Vanessa.

- Mă mir. L-ai fermecat, desigur, şi nu îndrăzneşte...

- Noapte bună, Allie.

- La revedere, draga mea, îi răspunse ea, întorcîndu-se în cameră.

Scoase un suspin adînc, văzînd dezordinea care domnea. Copila aceasta era mai devastatoare decît o furtună.

De la prima vedere, Vanessa nu-l plăcu pe Craig Coburn. Dar era genul de bărbat care-i plăcea lui Sally. Era destul de frumos: blond, înalt

şi bine clădit. Dar avea un aer posesiv, infatuat. Puţin mai în vîrstă decît ceilalţi admiratori ai lui Sally, se apropia de treizeci de ani. Nici lui Brett nu-i plăcea; antipatia lui avea însă un motiv precis. Din momentul în care apăruse Vanessa, Craig Coburn n-o mai scăpase din ochi. Se părea că o găsea foarte pe gustul lui. După cîteva minute doar, Brett îşi stăpînea cu greu nervozitatea, iar Sally, atît de veselă de obicei, părea tristă. De cum s-au aşezat la masă, ochii ei au început să devină bănuitori. Craig ieşise cu ea şi nu avea de gînd să admită interesul lui subit pentru Vanessa. Cu toate că, era nevoită să recunoască, Vanessa nu-l încuraja deloc. Chiar din contră. Adoptase o atitudine descurajatoare, uşor dispreţuitoare, dar în zadar. Sally se simţi puţin mai liniştită, constatînd că atracţia lui pentru Vanessa nu era împărtăşită de aceasta.

– Ce mîncăm?

– Mie nu-mi e foame, răspunse Brett. Şi cred că Craig ar fi de-a dreptul încîntat să-mi ia locul.

Acesta surîse.

– Sper că nu eşti legat... personal de Vanessa, nu?

– Oh, nu. M-aş mulţumi numai cu puţină

[illegible] din partea ei.

Atunci nu-i nici o problemă, replică Craig, [illegible]ind încă.

Facem comanda? insistă Sally, sec.

Propun homari, zise Vanessa, în ciuda faptului că-i pierise pofta de mîncare.

Dacă Craig Coburn încercase s-o tulbure în vreun fel, reuşise. N-avea însă nevoie de privirea lui languroasă.

Brett, căruia, de fapt, îi era foarte foame, se repezi la meniu. Începu să facă sugestii... delicioase. Vanessa se sprijini pe spătarul de catifea violetă al scaunului. Îşi reprima cu greu dorinţa de a se ridica şi de a pleca. Se simţea însă obosită, fără energie.

Restaurantul era decorat cu mult bun gust. Un joc de oglinzi făcea ca încăperea să pară mult mai mare, reproducînd în sute de imagini toaletele elegante şi bijuteriile celor ce luau masa acolo. Fiecare masă era împodobită cu un buchet de flori. Toate erau ocupate; Vanessa recunoscu printre meseni figuri notabile ale oraşului. Toţi păreau fericiţi şi în largul lor. Părea să fie singura care nu aprecia serata. Pe chip i se citea o infinită melancolie. Luminile îi scoteau în evidenţă

strălucirea tenului şi culoarea deosebită a părului. Brett, care era foarte ocupat cu băutura, nu mai băga de seamă privirile împertinente ale lui Craig. Sally îşi menţinea cu greu calmul. Ar fi vrut să-i tragă o palmă, dar se abţinu.

– Ce mai e nou în legătură cu casa? îşi întrebă prietena.

– E atît de frumoasă, Vanessa! zise Brett

– Ce groaznic c-o veţi pierde. Îmi pare atît de rău pentru voi.

– Taci din gură! explodă Brett, furios. Ce ţi-a venit să vorbeşti acum despre asta? O necăjeşti pe Vanessa.

– Nu-ţi face griji. Acum nu mai are nici o importanţă, Brett.

– Trebuie să părăsiţi domeniul? o întrebă Craig, încruntîndu-se.

– Da. Nu mai avem mijloace să-l întreţinem.

– Vanessa, draga mea, nu trebuie să dai socoteală nimănui, zise Brett.

– Eşti un adevărat cavaler, Brett, îi spuse Sally, ironică.

Întorcîndu-se spre Craig, adăugă:

– Aveau nişte datorii îngrozitoare din cauza *Lebedelor.*

Un surîs uşor îi flutura pe buze. Părea satisfăcută de această mică răutate.

Şi ce proiecte aveţi? Aţi găsit vreun cumpărător?

Nu... nu încă, răspunse Vanessa, evaziv.

Cred că ar trebui să schimbăm discuţia. Nici nu vă imaginaţi cît de mult o afectează pe Vanessa pierderea casei. O asemenea discuţie nu-i poate face decît rău. Şi suferă destul de cîtva timp încoace. Iar pentru doamna Ross, bunica ei, e la fel de greu. Îmi pare foarte rău pentru amîndouă, dar nu e nevoie să discutăm despre asta acum. Vanessa a venit aici să se destindă, nu?

– Bine, bine, zise Craig. Nu mai insistăm. Ţi-ai luat toate examenele cu bine, nu-i aşa, Vanessa?

– Strălucit, s-ar putea zice, accentuă Brett, mîndru.

– Iar eu sînt o studentă mediocră, zise Sally.

– Dar te descurci foarte bine în alte domenii, draga mea, i-o întoarse Brett cu răutate.

Nu-i ierta faptul că deschisese discuţia despre casă; ea ştia cu siguranţă că era un subiect dureros pentru prietena lui.

– În ceea ce mă priveşte, am avut şi eu destule rezultate bune anul acesta, continuă el.

– Brett studiază dreptul, îi explică Vanessa lui Craig

– Apropo de drept, ai fost acolo azi-dimineaţă? o întrebă Sally pe Vanessa, cu o voce plină de subînţelesuri.

– Da, am fost. Şi-mi pare rău.

– Despre ce vorbiţi? întrebă Brett, uitîndu-se derutat de la una la alta.

– Ah, bineînţeles, tu nu eşti la curent, zise Sally, luîndu-l de mînă, protectoare. Vanessa a fost la procesul lui Craig. S-a deghizat cu una din perucile mele.

– Ce? pufni Brett.

Cînd rîdea, faţa i se lumina, făcîndu-l să pară încă un puşti.

– Da, a vrut să-l vadă pe Nick Retford la lucru... ia te uită, cine intră... Marele om în persoană!

– Cine? întrebă Brett, întorcîndu-se spre uşă, indiscret. Ah, aşa e. El e! Tocmai cînd vorbeam despre el, ce nostim!

– Pot şi eu să aflu despre cine e vorba? întrebă Craig.

– Nick Retford, îl informă Brett, cu amabilitate. Este cel mai bun. Tatăl meu îl stimează foarte

mult. M-a trimis adesea la tribunal, să-i urmăresc pledoariile. Am învăţat o grămadă de lucruri privindu-l.

– Înţeleg, este un vorbăreţ zise Craig.

– E un avocat de mare valoare! continuă Brett, ignorînd tonul sarcastic. E chiar mai bun decît Gerald Fox, după părerea mea. Fox este foarte eficace, Retford este însă mai uman. Modul lui de a se comporta în tribunal este absolut magistral.

– Pe scurt este perfect, interveni Vanessa, nerăbdătoare. Are totuşi şi cîteva defecte, imaginează-ţi.

– Îl cunoşti?

– L-am văzut o dată...

– Ei bine, înseamnă că-ţi păstrează o amintire plăcută, căci se tot uită încoace, comentă Sally. Femeia de lîngă el trebuie să fie Rachel Maybury. Mă întreb dacă este vopsită sau culoarea e naturală...

– Sally, ne-ai putea, lipsi de aceste comentarii, murmură Brett.

– Oh, Brett, eşti atît de insuportabil de binecrescut! Oricum, vorbeam cu Vanessa. Rachel este un pic cam prea înaltă, dar, pe lîngă el, arată bine. Se îndreaptă spre noi. Ne-ai putea prezenta,

Vanessa?

– Nu, răspunse ea. Domnului Retford nu cred că-i pasă de cei ca noi...

– Evident, un om de o asemenea valoare nu-şi pierde timpul cu oricine, întări Brett, admirativ.

– Cultul eroilor poate deveni periculos, Brett! remarcă Vanessa ridicînd uşor capul.

Ochii ei verzi căpătaseră o tentă deosebită în lumina difuză.

– Bună seara, domnişoară Ross, zise Dominic Retford, cu o voce caldă, atunci cînd ajunse în dreptul mesei lor.

Rachel le adresă un semn uşor din cap; trecură fără să se oprească.

Nu-mi mai lipsea decît atît şi seara mea e complet ratată, gîndi Vanessa, răspunzîndu-le scurt la salut.

– Priviţi! zise Sally. Nu iau masa singuri. Se întîlnesc cu alte persoane. Toată lumea le zîmbeşte, se ridică pentru a-i întîmpina. Arată teribil! N-am mai văzut în viaţa mea un bărbat atît de seducător ca Nick Retford.

Această remarcă fu pentru Vanessa lovitura de graţie. Şi aşa era cu nervii încordaţi la maximum. Nu putea rămîne aici, aşezată la cîţiva

prinşi de Nick Retford. Era chiar la masa din faţa lui. O dată în plus, fu frapată de ochii lui albaştri, care străluceau intens, luminîndu-i faţa. Se uită la ea, iar Vanessa se crispă. Rachel era aşezată în dreapta lui. Era înaltă, suplă, cu un păr blond, foarte deschis. O femeie foarte frumoasă, fără îndoială. Ochii ei străluceau de inteligenţă; eleganţa naturală îi dădea o prestanţă deosebită. Era îmbrăcată cu o rochie de mătase neagră, şi avea multe bijuterii, aparent de mare valoare. Privirea ei rătăcea prin sală, nu părea să ia parte cu adevărat la petrecere.

Brett era complet hipnotizat. Continua să-l laude pe Nick. Vanessa îl întrerupse, cu brutalitate, dar regretă de îndată ce văzu expresia îndurerată de pe faţa băiatului. Hotărît, bărbatul acesta o scotea din minţi, devenea agresivă chiar şi cu cel mai bun prieten al ei.

Craig şi Sally dezbăteau farmecele lui Rachel.

– Nu-mi place genul acesta de femeie! zise Craig. Nu e sexy deloc.

– Ah, nu? întrebă Brett, surprins.

– Nu, deloc, insistă Craig. E prea studiată. O femeie trebuie să fie mai naturală, să provoace bărbatul.

– Oh! exclamă Brett, şocat.

– Şi nu-mi plac buzele ei subţiri, continuă Craig, grosolan, privind admirativ spre buzele pline ale Vanessei.

O invită la dans. Vanessa acceptă cu inima îndoită, şi se îndreptară spre ringul de dans. Orchestra era excelentă, dar Craig o strîngea prea tare în braţe, răpindu-i toată plăcerea de a dansa. Din fericire, ospătarul le aduse mîncarea, aşa că au trebuit să se întoarcă la masă.

Au mîncat în tăcere, schimbînd din cînd în cînd cîte un comentariu scurt despre mîncăruri.

– A fost delicios! Să mai venim, zise Brett, la sfîrşitul mesei.

– Dansezi, Vanessa? o întrebă Craig, întinzîndu-i mîna.

Înainte de a putea găsi un mod amabil de a-l refuza, Brett, care era preocupat de alegerea desertului, îi spuse.

– Hai, du-te, distrează-te!

Descumpănită, se ridică şi-l urmă pe Craig. Foarte curînd, el începu să o strîngă din ce în ce mai tare, iar una din mîinile lui începu să alunece pe spatele gol al fetei. Îl respinse cu brutalitate.

– Ajunge! zise ea, respirînd întretăiat. Ochii îi

aruncau scîntei.

– Nu poţi rămîne aici, pironită în mijlocul ringului, îi replică el, furios. Trebuie să ne terminăm dansul.

Îşi trecuse din nou braţul pe după talia fetei, cînd o voce fermă îl opri.

– Permiteţi, domnişoară Ross? Am aşteptat toată seara un moment propice pentru a vă vorbi. Vreţi să ne scuzaţi, domnule?

Aroganţa lui Nick îi tăie lui Craig orice posibilitate de a se împotrivi; acesta se retrase, arborînd un zîmbet forţat.

Nick o trase pe Vanessa spre el. Ea trebui să facă un efort imens ca să-şi împiedice tremurul picioarelor.

– Ai o faţă foarte expresivă, începu el.

– Iau tu obişnuieşti să citeşti oamenii după figură.

– Da, probabil... Am avut însă impresia că prietenul tău era orb.

– De ce?

– Te observam. Aveai un aer exasperat, revoltat chiar.

Ea clătină din cap, indiferentă. În realitate era foarte crispată, însă. Ochii lui albaştri, fixaţi asupra

ei, o electrizau.

– Felicitări pentru succesul repurtat la proces! zise ea, zîmbind larg, amintindu-şi de sfaturile lui Jacob.

O privi ironic, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

– Ai învăţat ceva în dimineaţa aceasta, pe care ţi-ai petrecut-o în tribunal?

– Deci m-ai văzut?

– Bineînţeles. Erai uşor transformată, dar nu de nerecunoscut. Oricum, te prefer roşcată.

El dansa minunat, ea se potrivi ritmului corpului lui.

– Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

– Nimic deosebit, venisem să te salvez.

– Mulţumesc, zise ea, înţepată.

– N-ai pentru ce, a fost plăcerea mea, îi zîmbi el. Ne vedem mîine, în timpul vizitei mele?

– Da, voi fi acolo.

Ea ridică capul şi-l privi. Mulţi oameni s-ar fi considerat onoraţi să fie văzuţi în compania lui, ea nu avea însă de gînd să se numere printre admiratorii lui. Era prea plin de el, iar toţi aceşti oameni, foind în jurul lui, îl incitau şi mai tare.

Trăsăturile lui, marcate de voinţă şi fermitate, dezvăluiau şi o puternică senzualitate. Era o

impresie pe care nu o resimţise dimineaţă, la tribunal. Acolo, îi remarcase talentul incontestabil, inteligenţa, puterea de convingere şi subtilitatea.

Bărbatul acesta trezea în ea o animozitate incontrolabilă. Era ca şi cum ar fi vrut să-i fure casa... iar ea nu putea admite una ca asta. Tresări, dîndu-şi seama că el îi vorbea. În tot acest răstimp, ea îl privise intens, insolet aproape, fără să-şi dea seama.

– Nu-ţi surîde ideea de a-mi vinde *Lebedele*, nu-i aşa, Vanessa?

– Nu. Dar nu te voi plictisi cu protestele mele, fii liniştit.

– Şi ce ştii să faci în viaţă, cu excepţia protestelor?

– Ştiu să mă păzesc şi să mă apăr de oamenii aroganţi.

– Într-adevăr? Mă consideram o companie agreabilă...

– Încerci să mă supui unui interogatoriu?

– Nu-mi stă în intenţii.

– Cu toate astea, ai un fel foarte special de a pune întrebări, iar eu nu ţin deloc să-ţi răspund la ele. Ar fi trebuit să rămîn acasă, astă-seară.

– Atunci destinde-te! N-ai nici un motiv să-mi

porţi atîta pică. Cred că acest lucru.o contrariază chiar şi pe bunica ta.

Pometii i se înroşiră violent, dîndu-i un aer vulnerabil.

Un alt cuplu de dansatori, condus de un bărbat care nu prea se ţinea bine pe picioare, îi lovi în spate.

Instinctiv, ea se strînse a pieptul lui, ca pentru a se apăra. Se dădu imediat înapoi, furioasă, şi totodată confuză din pricina reacţiei ei. Inima îi bătea cu putere. Hotărît lucru, bărbatul acesta exercita asupra ei un farmec aparte, o veritabilă fascinaţie. Această descoperire brutală o rănea. Deodată, chipul lui, aplecat spre ea, îi păru teribil de familiar. Avea impresia că-i cunoştea toate trăsăturile, fruntea înaltă, ochii adînci, gura, bărbia pătrată şi voluntară. Îl studia cu atenţie, cînd îşi dădu deodată seama că şi el făcea acelaşi lucru.

– Oricum va trebui să începem într-una din zile. De ce nu de acum? Să facem pace şi să fim prieteni, vrei, Vanessa?

O strînse puţin mai tare în braţele lui puternice, iar ea înţelese cît de slabă era în faţa lui.

– Nu-mi respinge propunerea, continuă el, gîndeşte-te.

– De acord, zise ea, înălţînd din umeri. Dacă ţii neapărat.

– Trebuie, Vanessa. Vom trăi alături, am înţeles că bunica ta ar fi fericită să locuiască în pavilion...

– Nu am ce spune legat de acest subiect.

– Ba da, Vanessa, ştii foarte bine. Toate acestea depind foarte mult şi de tine. I-am citit tristeţea din ochii lui Elizabeth, atunci cînd te-ai arătat atît de dezagreabilă în ceea ce mă priveşte.

Jenată de aducerea în discuţie a cestui subiect, Vanessa tresări.

– N-am făcut-o ca să te impresionez.

– Sper din tot sufletul! zise el, rîzînd. Te-ar fi costat scump.

– Nu te încurci în cuvinte.

– Îmi pare rău, dar iubesc prea mult sinceritatea. Mai bine mi-ai vorbi despre pavilion. Dacă bunica ta doreşte, voi fi fericit să i-l las atîta timp cît va voi să locuiască acolo.

– *Lebedele* nu-ţi aparţin încă!

– N-ai să accepţi deci niciodată?

– Cum poţi spera una ca asta? zise ea, cu o voce spartă.

– Nu plînge, te rog.

– N-am chef de plîns, e ridicol.

– Şi cu toate acestea, ai lacrimi în ochi... Poate din cauza fumului. Ai fi acceptat mai uşor situaţia dacă ar fi fost vorba de un alt cumpărător?

Ea îi susţinu privirea, cu curaj.

– Bineînţeles.

– De ce?

– Pentru că-mi eşti profund antipatic.

O licărire sardonică îi lumină ochii albaştri.

– E un capriciu pasager.

– Nu cred. Eşti singura persoană care mi-a inspirat aşa ceva.

– Ei bine, cu atît mai bine pentru ceilalţi.

– N-ar fi trebuit să mă port aşa, scuză-mă. Adeseori mă las purtată de val...

– Ai făcut deja progrese, să ştii.

– Îţi baţi joc de mine!

– Mie personal îmi eşti simpatică, Vanessa. Sper să-ţi schimbi curînd atitudinea. Experienţele dureroase sînt însă adeseori benefice.

– Te crezi perfect, nu-i aşa? Mă dezamăgeşti.

El izbucni în rîs, iar ea se simţi dintr-o dată ridicolă.

– Vorbesc ca un copil răsfăţat, nu-i aşa?

– Da, ar trebui să te mai controlezi.

– Fiecare cu defectele lui, Nick.

Își fixă din nou privirea albastră asupra ei.

- Ei bine, ce-ai hotărît în privința pavilionului?

Îi puse întrebarea cu blîndețe, iar ea simți cum agresivitatea i se topea încet-încet. Se părea că, din confruntarea lor, el ieșea învingător.

– Nu cred că bunica îți va cere așa ceva. E prea mîndră.

– Îi semeni, remarcă el.

– Cu toate astea, continuă Vanessa, vreau foarte mult să rămînem acolo. Casa este destul de mare, și e foarte confortabilă. Trebuie numai ca tu să te hotărăști. Buni se gîndea că, probabil, nu vei dori să ai locatari.

– Din contră, îmi va face plăcere s-o văd pe Elizabeth.

– Mulțumesc. Aparent, te-ai hotărît să-mi uiți atitudinea.

– Îmi va fi greu, Vanessa. Te pot citi ca pe o carte deschisă.

– Nu cred. Din partea mea, mi-e indiferent unde vom locui, cînd vom părăsi *Lebedele.*

– Îți iubești casa, nu-i așa?

– Foarte mult.

Un zîmbet îi lumină fața. Schimbă subiectul.

– Prietenul tău părea foarte îndrăgostit.

– Îl văd pentru prima dată. Este o cunoştinţă a prietenei mele, Sally.

– Biata Sally!

– Oh, nu-ţi face griji pentru ea, ştie să se apere... De fapt, am venit aici astă-seară din cauza ta. Voiam să-mi uit toate problemele. Pierderea casei mă afectează foarte tare.

– Cred că pentru Elizabeth este şi mai greu. Într-o bună zi, îl vei întîlni pe bărbatul vieţii tale. Vei avea căminul tău, şi nimic altceva nu va mai conta.

– Nu m-am gîndit pînă acum la asta.

– Dar nu cred că duci lipsă de pretendenţi.

– Şi dacă nu intenţionez să mă mărit?

– Nu te cred. De fapt, sînt surprins că la vîrsta ta, ai douăzeci de ani, nu-i aşa? – nu eşti îndrăgostită.

– Am altele mai bune de făcut, asta-i tot!

– Nu va fi întotdeauna atît de simplu. Cursul unei vieţi poate fi schimbat în numai cîteva minute.

– Ştiu. Nu mai sînt o puştoaică.

El o privi îndeaproape şi zîmbi. Şi el avea un chip expresiv şi, în acel moment, era foarte atrăgător.

– E adevărat. Nu mai eşti o fetiţă.

Intonaţia gravă a vocii lui o făcu să tresară.

– Însă, ca orice femeie frumoasă, eşti foarte egoistă, continuă el.

– Deloc. De ce spui una ca asta? Oh, te detest!

Sub imperiul furiei, Vanessa ridicase tonul.

– Te rog, nu începe din nou! Vorbeşti fără să gîndeşti.

– Îmi pierd uşor sîngele rece, dar nu vei cîştiga nimic provocîndu-mă. Îmi cunosc totuşi propriile sentimente.

– Eşti încăpăţînată, Vanessa. Chiar crezi că nu-mi dau seama ce simţi?

Ea se îndepărtă brusc de el. Bărbatul acesta o făcea să-şi piardă cumpătul.

– Rachel ne priveşte, îi aruncă ea. Probabil pregătirile de logodnă sînt deja gata.

– Am să-ţi comunic data exactă a evenimentului, dacă eşti atît de interesată. Iar acum aş vrea să te conduc la masa ta. Ia-mă de braţ, ca pe un prieten bun.

– Dacă-ţi face plăcere.

O conduse, atent. Atitudinea lui protectoare o scotea pe Vanessa din minţi, cu toate acestea, îl

urmă. Avea chef să fugă cît mai departe de acolo, la celălalt capăt al lumii.

– Bună seara, zise el, cînd au ajuns la masă.

Vanessa făcu prezentările. Brett era total copleşit de onoarea care i se făcea, dar, mulţumită Domnului, nu au existat manifestări de entuziasm deplasate.

Tînăra simţea că fierbe. Nick Retford era, incontestabil, omul cel mai impozant pe care-l întîlnise vreodată. Privirea lui pătrunzătoare avea darul de a-i trezi o mare slăbiciune, avea impresia că era posedată de focul ochilor lui albaştri.

Se întoarse pentru a-şi ascunde lacrimile de neputinţă şi de furie care-i izvorau din ochi. Se reţinu cu greu, reuşi să arboreze un aer aproape natural. Prietenii îi zîmbeau, nefiind conştienţi de drama ei. Sally îl învăluia deja pe Nick cu priviri pierdute. Iar Craig şi Brett păreau la fel de fascinaţi.

Rachel Maybury începea însă să dea semne de nervozitate. Îşi pierduse, se pare, frumoasa indiferenţă afişată; găsea, probabil, că viitorul ei logodnic petrecea prea mult timp cu o fetiţă nesemnificativă.

– Ce proastă am fost că am venit aici! se

gîndea Vanessa. Nu eram oricum în stare să suport o asemenea seară.

Ca să-şi ocupe locul la masă, trebuia să treacă pe lîngă Craig. El se grăbi s-o prindă de talie, cu o grabă şi o solicitudine exagerate, agasînd-o pe Vanessa. Ridicînd privirea, zări strălucirea din ochii lui Nick.

– Pe mîine, îi spuse el, pe un ton provocator.

Sally îi aruncă o privire surprinsă, ca şi cum ar fi auzit ceva extrem de scandalos. Nick se înclină ceremonios; avea un aer din ce în ce mai amuzat.

– La revedere, Vanessa. Mi-a făcut mare plăcere să te reîntîlnesc.

Îi salută pe ceilalţi cu un gest elegant şi se îndepărtă repede.

– Ciupeşte-mă, exclamă Sally, după un moment de linişte. A fost celebrul Nick Retford, în carne şi oase?

– Şi ţi-a şi vorbit, răspunse sec Vanessa.

– Eşti într-adevăr foarte prost dispusă astă-seară.

– Cînd o să afle tata! zise Brett, entuziasmat.

– Nu ştiam că tatăl tău e pasionat de vedete, remarcă Vanessa.

Închise ochii, suspinînd adînc.

– Eşti obosită, spuse tînărul. Dacă vrei, te duc acasă.

– Da, te rog. Nu mai pot rămîne aici nici măcar cinci minute.

– Dar ce s-a întîmplat? exclamă Sally. N-am chef să plec acum, e prea devreme.

– Rămîneţi! Nu sînteţi obligaţi să veniţi cu noi. N-aş vrea să vă stric seara.

Îi părea rău să plece aşa, dar se simţea la capătul puterilor.

– Cu atît mai rău! Ne vom distra şi fără tine, concluzionă Sally, ridicînd din umeri, cu indiferenţă.

Derutată de atitudinea stranie a prietenei ei, Vanessei i se părea acum că plecarea ei semăna cu o fugă. Se datora oare atitudinii agasante a lui Craig? El se şi ridicase, exprimîndu-şi cu volubilitate regretul c-o vedea plecînd deja. Tînăra îşi puse haina pe umeri şi-i adresă un zîmbet uşor crispat. La braţul lui Brett, se îndreptă spre ieşire. Din fericire, nu treceau prin dreptul mesei lui Nick, putea evita deci privirea lui iscoditoare. Dar mîine îl va înfrunta din nou.

Brett era încîntat să fie în sfîrşit singur cu Vanessa. Dragul de Brett, atît de tandru şi de

apropiat! Era prietenul ei cel mai bun, confidentul ei. Cu toate acestea, ştia că nu s-ar putea înfiripa gosti niciodată de el. Pentru ea, el va fi întotdeauna colegul pe care l-a cunoscut pe băncile şcolii. Nu-l va putea considera niciodată un om matur, copt la minte. Şi nu se vedea lîngă un bărbat care... tresări, gîndurile începeau să-i rătăcească în zone periculoase. Probabil i se urcase vinul la cap...

Vanessa nu făcu nici un efort să converseze, aşa că Brett se lansă în retrospectiva completă a carierei lui Nick Retford. Voia sau nu, era obligată să-l asculte. Însă nu va simţi niciodată pentru acest om respect sau admiraţie. Nu se lăsa ea vrăjită atît de uşor. Dacă vor locui în pavilion, viaţa ei va deveni un infern.

Simţi deodată nevoia să urle. Nick Retford îi ruinase viitorul. Curînd, ea va pierde totul. Şi cum va mai reuşi oare să trăiască cînd va trebui să-l întîlnească aproape zilnic pe omul care i-a luat totul?

Trebuia să se gîndească la bunica ei, era singurul lucru important. Ea era prea bătrînă şi prea fragilă ca să reînceapă o altă viaţă, în altă parte. Dacă va locui în pavilion, bătrîna doamnă

îşi va putea sfîrşi zilele lîngă *Lebedele* ei dragi, acolo unde-şi trăise cei mai frumoşi ani. Nick era foarte şiret, îi găsise imediat punctul sensibil.

Conştientă de puterea de convingere pe care o exercita asupra bunicii ei, Vanessa ştia că, dacă s-ar fi opus categoric, casa nu i-ar fi fost vîndută lui Nick. Dar le-ar fi trebuit probabil luni întregi pînă să găsească un alt cumpărător. Iar ele nu-şi mai puteau permite să aştepte, le lipseau banii. Tînăra era într-un impas, nu avea altă soluţie. Să plece departe de *Lebede* era chiar mai rău decît un exil, dar traiul lîngă Nick Retford promitea să fie la fel de dureros. Simţi o strîngere de inimă, imaginîndu-şi-o pe Rachel plimbîndu-se prin parc.

În tot acest timp, Brett îşi continua discursul despre calităţile incomparabile ale strălucitului avocat. Ea închise ochii, încercînd să se destindă şi să gîndească calm. Trebuia să ia în considerare numai esenţialul: bunica ei va fi încîntată să se instaleze în pavilion. Doar făcea parte şi el din istoricul familiei. James Ross îl construise pentru mama lui, Margaret. Foarte frumoasă, clădirea avea tot confortul modern. Era folosită pentru a adăposti numeroşii oaspeţi care luau parte la recepţiile pline de fast organizate de Lewis Ross,

pe cînd trăia.

Surîse cu nostalgie, aducîndu-şi aminte de acele zile fericite; hotărîrea ei era luată: îşi va înăbuşi durerea şi revolta. Elizabeth îşi va putea petrece ultimii ani în linişte, avînd cele mai bune condiţii posibile. Era cel mai important, chiar dacă asta însemna pentru Vanessa un sacrificiu cotidian. Şi Nick, care îndrăznise s-o numească egoistă.

Tresări, simţindu-i mîna lui Brett pe braţul ei.

– Deci nu dormi, zise el. Cît mă bucur! Cu toate că tot ce ţi-am povestit nu prea pare să te fi pasionat.

– Brett, trebuie să-ţi spun ceva. Nick este viitorul proprietar al *Lebedelor.*

– Doamne! Abia acum înţeleg.

– Cu atît mai bine. Fii atent la maşina din faţa noastră!

– Biata de tine, murmură Brett, tandru.

Tristeţea reapăru în ochii Vanessei.

– Eşti singurul care ştie.

– Îţi mulţumesc pentru încredere. Aş vrea să te pot ajuta.

– Nu i-am spus nici lui Sally, continuă ea.

– Ai făcut foarte bine, e atît de guralivă!

– Nu-ţi prea place, nu?

– E superficială. Mie nu-mi plac decît fetele misterioase, cu ochii verzi şi caracter violent.

– Nu sînt prea mîndră de temperamentul meu. Aş vrea să mă pot schimba.

– Ştiu eu un remediu bun. Mărită-te cu mine!

Vanessa nu răspunse. Faţa îi era lipsită de orice expresie.

Brett o privi cu atenţie. O cunoştea atît de bine, încît îi putea ghici şi cele mai neînsemnate gînduri.

– N-ai fost prea amabilă cu Nick adineauri. Cu toate că de obicei eşti fermecătoare.

– Ai făcut tu destule eforturi pentru amîndoi.

– Am motivele mele să-l admir pe Nick Retford.

– N-ai decît! zise ea, dispreţuitoare.

– Nu te înţeleg, Vanessa. Şi nu-mi place să te văd suferind atît. Ştiu că pierderea *Lebedelor* este o dramă, dar ar trebui să te bucuri că ai găsit un cumpărător ca Nick.

– Ajunge. Am auzit destule despre el pe ziua de azi.

– Ce ciudat! Mie mi s-a părut că-ţi plăcea să dansezi cu el.

– Chiar deloc.

– Haide, haide... Aş putea spune că erai foarte interesată. Iar el nu te scăpa din ochi.

– Ce vrei să spui? Şi nesuferitul de Craig m-a privit toată seara.

– Oh, altă găselniţă de-a lui Sally! Eu vorbeam de Nick Retford.

– Ce-aş mai putea zice? Va veni mîine cu Rachel Maybury, să viziteze casa.

– Doamne, ce-o să iasă mîine! exclamă Brett, amuzat.

– Femeia asta, nu mi-e deloc simpatică, e adevărat... Dar, se potrivesc.

– Ba deloc! E inteligentă, cred, dar genul ei monden nu se potriveşte cu stilul simplu al lui Retford.

Vanessa îl privi surprinsă.

– Ce-ai păţit, Brett? Nu te-am văzut niciodată criticînd atît!

– Şi eu am urmărit-o pe Rachel. Mi s-a părut superficială şi nonşalantă.

– Unchiul Jacob mi-a spus că e fermecătoare şi plină de spirit.

– Atunci aşa trebuie să fie. Cu toate acestea, nu mi-ar place să petrec o seară întreagă în

compania ei. Nu m-aş simţi prea în largul meu.

– Nici ea nu părea prea încîntată să mă vadă, zise Vanessa, aducîndu-şi brusc aminte de privirea pe care i-o aruncase Rachel.

– Mă întreb unde s-or fi întîlnit.

– Aparţin aceloraşi cercuri, nimic mai normal!

– Dar Nick Retford nu apreciază prea tare seratele mondene, afirmă tînărul pe un ton categoric.

– Din partea mea, puţin îmi pasă. Oricum, eu tot îmi voi pierde casa. Este singurul lucru care mă interesează.

– Bineînţeles, draga mea. Însă este regretabil că o femeie ca Rachel Maybury îţi va lua locul.

– Înseamnă că nu-mi rămîne decît să mă mărit cu Dominic Retford, iar problema e rezolvată! zise ea, cu ironie.

– Să nu faci una ca asta! Te rog. Te aştept de atîta timp. Retford cumpără numai casa, nu şi pe proprietara ei.

– Te rog, hai să nu mai vorbim despre el. Simt cum îl urăsc din ce în ce mai tare.

– Nu te cred, Vanessa. Nu-l poţi urî.

– Vrei să spui că-mi ignor propriile sentimente? îl întrebă ea cu răceală.

– Cred că nu eşti cinstită cu tine însuţi.

– Vorbeşti prostii. Lui Nick puţin îi pasă de emoţiile unei fetiţe puţin prea răsfăţate. Asta crede despre mine, dac-am înţeles eu bine.

– Tare mă tem că are dreptate. Lewis te-a crescut ca pe o mică prinţesă.

Ea ridică capul, cu simplitate. Era adevărat, nu putea nega.

– Poate am exagerat puţin, continuă Brett, însă reacţiile tale sînt cam bizare. Ştii că, pentru mine, eşti întotdeauna minunată. Şi mai ales astă-seară, cu rochia asta. Trebuie să mă abţin din răsputeri să nu dau drumul volanului şi să te iau în braţe.

– Din fericire, o văd deja pe Allie care ne pîndeşte sosirea! exclamă tînăra, rîzînd. Draga de Allie, întotdeauna are grijă de noi. Am fi fost pierdute fără ea.

– Aveţi nevoie de protecţie, evident. Aţi coborît de pe piedestal, şi iată rezultatul! surîse el.

– Îţi mulţumesc pentru francheţe, zise Vanessa. Acum îţi permiţi s-o judeci pe buni.

– Nu, nu m-am înţeles, spuse Brett, redevenind serios. O stimez pe Elizabeth şi nu mi-aş permite s-o critic. Voiam doar să spun că a avut

întotdeauna o viaţă liniştită, a fost înconjurată de oameni care au susţinut-o şi au apărat-o. N-a fost pusă în faţa unor situaţii dificile, iar acum este dezorientată.

– Şi-a pierdut unicul fiu, ai uitat?

– Nu, Vanessa. Şi acum admir felul în care a reuşit să supravieţuiască acestei tragedii. Dar tu, draga mea, ai fost crescută într-o libertate deplină, nu te-ai lovit niciodată de ceea ce înseamnă autoritatea masculină. Cred că tocmai această educaţie este cauza principală a reacţiei tale faţă de Retford, conchise băiatul, cu un ton serios.

Prietena sa însă nu-i răspunse. El rămase tăcut un moment, apoi continuă:

– Dacă mă gîndesc bine, această încercare îţi va fi benefică, poate...

– Viaţa mea e un coşmar, iar tu îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

– Pierderea casei este o dramă pentru bunica ta, Vanessa. Nu şi pentru tine, îi răspunse el, ferm. Ai viitorul în faţă, cînd vom fi căsătoriţi.

– Dar n-am avut niciodată intenţia de a mă mărita cu tine, îl întrerupse fata. Lasă-mă, te rog, aici. Îmi voi continua drumul pe jos.

Brett opri maşina, la vreo sută de metri

depărtare de casă.

– Hai să nu ne certăm, te rog. Te iubesc atît de mult!

– Bineînţeles... însă eşti de partea duşmanilor mei. Şi mai pretinzi că vrei să mă ajuţi.

Brett reuşi să se stăpînească să nu răbufnească; îi răspunse calm.

– Mi-am permis numai să-mi spun părerea, şi asta pentru că te iubesc, Vanessa. Cea mai scumpă dorinţă a mea este să ne căsătorim, iar tu să fii fericită. De ce crezi tu că am muncit atît?

– Ca să-i faci o plăcere tatălui tău.

– Nu, draga mea. Am făcut-o pentru tine. Bineînţeles că sînt bucuros că părinţii mei sînt mîndri de mine, dar tu contezi în primul rînd.

– Bine, murmură tînăra, uşor jenată. Să ne despărţim aici. Nu te invit înăuntru, să mai bem un pahar. Ai fost foarte contrariant în seara asta.

– Nu eşti deloc drăguţă cu mine. Mor de sete. Am vorbit atîta! Şi numai din cauza ta.

– Bine, vino. Să nu cumva să leşini de sete chiar aici, în faţa casei.

– Te ador! declară Brett.

Ajunşi în salon, au găsit-o pe Allie, gata să-i servească. Îi surîse lui Brett, pe care-l plăcea. Cu

toate că avea alte ambiţii pentru micuţa ei protejată. Din punctul ei de vedere, lui Vanessa i-ar fi trebuit un soţ ceva mai copt, mai puternic. Îşi imagina chiar un bărbat în toată puterea cuvîntului, avînd şi o avere frumuşică, bineînţeles. În legătură cu acest subiect, avea idei foarte precise...

Din dragoste pentru Vanessa, Allie îşi făurise o grămadă de vise romantice. Şi dorea cu ardoare ca acestea să se realizeze.

Capitolul 3

Venise singur. Coborî din maşină şi se îndreptă spre casă cu paşi hotărîţi. Era suplu şi călca apăsat, întocmai ca un atlet.

Ascunsă în spatele ferestrei, Vanessa îl observa. Îmbrăcat într-un costum de catifea reiată, fără cravată, părea mult mai tînăr, mai destins. Avocatul solemn dispăruse, făcînd loc unui om fermecător şi plin de viaţă. Purta acest gen de îmbrăcăminte cu multă eleganţă. Elizabeth îl va

aprecia cu siguranţă, ea, care era atît de pedantă în privinţa îmbrăcăminţii.

Îşi ridică deodată privirile spre fereastră, ca şi cum ar fi simţit că fata se uita la el.

Ea se dădu înapoi repede, şi se întoarse spre bunica ei, care tricota aşezată într-un fotoliu.

– Parcă mi-ai spus că vine cu Rachel Maybury, nu?

– Aşa, înţelesesem, răspunse bătrîna doamnă.

– Ei bine, n-a venit.

– Cu atît mai bine! Două femei sînt absolut suficiente, zise Elizabeth, zîmbind.

– Curios... Crezi că n-a putut veni? insistă Vanessa.

– Hm... Drept să spun, nu ştiu. De fapt, eu ştiam de la Jacob.

– Nick ţi-a vorbit de apropiata lui căsătorie?

– Bineînţeles că nu! N-am discutat decît de lucruri banale, generale. Cum mi-aş putea permite să fac aluzii la viaţa lui privată? Tot ce ştiu, am aflat de la Maggie. Ea este întotdeauna la curent.

– Buni, eşti incredibilă! zise fata, cu reproş. Te-ai luat după Maggie MacAdams. Ştii bine că adoră să inventeze.

– Din cîte ştie ea, Rachel Maybury şi Nick Retford nu se mai despart de un an şi jumătate. Toată lumea aşteaptă să-şi anunţe logodna.

– Şi tu ai ascultat tot ce ţi-a povestit ea!

– Spune-mi, Vanessa, chair te interesează dacă cei doi se vor căsători sau nu? o întrebă Elizebeth, privind-o surprinsă pe nepoata ei.

– Ai dreptate, buni. N-are nici o importanţă.

– În ceea ce mă priveşte, chiar nu are, o aprobă bunica ei. Trebuie să coborîm acum. Allie probabil că l-a poftit deja înăuntru.

Se întîlniră pe hol cu guvernanta care venea să le anunţe sosirea avocatului.

Au coborît scara maiestuoasă, la capătul căreia le aştepta oaspetele lor. Vanessa rămăsese cîţiva paşi în urmă. Răspunse la salut din vîrful buzelor. Au intrat în salon.

Amabilitatea lui Nick o exaspera pe Vanessa. Conversaţia părea să se prelungească la infinit. Elizabeth părea încîntată să stea de vorbă cu un om atît de cult şi de fermecător. Cum putea fi atît de oarbă?

El nu avea decît un singur ţel: să le ia *Lebedele.*

Vanessa clocotea de furie. Nu voia să o

necăjească pe bunica ei, provocînd un scandal, cu toate astea, ardea de nerăbdare s-o facă.

Aceasta se întoarse spre ea.

– La ce te gîndeşti, draga mea?

Tînăra se îmbujoră. Cu preţul unui efort imens reuşi să zîmbească. Inima îi bătea cu putere. Cu toate acestea, reuşi să-i susţină privirea lui Nick. Preocupată de ceea ce simţea, nici nu fusese atentă la conversaţia lor.

– Ce mai faci, Vanessa? o întrebă el, după o scurtă pauză, cu o voce caldă, plină de solicitudine.

– Bine, bine... zise ea, roşind.

– Vanessa te va conduce să vezi proprietatea, interveni Elizabeth. Nu vă grăbiţi, vă voi aştepta pe verandă.

– Nu vii şi tu, buni?

– Nu, draga mea. Prefer să mă odihnesc puţin înainte de masă; asta ca să ascult sfaturile unchiului tău, Jacob. Sper că rămîi la masă, nu-i aşa, Nick?

– Cu plăcere, răspunse el, surîzînd.

Vanessa tresări. Bunica ei îşi pierduse minţile.

– Atunci plimbare plăcută şi, pe curînd! zise bătrîna, cu un aer mulţumit şi se îndepărtă.

Nick Retford se întoarse spre Vanessa.

– Aş fi preferat-o ca ghid pe Elizabeth, zise el, stăpînindu-se cu greu să nu izbucnească în rîs. Aerul tău ostil mă înspăimîntă.

– Încearcă, să-ţi aminteşti, domnule Retford, că pentru mine, eşti un intrus în această casă.

– Te comporţi ridicol, Vanessa. Casa e de vînzare, iar eu sînt cumpărătorul. Tîrgul e foarte simplu.

– Dar mai sînt o grămadă de alte case de vînzare. De ce ţii morţiş s-o cumperi pe a noastră?

– Dar cu ce s-ar schimba situaţia ta dacă n-aş fi eu? Îmi plac *Lebedele,* Vanessa, de aceea ţin atît de mult să le cumpăr. Întrebarea ta nu are sens.

Tînăra îşi muşcă buzele, fără să răspundă.

– În plus, continuă Nick, aveţi nevoie ca această afacere să se încheie rapid. Ce v-aţi face dacă aş renunţa? Mai aveţi un alt candidat?

Vanessa ezită, jenată.

– Nu ştiu exact, mărturisi ea.

– Ei bine, bunica ta nu-ţi spune chiar totul. Pentru că mai există un alt cumpărător. Din nefericire pentru tine, eu am făcut însă cea mai

bună ofertă.

– Nu-i adevărat! strigă fata. Buni nu-mi ascunde nimic.

El o privi fix.

– Dacă nu are de ales... Haide, Vanessa, să nu ne mai certăm, vrei? Măcar atîta timp cît vizităm casa...

– Te grăbeşti?

– Nu în mod special. Tu?

– N-am nici cea mai mică intenţie să alerg, Nick. Pînă la noi ordine, sînt încă acasă la mine, replică ea, cu duritate.

O umbră se aşternu pe faţa lui.

– Chiar vrei să ne înfruntăm tot timpul, Vanessa?

– Îmi asum riscul! spuse fata.

O privi mirat.

– Cred că eşti foarte prost-crescută, zise el, accentînd fiecare cuvînt.

– Eşti foarte amabil cu bunicii mei, îi răspunse Vanessa, furioasă.

– Bunica ta este o femeie minunată, iar sir Lewis a fost un gentleman perfect, însă te-au alintat prea tare. Nu suporţi să fi contrazisă. Ar trebui să ştii că, în viaţă, nu faci numai ce vrei.

Ea întoarse capul; îi era ruşine. Bărbatul acesta o făcea să fie brusc conştientă de tinereţea ei şi de lipsa ei de experienţă.

– Ce aştepţi de la mine, atunci? murmură ea.

– Ei bine, începu el, arborînd un aer preocupat. Cunosc bine parterul, dar n-am văzut deloc celelalte etaje. Putem începe? Hai, Vanessa, lasă mutra asta, dezolată, vrei? Vei fi un ghid fermecător.

– Să nu-ţi baţi joc de mine!

– Nu, nu. Sînt foarte serios, chiar eşti încîntătoare. Aşa că, nu-ţi strica frumuseţea cu aerul acesta de copil răsfăţat. Nu ţi se potriveşte deloc!

Ea ridică din umeri şi, întorcîndu-se pe călcîie, începu să urce treptele, grăbită.

Mînia era singurul ei refugiu, singurul ei mod de a se apăra. Personalitatea şi cinismul lui Nick o scoteau din minţi. Ştia că, opunîndu-i-se, va fi sortită eşecului. Ar fi fost atît de simplu să se arate mai conciliantă. Avea însă sentimentul că mersese deja prea departe, şi era prea mîndră ca să mai dea înapoi... Pe de altă parte, îi făcea plăcere să-l provoace. Putea mult şi bine să-i critice caracterul violent, nici al lui nu era mai prejos.

Nick se opri o clipă pe coridorul larg, scăldat de o lumină orbitoare ce pătrundea în afară, prin ferestrele înalte. Contemplă decoraţiunile atîrnate de-a lungul pereţilor; privirea i se fixă pe un portret foarte reuşit al lui Elizabeth. O pictură în ulei, realizată în primii ani de căsnicie. O rază de soare lumina pînza, punînd în valoare delicateţea culorilor şi fineţea desenului.

– Asemănarea este remarcabilă! exclamă el, privind-o pe Vanessa. Cu toate acestea, sînteţi atît de diferite!

– Probabil că mă voi domoli, cu vîrsta... glumi ea.

– M-aş mira.

– Am moştenit temperamentul tatălui meu, se pare. Dacă ar fi trăit, probabil că ne-am fi confruntat adesea.

Ochii lui albaştri o fixară.

– Îţi lipseşte, nu-i aşa? întrebă el, uşor.

– Bineînţeles! răspunse Vanessa. Viaţa este adesea crudă, domnule Retford. Părinţii meu au murit într-un naufragiu.

– Da, ştiu, spuse el, punînd o mînă pe umărul ei.

Se dădu înapoi, cu un frison.

– Tabloul este foarte frumos, continuă el. Artistul a avut şansa unui model minunat!

Zîmbi, gînditor.

– Ai moştenit frumuseţea bunicii tale, Vanessa. Este un dar foarte preţios.

Ca să-şi mascheze tulburarea, tînăra înaintă.

– Bunicul meu era un mare amator de opere de artă. Spre sfîrşitul vieţii, îşi petrecea majoritatea timpului făcînd noi achiziţii, explică ea. Toate acestea mi-au fost lăsate mie. A adunat în această casă o adevărată bogăţie artistică. Sînt reprezentaţi aici cei mai mari pictori australieni, primele acuarele în stil colonial precum şi perioada impresionistă. Avem şi pînze de Roberts, Streeton, Nolan şi Boyd, toţi nişte tinere talente. Bunicul aprecia şi pictura modernă, era deschis tuturor noutăţilor. Toate acestea nu fac însă parte din contract, numai casa e de vînzare!

– Nu începe din nou să te enervezi, o preveni Nick cu blîndeţe.

Se opri în faţa unui alt portret.

– Bunicul tău a avut mult bun gust. Şi a întronat în această casă un aer foarte romantic. Mobila este minunată. Banii nu sînt suficienţi ca să realizezi atîta armonie, fineţea şi imaginaţia sînt

condiţii indispensabile. Din nefericire, eu nu voi putea obţine toate aceste minuni, însă bunica ta a fost foarte amabilă, şi mi-a cedat cîteva piese de mobilier şi tablouri.

– Restul va fi oricum vîndut la licitaţie, suspină Vanessa.

Brusc, trăsăturile i se înăspriră.

– Prefer să-mi vînd bogăţiile unor necunoscuţi, decît să ştiu că vor fi ale tale.

El îi prinse bărbia între degetele sale lungi.

– De ce spui asta? zise el, cu o voce joasă, răguşită.

Ea nu putea întoarce capul. Buclele roşcate îi mîngîiau palma. Îşi petrecu mîna în jurul taliei ei şi o atrase uşor spre el.

– Lasă-mă, murmură ea, susţinîndu-i privirea arzătoare.

Cum el nu făcu nici un gest, ea continuă.

– Ţi-ai pierdut minţile!

Ochii lui Nick erau ca două flăcări albastre. Vocea sa îşi recăpătase însă intonaţia normală, atunci cînd îi răspunse.

– Faci tot ce poţi pentru asta.

Vanessa îşi muşcă buzele.

– Să ştii că n-am intenţia să mă scuz, afirmă

ea.

El îi dădu drumul, brusc.

– N-are nici o importanţă, surîse el. Te-am iertat. Eşti prea seducătoare ca să-ţi pot purta pică.

Ea deschise uşa dormitorului principal. Nu mai fusese folosit de la moartea bunicului ei. Deodată, înţelese de ce bunica ei nu voise să urce cu ei, n-ar fi putut suporta să vadă această cameră. Dispariţia soţului ei era încă prea recentă, prea dureroasă.

Vanessa se cutremură. Aici, cel mai mic obiect îi aducea aminte de el. Şi-l imagină pentru o clipă, aplecat asupra mesei de lucru, aşa cum îl văzuse de nenumărate ori. Ochii i se umplură de lacrimi.

Se apropie de ferestrele mari, încercînd să găsească ceva de spus. Suferinţa era însă atît de vie, încît nu se mai putu abţine. Lacrimi mari începură să-i alunece pe obraji.

Se sprijini cu fruntea de unul din geamuri, cu privirea pierdută în parc. În depărtare scînteia cotul rîului, unde se scăldau lebedele graţioase. Pentru ea, aceste păsări superbe deveniseră simbolul unei vieţi fericite, pe veci pierdută.

Îşi duse mîna la inimă.

– Vanessa?

Vocea caldă şi melodioasă răsună în spatele ei. Nick înaintase încet şi era acolo, aproape, îşi pusese mîna pe tocul ferestrei, la cîţiva centimetri de umărul ei.

Ea tresări, însă nu se întoarse. Se lupta acum cu noua emoţie provocată de prezenţa lui atît de apropiată.

– Eşti atît de imprevizibilă, Vanessa, reluă el. Camera aceasta a fost a bunicului tău, nu-i aşa?

– Da, răspunse ea.

– Vederea este minunată, constată el.

Ea îşi trecu o mînă tremurîndă prin păr.

– Salonaşul de alături oferă aceeaşi privelişte minunată, explică ea, înăbuşindu-şi un nou oftat.

– Încearcă să te calmezi, murmură Nick. Îţi faci rău singură.

Examina cu atenţie profilul pur, scăldat în lacrimi. Vanessa nu era deloc machiată, dar nici nu avea nevoie.

Durerea dădea chipului ei o expresie emoţionantă, frumoasă. Nick simţi brusc nevoia s-o ia în braţe, s-o consoleze.

Ea se întoarse spre el, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile.

– Să nu mă atingi!

– De ce? o întrebă, atrăgînd-o spre el.

Inima îi bătea nebuneşte, însă îşi ascunse faţa în materialul moale al puloverului lui.

– Nu se poate. Eşti duşmanul meu.

– Pentru că ai hotărît tu aşa! Eşti un copil... Priveşte-mă în faţă, Vanessa, nu te mai ascunde. Te credeam mai curajoasă.

Ea încercă să se desprindă, dar braţele lui puternice o ţineau strîns. Îmbrăţişarea o tulbura, şi, în realitate, nu-şi dorea cît de puţin să se desprindă de lîngă el.

– Pot să strig, îl ameninţă ea.

– Eşti sigură că asta vrei? o întrebă Nick, aplecîndu-se spre ea.

– Nu profita de situaţie, domnule Retford, zise ea, străduindu-se din greu să-şi ascundă tremurul vocii.

Era foarte conştientă de contradicţia evidentă dintre agresivitatea ei şi elanul cu care trupul ei răspundea cu pasiune îmbrăţişării lui Nick.

– Cuvintele tale sînt foarte dure, Vanessa însă îţi pot citi altceva în ochi.

– Atunci îi închid.

– Nu. Sînt atît de frumoşi, de luminoşi! Şi mai

ales, ei nu mint.

– Eşti nebun!

– Dar tu?

O spusese cu tandreţe. Vanessa îşi coborî privirea, înfrîntă. Erau deci de-ajuns cîteva cuvinte, o îmbrăţişare, ca să-i spulbere orice resentiment? Era inacceptabil şi totuşi... acest bărbat, atît de seducător, ştia s-o facă să vibreze, să-l dorească...

Îşi dădu deodată seama ce avea să se întîmple. Cu o tresărire de revoltă, puţin prea tîrzie, încercă să se dea înapoi. Fără să pară că- şi dă seama de încercarea ei de împotrivire, el coborî capul şi începu s-o sărute uşor, dulce.

Tînăra fu năvălită de un torent de senzaţii. Ea se lăsă furată de vîrtejul imperios al simţurilor şi răspunse cu ardoare sărutului arzător. Nu mai exista nimic în afara acestei senzaţii dulci de căldură care i se răspîndea în trup.

Buzele lui, atît de dulci, lipite de ale ei, făcuseră ca restul să se estompeze.

Avu impresia că îmbrăţişarea a durat o eternitate. Nick îi dădu drumul uşurel, dar îşi menţinu braţul în jurul umerilor ei. Această atitudine posesivă trezi în Vanessa, un sentiment

brusc de revoltă.

Se desprinse cu o mişcare grăbită.

– N-ai nici un drept să procedezi astfel, zise ea, cu vocea vibrîndu-i de emoţie. A fost un gest inutil şi crud.

– Cu toate acestea, am avut sentimentul că ai fost de acord, Vanessa. Ai dorit-o la fel ca şi mine. Inconştient, poate, dar ai aşteptat ca eu să te îmbrăţişez.

– Nu avem nimic în comun, protestă ea. Nici măcar nu ne cunoaştem!

– Ştii, în ziua de azi, nu mai sînt la modă curţile lungi, răspunse el, zîmbind. Şi apoi, doream să ştiu ce gust au buzele tale.

– Nu vreau să te mai ascult.

– De ce? Ţi-am rănit orgoliul? zise el, abrupt. Nu putem uita ce se petrece între noi. Priveşte lucrurile în faţă, vrei? Te-ai abandonat în întregime în braţele mele, Vanessa. Ai făcut ceva imprudent.

– Vă mulţumesc pentru bunătate, domnule Retford.

– Eşti adorabilă, draga mea! Insuportabilă, dar adorabilă. Şi sînt gata să-ţi iert toate izbucnirile de mînie, zise el, regăsindu-şi buna dispoziţie. Vrei să ne terminăm vizita?

Vanessa ridică privirea. Îşi regăsise combativitatea; incidentul trebuia să fie uitat, ca o eroare fără consecinţe. Trebuia să rămînă puternică şi nimic nu se va schimba. Nick n-o cucerise încă.

Cît a mai durat vizita, conversaţia lor s-a limitat la scurte explicaţii despre arhitectura casei. Subiectul o pasiona pe Vanessa, şi-i furniză lui Nick detalii despre construcţia capitelurilor coloanelor corintiene, despre cornişele care decorau tavanele.

El părea interesat de toate, cu toate că, adesea, ea avea impresia că o lua în rîs. În parc, se opriră să admire sculpturile, apoi în faţa lacului acoperit de nuferi. Un jet enorm de apă se înălţa spre cer, căzînd apoi într-o splendidă strălucire de jerbe irizate.

– Nu voi avea niciodată destul timp ca să mă pot ocupa de toate aceste minunăţii, suspină el. Va trebui să angajez un grădinar.

– Bunicul avea trei, sublinie Vanessa.

– Şi acum, cum procedaţi? întrebă el, întorcîndu-se spre ea.

– Doi dintre ei mai vin încă, din cînd în cînd, de dragul lui buni. Vor dori să lucreze pentru noul

proprietar, cred.

– Iată un lucru bun, aprobă Nick.

– Da, ai noroc, dorințele îți sînt întotdeauna îndeplinite, zise fata, sec.

El izbucni în rîs.

– Armistițiul s-a încheiat, Vanessa? N-are nici o importanță acum, ți-ai îndeplinit cu bine rolul de gazdă. Această veche clădire este minunată...

– Ai grijă, e bîntuită de fantome, fără îndoială.

– Ai intenția să mă bîntui din cînd în cînd?

Vanessa se simțea pierdută în albastrul privirilor lui. Provoca în ea o emoție incontrolabilă, neprevăzută.

– De ce nu? răspunse ea. Din nefericire, amintirea mea nu te va impresiona prea mult, cred. Vrei să vezi pavilionul?

– Da. Nu-i departe de aici, nu?

– Nu. Se poate zări de aici, printre arbori. A fost construit în 1843, pentru mama lui James Ross. Turnulețul este una din ultimile extravaganțe ale bunicului meu.

Se apropiară de clădire.

– Îmi plăcea foarte mult și acest loc, murmură Vanessa, nefericită.

– Îți repet că n-am nimic împotrivă să vi-l

închiriez.

– Ei bine, nu ştiu de ce, dar generozitatea ta nici măcar nu-mi face plăcere, îi replică ea, cu amărăciune.

Faţa ei frumoasă era goală de orice expresie. Nick îşi întoarse capul ca să-i poată vorbi.

– Nu mă învinui pentru o situaţie de care nu sînt responsabil, Vanessa. N-am vrut să te umilesc.

– N-are nici o importanţă, domnule Retford. Nu-ţi face probleme din cauza stării mele sufleteşti. Ocupă-te de interesele tale, e mult mai important. Chiar, cînd te însori?

– Treci cu uşurinţă de la una la alta, draga mea. N-am vorbit niciodată de căsătorie.

– Şi totuşi... începu ea, ezitînd.

– Totuşi? insistă el.

Îi părea rău acum că-l întrebase, dar murea de curiozitate.

– Ei bine, doar nu cumperi o proprietate atît de mare ca să locuieşti singur. Casa asta are nevoie de o stăpînă, iar Rachel va fi foarte potrivită. Am auzit vorbindu-se despre viitoarea voastră logodnă. Sau sînt numai zvonuri?

Faţa lui frumoasă se adumbri; se încruntă.

– Ca să fiu foarte sincer, Vanessa, aş prefera să mă însor cu tine. Îmi placi foarte mult. Din păcate, simţul onoarei îmi interzice acest lucru; eşti încă o copilă.

Furioasă că îşi bătea joc de ea, îi zise:

– Acest fapt nu te-a împiedicat să mă săruţi.

– Am făcut-o ca să-ţi dau o lecţie. Toţi copiii au nevoie de cîte o lecţie, din cînd în cînd.

Vanessa se aplecă să culeagă o floare.

– N-am să mai tolerez alta, ameninţă ea.

– Ar fi un risc foarte mare, într-adevăr, zise el, admirîndu-i silueta graţioasă. Ai aflat de la informatorii tăi că am un fiu?

– Da, îi răspunse Vanesa, privindu-l cu un aer calm şi serios. Cum îl cheamă?

– John. Are opt ani.

– Va fi fericit aici, suspină ea.

– Sper, pentru el am cumpărat *Lebedele.*

– Vezi că ai nevoie de o soţie? triumfă ea. Măcar pentru John.

– Atunci de ce n-ai fi tu? Ai fi o tovarăşă de joacă formidabilă, eşti numai un pic mai raţională decît el.

– Sper că n-ai de gînd să-l dai la vreun internat!

– Dacă-l va determina să facă progrese, am să-l dau.

– Să nu faci asta! strigă ea. Cei dragi nu trebuie să trăiască despărţiţi.

– Haide, haide, surîse Nick. Nu-i chiar atît de groaznic. N-am de gînd să-l trimit la celălalt capăt al lumii. Oricum, reacţia ta mi-a dezvăluit un lucru: cînd iubeşti, te implici profund, nu există jumătăţi de măsură.

– Evident, se miră ea. Ca toată lumea, de altfel.

– Oh, Vanessa, dragostea poate căpăta atîtea forme. De-a lungul atîtor ani de avocatură, m-am izbit de atîtea ori de ură...

– Dar dragostea este singura noastră raţiune de a fi!

Nick clătină din cap, gînditor. Era uşor emoţionat.

– De ce ţi-ai ales această meserie?

– Oh, este o tradiţie de familie...

O privi intens.

– Unchiul meu, judecătorul Housman, o iubea pe bunica ta. Iar partenerul tău de aseară este student la drept, nu?

– Brett? Da. Este fiul lui Martin Vickers, care e

şi el avocat.

– Sînteţi logodiţi?

– Deloc! Sîntem prieteni din copilărie, asta-i tot!

Insistenţa privirii lui albastre o făcea să se simtă stînjenită.

– Nu vrei să vizităm pavilionul? propuse ea. Buni va fi îngrijorată dacă mai întîrziem mult.

Băgă mîna într-un ghiveci, de unde scoase o cheie mare, de bronz. După ce o scutură de pămînt, deschise uşa.

Însă, în loc să intre, au rămas un moment în faţa uşii. El a cuprins-o uşor, pe după umeri, şi au intrat amîndoi.

– Casa este fermecătoare şi foarte primitoare. Împresie dată şi de florile de la intrare.

– Iar de cealaltă parte creşte viţă-de-vie. N-am mai venit aici de foarte mult timp. Allie se ocupă de curăţenie.

– Sper ca tu să nu fii obligată să faci aşa ceva.

– Şi de ce nu? Pot face orice! răspunse ea, mîndră. De altfel, m-am hotărît să-mi caut o slujbă.

– Da? Şi cam ce ai vrea să faci? o întrebă el, ironic.

– Ţi-aş putea închide şi deschide porţile, de exemplu.

El izbucni în rîs şi începu s-o studieze cu insolenţă, din cap pînă în picioare.

– Eşti cam fragilă, n-ai să rezişti prea mult. După părerea mea, ai face mai bine să-ţi iei examenele, vei avea mai multe şanse dacă-ţi vei folosi capacitatea intelectuală.

Vanessa tăcu, îmbufnată.

– Referitor la porţi, am remarcat că nu sînt într-o stare prea grozavă, continuă Nick. Am să le repar cît de curînd.

– Vorbeşti ca şi cînd proprietatea ţi-ar aparţine deja.

– Dar e un fapt hotărît, Vanessa. Cînd ai să încetezi să-mi mai porţi pică pentru asta?

– Ceea ce simt eu pentru tine depăşeşte o simplă ranchiună.

– Evident. Mi-am dat seama după felul în care ai răspuns sărutului meu, adineauri.

– N-am vrut să spun asta, zise Vanessa, înroşindu-se.

El surîse.

– Să nu-ţi fie jenă, ai avut o reacţie absolut naturală. Eşti o fată fermecătoare.

– Eşti insuportabil!

– Într-adevăr? Vanessa, adînc în sufletul tău, eşti sinceră? Eşti sigură că ideea de a locui în apropierea mea îţi este atît de dezagreabilă?

– Perspectiva mi-e de-a dreptul odioasă, afirmă ea, cu brutalitate.

Chipul frumos al lui Nick se crispă, ochii lui albaştri se întunecară, devenind aproape negri.

– De data asta, ai mers prea departe.

Vanessa îl privi direct în ochi.

– Să ştii că nu mă sperii, Nick.

– Într-adevăr, eşti mult mai atrăgătoare cînd te înfurii. Mă predau; cu atît mai rău pentru autoritatea mea.

Se îndreptă spre fereastră şi privi în grădină.

– De ce sînt pictate în negru toate gratiile gardurilor?

– A fost ideea bunicului. În caz de bombardament. S-a gîndit că vor fi foarte greu de văzut, deci nu vor fi o ţintă prea facilă.

– Ce idee! Dar războiul s-a terminat de atîtea zeci de ani.

– Ştiu, bunicul însă spunea adesea că lumea a înnebunit, era absolut convins de iminenţa unui nou conflict mondial. Într-un timp, instalase

capcane peste tot! A fost colonel şi a studiat tactici de gherilă.

Nick zîmbi.

– Asta mă face să mă gîndesc la John; îi place teribil să se joace de-a soldaţii.

– Ca toţi băieţii. Cred că sînteţi foarte apropiaţi.

– Mă imită tot timpul, încuviinţă el. Îmi seamănă mult.

– E cu siguranţă un băieţel frumos! exclamă Vanessa.

El se întoarse spre ea; sprîncenele îi erau arcuite într-o expresie de surpriză.

– S-o iau ca pe un compliment?

– Ei bine... da... poţi şi aşa... se bîlbîi Vanessa, teribil de încurcată. Adică... mie îmi plac foarte mult copiii!

– Te cred. E evident. John ţi-ar place, cred. E un copil ager şi inteligent. Înţelege multe. E mai precoce decît majoritatea copiilor de seama lui, pentru că s-a izbit de multe; mama lui a murit pe cînd avea numai trei ani.

O umbră de tristeţe îi trecu peste chip.

– Cine-l creşte?

– Se ocupă de el servitoarea. Rămîne foarte rar singur. Din nefericire, meseria mea mă obligă

să lipsesc adeseori, iar cînd plec pentru cîteva zile, se întristează.

Luase de pe masă, o figurină de porţelan, al cărei contur îl schiţa cu vîrful degetelor.

– Cred că te admiră foarte mult.

– Marea majoritate a băieţilor de vîrsta lui au o mare admiraţie pentru tatăl lor. De ce, Vanessa, nu-i împărtăşeşti părerea?

– Ba da. Eşti un bărbat absolut excepţional, îl ironiză ea.

Nick o privi înţepat; puse apoi statueta la locul ei.

– Vei începe să mă cunoşti, zise el. Ce mobilă frumoasă!

Făcu turul încăperii, examinînd cu atenţie fiecare obiect. Deasupra şemineului era atîrnată o oglindă imensă.

– N-am găsit nici un alt loc pentru ea, zise Vanessa. Bunicul a cumpărat-o la o licitaţie. Obişnuia să facă cumpărături de genul ăsta, iar apoi o lăsa pe buni să le găsească locul în casă.

– Dar oglinda măreşte considerabil încăperea, constată el.

– Da. Cînd uşa e deschisă, se vede pînă în capătul celălalt al bibliotecii.

Se reflectau amîndoi în oglindă. Nick îi căută privirea. Se lăsă o liniştе tulburătoare; inima fetei începu un dans alert. Era practic hipnotizată de intensitatea privirii lui albastre, fixată asupra ei. Nu se putea întoarce, nu mai putea rosti un cuvînt. Aerul era încărcat de electricitate; o trecu un fior. Privirea lui de oţel era tot mai pătrunzătoare.

Din instinct, se dădu înapoi, imaginea lui dispăru brusc din oglindă. Farmecul fusese rupt. Fără să-şi dea seama ea scoase un oftat de uşurare. Nu se va lăsa niciodată pradă farmecelor lui. Va uita privirea lui tulburătoare, buzele lui dulci...

Nu mai avea decît un gînd: să fugă, să iasă din casa aceea. Puţin îi mai păsa de restul vizitei.

Nick se îndreptă spre uşă.

– Haide, Vanessa, revino-ţi. Nu am toată ziua la dispoziţie. O să-mi descrii celelalte camere pe drumul de întoarcere. O să te cred pe cuvînt.

– Nu încerca să mă scoţi din sărite!

– Mă provoci.

Furioasă, se aplecă şi ridică o vază de cristal, care trona în centrul mesei. Ar fi vrut să i-o arunce în cap. Din nefericire, însă, era vaza preferată a bunicii ei.

– Mai sînt budoarul, biblioteca, bucătăria, începu ea să înşire, pe un ton monoton. La etaj sînt trei camere, un birou şi o baie. O terasă. Pivniţa.

– Un adevărat palat în miniatură! exclamă el. Sînt pe deplin liniştit. Bunica ta se va simţi foarte bine aici.

Vanessa zîmbi.

– Da, ai dreptate. Va fi fericită, cu siguranţă, în această casă.

Tensiunea se evaporase, uşor.

– Mergem, domnule Retford?

O privi, amuzat.

– Îţi vine chiar atît de greu să-mi spui Nick? Sau Dominic, dacă preferi.

– Voi încerca! Cum te strigă Rachel Maybury?

El izbucni în rîs.

– Eşti foarte curioasă. Îmi spune dragule, evident.

Vanessa ridică din umeri şi ieşi grăbită. El închise cu grijă uşa în urma lor şi luă cheia.

– S-o pun la loc? o întrebă el, arătînd spre ghiveciul cu flori.

Ea ridică uşor capul şi porni pe aleea inundată de soare. O adiere călduţă aducea pînă la ei un

parfum dulce, de trandafiri. Pentru ea, acesta era parfumul *Lebedelor*. Inspiră aerul cu deliciu, îmbrăţişînd cu privirea parcul ce se întindea în faţa ei. Peste tot, primăvara desfăşurase un întreg evantai de culori. Poarta grea, de fier forjat, dispăruse sub o explozie de trandafiri căţărători. Iarba era presărată de mii de azalee; la poalele arborilor înfloriseră o puzderie de camelii. Vanessa se simţi cuprinsă de emoţie. Cu inima strînsă îşi contemplă micul paradis. Lăsa în acea grădină o parte a vieţii ei, cea mai fericită, fără îndoială, cea mai lipsită de griji. Avu deodată senzaţia că îmbătrînise brusc.

Nick o ajunse din urmă, iar ea îi surîse amar. Bărbatul acesta îi dăduse peste cap întreaga viaţă, o rupsese brusc de copilărie.

Îi luă mîna, strîngîndu-i-o uşor.

– Nu-ţi fie teamă de faptul că ai devenit femeie, Vanessa. Era şi timpul...

Se priviră lung.

– La ce te gîndeşti? murmură ea.

El se încruntă şi-i dădu drumul mîinii.

– Cred că sîntem prinşi într-o capcană, răspunse el.

Se întoarseră în linişte spre casă, fiecare fiind

cufundat în propriile gînduri. Vanessa mergea grăbită, ignorînd privirea uşor batjocoritoare pe care el i-o arunca din cînd în cînd. Nu voia să se gîndească la ultimile lui cuvinte. Citise pe faţa lui o mare hotărîre; avea o expresie foarte dură. Da! Terminase cu copilăria. Însă nu era pregătită să accepte dominaţia unui bărbat!

Capitolul 4

Vanessa aşteptă pînă în ultimul moment. Se aşeză pe scaunul ce-i fusese rezervat, pe ultimul rînd. Scoaterea la licitaţie era programată pentru ora zece fix; îi mai rămăseseră numai trei minute ca să studieze asistenţa. Camera era absolut plină, nu mai rămăsese nici un scaun liber. Zării capul brunet al lui Nick; era aşezat pe unul din primele rînduri. Alături de el stătea surîzătoare Rachel.

Se simţea cumplit de crispată. Nu va avea putere să asiste la vînzări. Bunica ei o avertizase, ar fi trebuit să accepte invitaţia lui Maggie de a petrece cîteva zile departe de *Lebede.* Mai ales acum, în perioada lichidării bunurilor. De ce se încăpăţînase oare să rămînă? Impulsivitatea ei luase încă o dată locul raţiunii.

Privirea ei începu să rătăcească în jur. În mijlocul acelei mulţimi se găseau, fără îndoială, cumpărători autentici, colecţionari însoţiţi de experţii lor; majoritatea, însă, veniseră să asiste la vînzare ca la un spectacol gratuit. Şi pentru a avea ocazia să vadă interiorul casei. Erau multe persoane cărora le plăcea pur şi simplu ambianţa foarte animată a licitaţiilor, care veneau ştiind sigur că nu vor face nici o achiziţie. Bogaţii cunoscători se grupaseră, aproape toţi, în aceeaşi parte a sălii, pe primele rînduri. Valoarea şi varietatea colecţiei Ross eau binecunoscute în toată regiunea.

Camera unde se ţineau vînzările era vechea sală de jocuri şi oferea maximum de spaţiu.

Vanessa, îşi întoarse brusc capul, observînd că Paula Maugham o ziaristă mondenă, părea că voia să se îndrepte spre ea, să o salute. Voia să

rămînă în anonimat. O reţea de televiziune locală obţinuse autorizaţia de a filma o secvenţă din timpul desfăşurării licitaţiei; camera de luat vederi era deja instalată.

Vanessa bătea nervoasă, cu vîrfurile degetelor, în marginile scaunului. Îşi pusese catalogul de vînzării pe genunchi. Îmbrăcată cu o rochie foarte discretă, sperase să poată trece neobservată, însă părul ei învăpăiat atrăgea inevitabil toate privirile.

Zgomotul ciocănelului se auzi. Se aşternu liniştea. Începea licitaţia. Vanessa nu se simţea deloc în largul ei; luase însă hotărîrea de a rămîne, pînă la capăt. Voia să cumpere, pentru ea, cîteva piese din colecţia orientală prezentată în acea dimineaţă. Nu-i spusese nimic bunicii ei, care sigur n-ar fi lăsat-o să vină. Făcuse deja destule pentru nepoata ei. Păstrase cele mai preţioase mobile, serviciul de porţelan şi cele mai frumoase tablouri.

Din locul în care stătea, îl vedea perfect pe Nick. Ca şi pe Rachel, de altfel. Casa era deja a lui, nu mai erau necesare decît cîteva semnături. Prezenţa femeii blonde, înalte, o deranja pe Vanessa; îi venea greu să şi-o imagineze în rolul de

stăpînă a *Lebedelor,* în locul bunicii ei. Resentimentul ei se extinse asupra întregii asistenţe. Ar fi vrut să se poată ridica, să-i poată alunga pe toţi.

Cu toate acestea, vînzările îşi urmau cursul. Multe din obiectele prezentate fuseseră deja vîndute. Pe cînd trăia bunicul ei, Vanessa asistase, alături de el, la numeroase licitaţii. Regăsea astăzi aceeaşi atmosferă silenţioasă şi încordată; majoritatea schimburilor se făceau prin semne, fiecare din gesturi avînd o semnificaţie foarte precisă.

Instinctiv, privirea fetei se opri din nou asupra lui Rachel. Avea un aer radios. Vanessa rămase pe gînduri. Era clar, Nick o ceruse în fine în căsătorie. Amîndoi participau la licitaţie, păreau că se distrează foarte bine.

Spre marea ei mirare, Vanessa reuşi să răscumpere vasul de jad, o piesă excepţională, din colecţia chinezească. De asemenea, cumpără doi cai superbi, din ceramică, şi un Buddha bătut în pietre. De aceea ţinuse ea neapărat să participe. Erau puse în vînzare cîteva obiecte minunate, originale. Ţinea în mod deosebit şi la un porţelan alb-albastru reprezentînd un dragon înaripat.

Îşi amintea ziua cînd îl cumpărase bunicul ei, tot la o licitaţie, după o luptă crîncenă cu un alt amator. Revedea şi acum ochii strălucind de bucurie ai bătrînului, gestul lui de victorie. Inima i se strînse şi îşi coborî privirea, pentru ca vecinii ei să nu-i vadă faţa crispată de durere. Cineva, din primele rînduri, făcu o glumă, iar în jurul ei izbucni un torent de rîsete. Recunoscu vocea lui Nick. Avu deodată senzaţia că niciodată nu va mai avea chef de glume, iar veselia lui cădea ca o palmă peste disperarea ei.

Preţul porţelanului creştea rapid. Cu sufletul greu, a fost nevoită să renunţe. Remarcă faptul că Rachel, care intrase şi ea în cursă, a fost şi ea nevoită să nu mai continue. Vanessa fu încîntată să constate că obiectul a fost obţinut de un alt cumpărător.

Această colecţie orientală era o minune. De cînd au fost expuse primele vaze, murmure de admiraţie au traversat sala, ele s-au amplificat, în timp ce erau prezentate, rînd pe rînd.

Vanessa suferea. De fiecare dată cînd una din piese era cumpărată, şi deci luată din încăpere, ea avea impresia că-şi pierdea o părticică din trup. Măreţia *Lebedelor* pierea, încetul cu încetul,

sub ochii ei îngroziţi. Elizabeth făcuse foarte bine plecînd; n-ar fi putut suporta.

Agentul de vînzări îi arunca din timp în timp cîte o privire mulţumită. Totul se desfăşura chiar mai bine decît fusese prevăzut. Era singura consolare a Vanessei, banii îi vor permite bunicii ei să- şi trăiască ultimii ani în tihnă.

Îşi concentră din nou atenţia asupra lui Rachel şi fu surprinsă să constate că făcuse numai cîteva achiziţii minore. Oricum, va deveni stăpîna unei adevărate averi, măritîndu-se cu Nick.

Începea vînzarea pieselor de mic mobilier. Asistentul aşează pe estradă un şifonier de palisandru. Vanessa se aruncă în luptă, cuprinsă deodată de febră. Voia mai presus de orice să recupereze acea piesă. Avea deja numeroase altele, mult mai rare şi mai preţioase, pe care i le păstrase bunica ei, însă acest şifonier fusese cumpărat chiar de ea, din economiile ei. Cu toate că acceptase să-l pună în vînzare, nu se putea resemna să-l piardă, acum. Din nefericire, preţul urcă curînd, depăşind posibilităţile ei. Rachel întoarse capul şi-i aruncă o privire ironică. Probabil i se părea ridicolă încăpăţînarea Vanessei de a recupera cîteva firimituri. Se simţi cumplit de

umilită. Ignoră salutul amabil al lui Nick şi se concentră asupra catalogului.

Cînd vechiul orologiu aurit bătu ora amiezei, ea avea deja o durere de cap insuportabilă. Fu anunţată o pauză, iar cei din jurul ei începură să se ridice şi să se îndrepte spre ieşire. Vanessa încercă să-şi revină, să iasă din acel coşmar, însă o mulţume de cunoştinţe o asaltară. Era cel mai nesuferit moment al acelei dimineţi. Solicitudinea acelor pretinşi prieteni era insuportabilă. Iar momentul culminant îl constitui sosirea mamei lui Sally, care, luînd-o de braţ, începu cu „biata micuţă"!

Nu mai ştia cum să scape cînd o voce familiară se auzi.

– Ce mai faci, Vanessa?

Privirea lui albastră se roti în jurul fetei; părea dezolat.

– Permiteţi? spuse el, zîmbind. Domnişoara Ross mi-a promis că va merge cu mine să bem o

cafea.

După o secundă de ezitare, prietenii Vanessei începură să bată în retragere. Ultima care se îndepărtă fu mama lui Sally, regretînd vizibil. Murea de invidie că nu putea merge cu ei, era însă clar că invitaţia nu o viza şi pe ea.

Rachel era cu cîţiva paşi în urma lui; Pe faţa ei se putea citi furia. Interesul lui Nick faţă de Vanessa Ross o contraria. N-avea de gînd să se lase dată la o parte de o puştoaică. De mai mult de opt luni, aruncase totul în joc, pentru a-l seduce pe Retford; îşi folosise toate atuurile în acest scop. Nici nu se punea problema că va înregistra un eşec tocmai acum, cînd era atît de aproape de scop.

Îşi privi rivala. Nick o luase uşor de braţ; Rachel nu-şi putu stăpîni un gest de dispreţ. Gîsculiţa asta îşi dădea prea multă importanţă. Îşi pierduse casa şi o parte din avere, era adevărat. Dar de ce era nevoie de o manifestare atît de evidentă a compasiunii? Nick Retford era al ei, şi idioata asta mică n-avea nici un drept asupra lui. Rachel era hotărîtă să cîştige partida. De altfel, nici nu-şi putea permite s-o piardă. Cheltuise de mult averea fostului ei soţ. Avea acum peste

treizeci de ani, era vremea să se recăsătorească. Frumuseţea ei îşi pierdea din strălucire pe zi ce trecea. Nick era ultima ei şansă, şi nu trebuia să-l rateze. Scăpă rapid de prietenii care o înconjurau şi se îndreptă spre cei doi. Avea de gînd să facă ordine.

Vanessa tocmai îl refuza pe Nick, care-i propunea să-i facă cunoştinţă cu Rachel.

– Îmi pare rău, însă nu ţin deloc s-o cunosc pe viitoarea ta soţie.

– Haide, Vanessa, fă un efort, insistă el. Ai să vezi cît e de simpatică.

– Nu voi vorbi cu ea pentru nimic în lume.

– Bine! Oricum, nu vei avea de ales, îi răspunse Nick, privind pe deasupra umărului ei. Vine spre noi.

Vanessa era prea bine-crescută ca să mai încerce să se eschiveze. Neavînd altă alternativă, încercă să afişeze un zîmbet. Dar nu-şi făcea nici o iluzie asupra aerului aparent amabil al lui Rachel Maybury. Nick făcu prezentările cu deosebită uşurinţă, ca şi cum n-ar fi perceput tensiunea dintre cele două femei.

De fapt, era pe deplin conştient de ea şi tocmai se pregătea să analizeze atitudinea celor

două rivale. Profunda lui cunoaştere a caracterelor, a comportamentului uman, îl făcu să-şi dea seama imediat că Rachel era foarte încordată. Vanessa părea însă foarte destinsă şi răspundea la întrebările privind starea de sănătate a bunicii ei.

Pentru un observator oarecare păreau un grup de trei prieteni buni. În realiate însă, această întîlnire a lor constituia o piatră de hotar, o încercare. Nick suferea văzînd expresia de durere ce se întipărea văzînd cu ochii pe faţa Vanessei. Într-o bună zi, ea va fi capabilă să uite toate acestea, însă, pentru moment, şocul fusese prea puternic. Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme gîndurile, Vanessa îşi duse mîna la frunte şi o întrerupse pe Rachel, cu politeţe.

– Mi-a părut foarte bine că te-am cunoscut. Vă rog să mă scuzaţi, însă am o migrenă groaznică.

– Vai, ce rău îmi pare! exclamă Rachel, prefăcîndu-se dezolată. Şi n-am nici o aspirină la mine.

– Ştiu unde voi găsi una, îi răspunse Vanessa, intrînd în joc. Cred de fapt, că am nevoie de puţin aer curat.

– Te conduc eu pînă la pavilion, îi spuse Nick. Te vei simţi sigur mai bine, imediat ce vei şi mînca ceva.

– Mă părăseşti? îl întrebă Rachel, forţîndu-se să zîmbească.

– Nu, draga mea, o linişti el. Nu va dura prea mult, iar prietenul tău Ronald de-abia aşteaptă să-ţi ţină companie. Odihneşte-te puţin pînă mă întorc.

– Bine, se resemnă ea. Dar să te întorci repede! Fără tine, mă plictisesc de moarte.

Exagerează, gîndi Vanessa. Nu-şi mai dorea decît un singur lucru: să iasă pe uşă, să scape din acea atmosferă încordată şi ipocrită, unde ea nu avea ce căuta.

Rachel Maybury îi întinse mîna.

– Vom avea cu siguranţă ocazia de a ne revedea. De-abia aştept!

Se întoarse bursc pe călcîie şi se îndreptă apoi grăbită spre grupul de prieteni care o aştepta, puţin mai departe.

– Am impresia că doamna Maybury nu m-a plăcut prea tare, zise Vanessa.

– Chestie reciprocă, nu-i aşa? îi răspunse Nick, amuzat.

– Da... asta cam aşa e, mărturisi tînăra. Oricum, îţi mulţumesc pentru amabilitate. N-are însă nici un sens să mergi cu mine.

– Haide, nu vezi că de-abia de mai ţii pe picioare? Chiar voiam să te întreb de ce ai participat la vînzări?

– Voiam să fac cîteva achiziţii.

Nick o luă de mînă şi o conduse cu blîndeţe printre ceilalţi.

Cînd ajunseră în grădină, el reluă discuţia.

– Şi ce anume te interesa?

– Oh... diverse obiecte. Dar mai ales acel porţelan chinezesc.

– Şi de ce nu l-ai retras de la vînzare, pur şi simplu?

– Buni mi-a dăruit deja prea multe, nu voiam să exagerez. Mama mi-a lăsat o mică moştenire şi am folosit banii cumpărînd cîte ceva.

– Dar tot îţi mai doreşti statueta?

– Bineînţeles. Dar a fost deja cumpărată. Cel care a făcut achiziţia a mai cumpărat o mulţume de lucruri, aproape întreaga colecţie orientală.

– Un mare amator de opere de artă, cu siguranţă, spuse Nick.

– Are şi cu ce, adăugă Vanessa cu amără-

ciune.

Ea îşi încetini mersul şi respiră adînc. Se simţea cumplit de deprimată, la capătul nervilor.

Nick Retford se aplecă spre ea.

– Vanessa?

Fata îl privi şi, imediat, fără vreun motiv anume, se simţi dintr-o dată mult mai bine.

– Vrei să iei masa cu mine, diseară?

– Glumeşti!

– Deloc, îi răspunse el, liniştit. Faptul că Rachel a venit aici cu mine nu înseamnă nimic. Doar nu ne căsătorim mîine! Şi nu plănuisem să petrecem seara împreună.

– Va fi furioasă!

– Treaba ei, îi răspunse Nick, ferm. Pînă la proba contrarie, sînt încă un bărbat liber. Sper că părerea lui Rachel nu te preocupă prea mult.

– Ca să fiu sinceră, nu mă interesează chiar deloc. Şi-mi va face plăcere să luăm masa împreună.

– Ce surpriză! zîmbi Nick. Mă aşteptam la un refuz categoric.

– Azi sînt singură, îi răspunse ea, cu tristeţe. Buni a plecat pentru cîteva zile la prietena ei, Maggie MacAdams.

– Da, ştiam. Mi-a telefonat azi-dimineaţă.

– Da? se miră Vanessa.

– De ce eşti aşa surprinsă? Vorbim destul de des. Chiar ea m-a rugat să am grijă de tine, cît timp va fi plecată.

– Aha, abia acum înţeleg! exclamă ea indignată. De asta m-ai invitat!

– Nu, Vanessa. Intenţia mea nu are nici o legătură cu rugămintea bunicii tale. Voiam să fim împreună din motive absolut personale.

O întoarse spre el cu blîndeţe şi o cuprinse pe după umeri.

– Hai, Vanessa, fii de acord, murmură el. Ce-ai de pierdut?

Ea ridică capul spre el, apoi se îndepărtă brusc. Nu putea să-l privească prea mult timp; se simţea cuprinsă de o emoţie vizibilă.

Allie se îndreptă grăbită spre ei de îndată ce se reîntoarseră în casă. Şi ea era profund afectată de prefacerile ce aveau loc în vieţile lor. Se străduia însă să o susţină moral pe Vanessa şi să fie extrem de eficace în a-i reglementa chestiunile financiare. Îl întîmpină cu căldură pe Nick Retford şi se grăbi să le pregătească sandvişuri şi ceai.

Vanessei nu-i era deloc foame, aşa că se duse

în camera ei, să se odihnească.

Allie profită de ocazie pentru a lua ceaiul cu Nick. Bătrîna guvernantă, de obicei rece şi distantă cu străinii, discuta acum cu vădită plăcere cu marele avocat. Era încîntată că acesta o invitase pe Vanessa la restaurant; în absenţa bunicii ei, micuţa avea nevoie de companie. Şi ea ar fi ieşit, însă era foarte ocupată. Tocmai îi strînsese lucrurile Vanessei şi le transportase în noua ei cameră. Spera ca fetei să-i fi plăcut noul aranjament, însă era foarte îngrijorată aflînd de cumpărăturile pe care tocmai le făcuse Vanessa. Semăna leit cu bunicul ei.

Nick o asculta amuzat, dar şi interesat. Acceptă o ultimă ceaşcă de ceai, apoi îşi luă rămas-bun, urîndu-i lui Allie o seară plăcută.

Cînd Vanessa fu gata, coborî în salon. Allie se odihnea. Sări însă entuziasmată de pe scaun, cînd o văzu.

– Arăţi minunat! Albul ţi se potriveşte de

minune.

– Nu semăn puţin cu o fantomă? o întrebă Vanessa.

– Multe fantome cu părul roşu ca focul ai mai văzut tu?

– Nu crezi că ar fi trebuit totuşi să mă îmbrac cu altceva? insistă Vanessa.

– Bineînţeles că nu. Eşti foarte frumoasă. Şi, oricum, nu mai ai timp să te schimbi. Nick trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Doar nu vrei să-l laşi să te aştepte?

– Îl admiri foarte mult, nu-i aşa?

– Enorm. Ca şi bunica ta, de altfel.

Privi cu tandreţe spre chipul luminos al Vanessei, căreia buclele care-i curgeau pe umeri îi dădeau o expresie aproape copilărească.

– Cred, reluă ea, pe un ton serios, că ai mari şanse să te întorci în casa mare, într-o bună zi.

– Oh, Allie! Încetează cu prostiile.

Aceasta ridică din umeri.

– După ţine, eu spun întotdeauna prostii. Vezi că au sosit cele cinci obiecte pe care le-ai cumpărat.

– Cinci? se miră Vanessa. Dar n-am cumpărat decît vasul de jad şi trei statuete.

– Ba sînt cinci.

– Imposibil.

Allie zîmbi.

– E într-adevăr ciudat, spuse ea, indiferentă.

– Mi se pare de-a dreptul neliniştitor, protestă fata. Precis s-a strecurat o greşeală, iar eu voi obţine un obiect pe care nu mi l-am dorit niciodată.

– Cel mai simplu, mi se pare, ar fi să vezi obiectul de care e vorba, zise Allie. L-am pus în bibliotecă. Vasul de jad l-am aşezat pe bufetul din hol. Dacă treci pe lîngă el, să-mi spui dacă ţi se pare locul potrivit pentru el.

Cînd Allie deschise uşa, Vanessa scoase un strigăt de surpriză. Porţelanul chinezesc era aşezat pe o masă, lîngă fereastră. Luminat de razele soarelui, dragonul căpătase tonuri calde, strălucitoare.

– Este incredibil! murmură ea. Cineva trebuie să se fi înşelat.

– Dacă vrei, poţi vorbi cu domnul Edwards. El le-a adus. Şi nu-mi pare genul de om care să facă o greşeală atît de mare.

– Dar nu înţeleg...

– Într-adevăr? o întrebă Allie, zîmbind. Eu cred

că e vorba de un cadou, din partea unui admirator. Ai făcut vreo cucerire azi- dimineaţă, cumva?

Chiar în acea clipă, soneria le întrerupse. Allie îi deschise uşa lui Dominic Retford. Vanessa îi ajunse imediat, în hol. Allie era îmbujorată de plăcere; ţinea în mîna dreaptă un pacheţel. În cursul conversaţiei cu el, de mai devreme, i se plînsese oaspetelui lor că începuse să-şi cam piardă memoria, lucru care o deranja foarte tare. Iar el îi făcuse acum cadou o agendă minusculă minunată.

Ochii avocatului începură să strălucească de admiraţie, văzînd-o pe fată. Era foarte frumoasă, plină de graţie, prospeţime şi feminitate.

– Eşti foarte frumuoasă, Vanessa, îi spuse el. Chipul tău mă duce cu gîndul la un tablou din secolul trecut, foarte romantic...

– Dar, chiar sînt romantică.

Ochii lui albaştri o fixau intens. Nici un bărbat n-o mai privise aşa pînă atunci, iar admiraţia lui o făcea să devină conştientă de frumuseţea ei, lucru care o tulbura. Ştiu deodată că se aventura pe un teren periculos. Nick Retford nu mai era un puşti, ci un bărbat matur, sigur de el. Pentru el,

femeile nu mai reprezentau de mult ceva inaccesibil, necunoscut. Fusese căsătorit, şi alte femei îi urmaseră cu siguranţă soţiei lui, pînă a o cunoaşte pe Rachel Maybury. Sub acest aspect, Vanessa era clar dezavantajată. Se simţi deodată prea tînără şi uşor speriată... Nick era cu siguranţă prea puternic pentru ea.

În tot acest timp, Allie îi dădea dreptate lui Nick, în legătură cu unul din tablouri.

– Da, aşa e. O adevărată capodoperă! Apropo, poate ne-aţi putea ajuta să dezlegăm un mic mister...

Vanessa reveni imediat cu picioarele pe pămînt.

– Lasă, Annie, n-are nici un rost. Tocmai am înţeles.

Îl privi pe Nick drept în ochi.

– Tu ai fost clientul cu numărul 184, nu-i aşa?

– Şi eu care credeam că n-ai să-ţi dai seama niciodată! îi răspunse el, zîmbind.

– Mergem?

Allie îi privea pe rînd, uimită.

– Ce nesuferiţi! se plînse ea. Nu înţeleg nimic din tot ce spuneţi.

Vanessa ridică uşor din umeri, dar nu-i dădu

nici o explicaţie.

Allie se îndepărtă, contrariată, apoi reveni cu haina fetei. I-o puse pe umeri, de parcă Vanessa ar fi fost un copil incapabil să se îmbrace singur.

Nick se dădu un pas înapoi, pentru a-i face loc să treacă.

– Cînd eşti gata... spuse el.

Vanessa se aplecă să sărute obrazul rumen al lui Allie.

– Nu fii supărată. Îţi povestesc eu totul, mai tîrziu.

Ea surîse timid.

– Mulţumesc încă o dată pentru agendă, domnule Retford. Îmi va fi de mare folos.

– N-aveţi pentru ce, îi răspunse el, cu eleganţă.

– Sper că nu te deranjează dacă am să lipsesc şi eu puţin, în timp ce tu vei fi plecată? adăugă Allie, întorcîndu-se spre Vanessa.

Aceasta o privi uimită.

– Poftim?

– Ei... Plec într-o scurtă plimbare, absolut fără importanţă. Petrecere frumoasă!

Cei doi se îndepărtară, pe alee; aerul era călduţ şi înmiresmat. O privighetoare se auzea

cîntînd în noapte. Allie stătea în prag, făcîndu-le cu mîna.

– Întotdeauna e aşa grijulie? întrebă Nick.

– Da, dar e ciudat... Niciodată nu mi-a mai spus că va ieşi seara, la plimbare, în timpul absenţei mele... Fără îndoială, e puţin îngrijorată.

– Din ce cauză? întrebă el.

– Din cauză că ies cu un bărbat. Pentru Allie, orice bărbat reprezintă un real pericol, mai ales dacă e atît de seducător ca tine, îi explică ea, rîzînd.

– Dar ea te-a crescut, protestă Nick. Ar trebui să te cunoască prea bine şi să ştie că eşti înţeleaptă şi prudentă.

Ajunseră la maşină.

– Îţi baţi joc de mine? îl întrebă ea, încruntîndu-se.

– Deloc, zise Nick, deschizîndu-i portiera. De ce spui asta?

– N-ar fi pentru prima dată... murmură ea.

El se instală la volan. Inspira forţă şi încredere. Vanessa avu deodată impresia că spaţiul se restrîngea şi trebui să respire profund ca să se poată destinde.

Maşina ajunse la porţile masive, din fier forjat,

care rămîneau întotdeauna deschise, aşteptînd parcă să fie reparate.

– Ce maşină frumoasă! exclamă ea. Cred că te-a costat o avere.

– A fost destul de scumpă, într-adevăr, confirmă Nick, amuzat. Este însă foarte puternică, iar partea mecanică este perfectă. Circul foarte mult, ştii. Am nevoie de o maşină extrem de bună.

– Bineînţeles, îl aprobă ea. Dacă mi-aş fi putut permite, mi-aş fi cumpărat şi eu una la fel...

– Dar ştiam că bunicul tău avea o maşină foarte frumoasă.

– Dumnezeule! Nu-mi mai aminti de rabla aceea! Devenise o ruină, şi el tot se mai încăpăţîna să o conducă! Din fericire, permisul de conducere i-a fost anulat, spre uşurarea noastră, a tuturor. Nu a reuşit niciodată să înţeleagă că o maşină nu se conduce aşa cum conduci un tanc.

Nick izbucni în rîs. Vanessa se uita drept înainte. Era lună plină, iar cerul părea brăzdat de un milion de stele.

– Nu pot accepta porţelanul, să ştii, începu ea, după o tăcere de cîteva minute.

– De ce? se miră el, aruncîndu-i o privire

scurtă. Va dăuna reputaţiei tale?

– Da.

– Nu fii ridicolă, Vanessa. Ştii bine că ţi-l doreai teribil. Iar mie nu-mi trebuie.

– Atunci de ce l-ai cumpărat?

– Chiar nu ştii?

– Scuză-mă, murmură ea, nu înţelesesem... Să ştii că atenţia ta mi-a făcut mare plăcere.

– Deci ai început să-ţi schimbi părerea despre mine?

– Da, recunoscu ea, surîzînd.

– Vom petrece o seară minunată, deci, atîta timp cît nu ne vom mai certa tot timpul, ca de obicei.

– Dar n-aveam nici cea mai mică intenţie de a te critica.

– Cu atît mai bine. Oricum, agresivitatea nu s-ar fi potrivit deloc cu ţinuta ta, atît de elegantă.

– Nu eşti prea încîntat de temperamentul meu, nu-i aşa?

– Nu prea, mărturisi el. E o atitudine puţin cam prea... feministă.

– Timpul femeilor supuse a trecut de mult, domnule Retford, credeam că ţi-am mai explicat

asta. Trebuie să începi să renunţi la atitudinea de mascul puternic.

O privi din nou, uşor ironic de astă dată.

– Eşti feministă?

– De ce nu?

– Avusesem impresia că, nu-ţi este dezagreabilă compania masculină...

– Ce legătură are una cu alta? protestă Vanessa. Doar n-am spus că aş urî bărbaţii. Afirm numai că sînt o femeie liberă, capabilă să mă conduc singură în viaţă. Nu am deloc intenţia să-mi petrec restul zilelor în umbra soţului meu, oricît de strălucit ar fi el.

– Dar majoritatea femeilor acceptă această situaţie.

– Pe vremea bunicii mele, nu aveau de ales. Situaţia s-a schimbat acum.

– Da, evident, rîse el. A sosit vremea generaţiei divorţurilor. Eu sînt cel mai în măsură s-o ştiu. Ţi se pare cumva un progres?

– Nu, recunoscu Vanessa. Însă, în anumite cazuri, este cu siguranţă cea mai bună soluţie.

– De fapt, ce vrei?

– Vreau să fiu eu însămi, să am posibilitatea de a-mi exprima propria personalitate.

– Eşti o idealistă. Viaţa nu e chiar atît de simplă. Însă ai dreptate, neacceptînd supunerea. Nu uita un lucru: într-o căsnicie, ambii soţi trebuie să facă concesii, altminteri viaţa lor împreună ar deveni imposibilă. Pe de altă parte, dacă-ţi doreşti copii, trebuie să ştii că dragostea maternă cere sacrificii, ajungînd uneori pînă la uitarea de sine.

– Ştiu, suspină ea.

Vanessei îi venea destul de greu să-şi imagineze viitorul ei. Dîndu-şi seama de asta, Nick schimbă repede subiectul.

– Unde vrei să mergem?

– Într-un loc liniştit, sugeră ea.

– Foarte bine. Am rezervat o masă la *Adriano*, un restaurant italian foarte intim. O să-ţi placă.

Ea se întoarse spre el şi-l privi pentru o clipă. Surprinzîndu-i privirea, se prefăcu imediat că admira peisajul. Însă îi simţea zîmbetul ironic, iar obrajii i se împurpurară.

– Pentru prima dată, sîntem de acord, murmură Vanessa.

El o mîngîie uşor pe obraz.

– Hai să încercăm să fie tot aşa...

În voce i se simţea o intonaţie tandră. Vanessa

se sprijini de spătarul scaunului. Ochii ei verzi străluceau; se simţea bine, nu mai era nici vulnerabilă, nici agresivă. Pentru prima oară în viaţă era conştientă că era femeie, în sensul cel mai dulce şi mai minunat al cuvîntului...

Capitolul 5

Pentru John, descoperirea proprietăţii a fost o adevărată aventură. Casa i se păru minunată, pivniţa teribil de înspăimîntătoare, iar parcul fantastic şi misterios. Avea nevoie de cineva cu care să împărtăşească toate aceste descoperiri. Din nefericire, tatăl lui, care fusese chemat în celălalt colţ de ţară, pentru o afacere foarte importantă, trebuia să lipsească cîteva săptămîni. Bineînţeles, Stevie, guvernanta, rămăsese să aibă

grijă de el, dar nu avea pic de imaginaţie. Era incapabilă să înţeleagă bucuriile, dar şi mirările unui copil. Din fericire, o întîlni pe Vanessa.

Între copil şi tînără se stabili imediat un climat de complicitate şi de încredere totală. Vanessa făcuse primii paşi în acel parc şi, retrăind alături de John temerile, dar şi entuziasmul, îşi reamintea propria copilărie.

Vara era minunată; făceau amîndoi plimbări lungi în grădină, descoperind în fiecare zi ceva nou.

Promiţîndu-i că-l va apăra, ea reuşi să-l convingă pe John să intre în pivniţă. El se extazie în faţa vechiului teasc şi al butoaielor enorme. Ea îi explică la ce foloseau marile druguri de fier care atîrnau de tavan. Lui John i se făcuse tare frică, îşi imagina tot felul de utilizări înfricoşătoare. Cînd află că serveau la atîrnarea şuncilor şi a slăninei, în epoca în care nu existau frigidere, acceptă să se apropie de ele fără teamă. Vanessa ştia să vorbească cu copilul, şi fiecare povestire a ei căpăta o dimensiune aproape magică. Cunoştea o mulţume de legende legate de construcţia casei. John o asculta cu pasiune, era chiar mai interesantă decît cărţile lui de istorie.

Nick era absolut încîntat de prietenia dintre Vanessa şi fiul lui. După cîteva zile, băiatul declarase că Vanessa era persoana pe care o iubea cel mai mult, după tatăl lui. Bineînţeles, ţinea mult la Stevie, însă ea nu era la fel de amuzantă ca tînăra lui prietenă.

John era întotdeauna binevenit în pavilion. Băiatului, Allie i se părea de-a dreptul comică, şi aprecia multele prăjituri pe care ea i le pregătea. În schimb, Elizabeth Ross îl intimida puţin, în ciuda blîndeţii şi bunătăţii ei. Era majestuoasă, ca una dintre marile doamne din secolul trecut...

Pentru prima oară în viaţă, John se simţea într-adevăr protejat şi înconjurat de dragoste. În minunatul cadru al casei şi parcului, totul i se părea permis. Se putea căţăra în copaci, se tăvălea prin iarbă, pescuia în apele rîului. Creştea văzînd cu ochii, zi de zi. Deborda de energie şi curiozitate. Viaţa lui la *Lebede* era o sărbătoare continuă. Era ultima săptămînă de şcoală, iar tatăl lui urma să se întoarcă în cîteva zile. Era nerăbdător să-i povestească ultimele lui isprăvi. Vanessa îl învăţase să călărească pe micuţul poney primit în dar de la Elizabeth Ross.

John luase obiceiul de a veni să ia o gustare

în pavilion, cînd venea de la şcoală. Sporovăiala lui veselă umplea casa, iar cele trei femei erau încîntate de compania lui. Petrecea cu ele cîte o oră, două. Îi arăta carnetul lui Elizabeth şi roşea de mîndrie cînd ea îl felicita pentru o notă bună.

Allie tocmai îi spunea o poveste micuţului cînd sună telefonul. Vanessa se îndepărtă cu regret de ei, pentru a răspunde. Vocea pe care o auzi în receptor îi sparse timpanul, iar ea a fost nevoită să-l îndepărteze de la ureche.

– Vanessa? se auzi ea strigată.

– Da, Maggie, bună ziua. Ce mai faci?

– Foarte bine, mulţumesc. Ascultă, n-o deranja pe Elizabeth, spune-i tu că venim diseară s-o luăm.

– Mergeţi la teatru? întrebă Vanessa.

– Da. E o piesă minunată. Ei, dar aud un rîset de copil E micuţul Aldous, nu-i aşa?

– Îl cheamă John, Maggie. Tocmai ia ceaiul cu Allie, în bucătărie.

– Trebuie să-i spună o poveste tare nostimă, dacă-l aud de aici! Pare un copil fermecător.

– E adorabil, aprobă Vanessa.

– Şi va avea în curînd o nouă mamă, din cîte

am auzit.

Vanessa păli, iar mîna i se crispă pe receptor.

– Nu prea sînt la curent, Maggie, spuse ea, făcînd un efort. Vorbeşti de Rachel Maybury?

– Da, de ea. A plecat să se întîlnească cu Nick Retford, la Winchester, am aflat de la o prietenă, azi-dimineaţă. Se vor căsători în curînd, fără îndoială.

– Eşti sigură că e adevărat?

– Bineînţeles, îi răspunse Maggie, uşor nemulţumită. Nu am obiceiul să povestesc lucruri de care nu sînt sigură!

– Nu, n-am vrut să spun asta, zise ea, puţin jenată.

– Oricum, Rachel va face multe femei geloase, concluzionă prietena lui Elizabeth, rîzînd.

– Da, fără îndoială, răspunse Vanessa, sec.

Reacţia ei o surprinse pe Maggie, căreia i se păru mai potrivit să întrerupă acolo conversaţia.

– Bine, draga mea, atunci te las, am atîtea de făcut. Nu vrei să vii şi tu cu noi, astă-seară? îi propuse ea, amabilă.

– Nu, mulţumesc, o refuză ea. Prefer să stau

acasă.

– Cînd aveam vîrstă ta, n-aş fi spus cu siguranţă aşa ceva, îi spuse bătrîna. Orice pretext era suficient de bun pentru a ieşi din casă.

– Mă simt foarte bine acasă, Maggie.

– Mi se pare mie, sau eşti cam tristă? Ce nu e în regulă? Nu eşti fericită fiindcă eşti nevoită să locuieşti în pavilion?

– Nu e nici o problemă, te asigur. Ne-am instalat perfect. Buni pare încîntată. Oricum, nu se plînge niciodată.

– Asta aşa e. Draga de ea! Sîntem prietene de mai bine de şaizeci de ani, îţi dai seama? Eram cele mai frumoase fete din oraş. Ce vremuri... Ce-ţi face prietenul?

– Care din ei? o întrebă Vanessa, zîmbind.

– Haide, haide, exclamă bătrîna. Mă referam la Brett Vickers, desigur.

– Brett nu este prietenul meu, o corectă fata.

– Cu toate astea, mama lui m-a asigurat că vă veţi căsători în cel mult un an!

– Doar ştii cum sînt părinţii, Maggie, îşi fac visuri pentru copiii lor.

– Ai dreptate. Ei bine, de data asta chiar trebuie să închid, micuţă Vanessa. Trebuie să fac

o carte bună. Cînd voi da o petrecere, te voi invita. Îţi promit. Luna viitoare e ziua mea, iar tu mă vei ajuta să fac toate pregătirile.

John părea încîntat.

– Cîţi ani vei împlini? o întrebă el.

– Douăzeci şi unu.

– Am să-i spun lui tata, de îndată ce se va întoarce. Mă va ajuta să-ţi găsesc un cadou frumos, exclamă puştiul, entuziasmat.

– Nu, John, te rog. Nu-i spne nimic tatălui tău. Să rămînă între noi.

– De ce? se miră Allie. Ce ai de ascuns? O aniversare nu e cîtuşi de puţin un eveniment ruşinos, din cîte ştiu eu.

John rămăsese pe gînduri. Cu spiritul lui deosebit de imaginativ, îşi imagina deja mii de planuri fantastice.

– Maggie n-a mai spus nimic altceva? o întrebă Allie.

O fixa pe Vanessa cu o privire cercetătoare; ceva îi scăpa, o simţea. Înaintea telefonului lui Maggie, fata era veselă, destinsă, iar acum părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Ba da, vorbăria obişnuită despre tinereţea ei aventuroasă, spuse Vanessa, evazivă.

Allie se încruntă.

– Vanessa, tu îmi ascunzi ceva!

Tînăra dădu din cap, scuturîndu-şi buclele roşcate.

– Ba nu. Nu mai căuta mistere acolo unde nu sînt!

John se trezi deodată din visare. Le privi pe rînd, surprins de schimbarea produsă. Vanessa era palidă, iar Allie îmbujorată, fixînd-o pe fată cu o privire furioasă.

– Tata se întoarce peste trei zile! anunţă el încercînd să schimbe subiectul.

Allie zîmbi.

– Înţeleg acum de ce eşti atît de agitat. Mai vrei prăjitură?

– Da, te rog. E delicioasă. Mor de foame, n-am mîncat nimic toată ziua.

– De ce? îl întrebă ea, surprinsă. Nu pot să cred că Stevie a uitat să-ţi dea de mîncare!

– Mi-am dat pachetul cu mîncare contra unui stilou, îi explică puştiul.

– Ce ţi-a venit? Nici un stilou nu face cît o masă bună.

– Ba da. E un model excepţional. Tatăl lui Higgy i l-a adus din Japonia.

– Aha! Şi cine e Higgy?

– E prietenul meu cel mai bun. Aşa îi spunem noi, Higgy, dar pe el îl cheamă de fapt Philip Higgenson.

– Ce interesant. Sînt sigură că prietenul tău e tot atît de simpatic ca şi tine. Mi-l şi imaginez, plin de pistrui pe nas.

– Dar chiar aşa şi arată, Allie! exclamă puştiul, rîzînd. Vreau să-l invit aici, în weekend-ul următor, şi-l veţi cunoaşte şi voi.

Vorbind, se uita pe furiş la Vanessa. Fata îşi contempla absorbită ceaşca de cafea, cu un aer absent şi preocupat. Se apropie de ea şi îi înconjură gîtul cu braţele.

– Eşti tristă, Vanessa? o întrebă el, blînd.

– Nu, nu răspunse ea, ridicînd capul. Îi mîngîie părul, cu blîndeţe. Vrei să mergem să hrănim lebedele?

Puştiul sări în sus de bucurie, şi începu să alerge prin bucătărie, atrăgînd-o şi pe Allie în iureşul lui.

– E cel mai frumos moment al zilei, cînta el, învîrtindu-se.

– Atunci haide repede, altfel vom rata apusul soarelui, îi spuse Vanessa, îndreptîndu-se spre

uşă.

Allie o prinse de braţ.

– Vreau să-ţi vorbesc cît se poate de curînd, îi şopti ea.

Voia cu tot dinadinsul să lămurească cauzele schimbării ei de spirit.

Soarele se pregătea să apună, iar ei se îndreptară cu paşi repezi spre rîu.

– Crezi că tata ar fi de acord să-mi cumpere un cîine? o întrebă deodată John, curios.

– Nu văd de ce te-ar putea refuza, îl linişti Vanessa. Şi eu am avut un cîine, un *cooley* alb. A murit la paisprezece ani, iar eu am suferit enorm. Bunica mea mi-l oferise la a cincea aniversare.

John înălţă capul, înţelegător.

– Ce idee bună! Şi mie mi-ar place un *cooley*.

– Dar să ştii că mai sînt o mulţime de cîini frumoşi. Ce-ai zice de un labrador? Sau de un setter irlandez? Sînt foarte afectuoşi.

Puştiul aplaudă, entuziasmat.

– Da, da! Sau un buldog urîaş, care să păzească casa... sau poate un ogar afgan, sînt atît de frumoşi!

Ochii îi străluceau de încîntare.

o baie şi să încep să mă pregătesc pentru astă-seară. La revedere, draga mea.

– La revedere, Maggie.

Rămase o clipă în picioare, în faţa telefonului, incapabilă de a se mişca. O senzaţie dureroasă îi strîngea parcă pieptul.

Cu toate acestea, vestea pe care i-o dăduse Maggie nu era deloc neaşteptată. Toată lumea se gîndea că aşa se va întîmpla, de mult timp deja. Nick Retford urma să se căsătorească cu Rachel Maybury, era foarte logic. Ea era genul de femeie potrivită lui.

Suferinţa pe care-o resimţea Vanessa era de nesuportat; nici un fel de încercare de a judeca lucrurile la rece nu reuşea s-o mai domolească. Cu cîteva minute înainte de această discuţie, plutea într-o fericire lipsită de orice griji. Allie povestea numai prostii, John rîdea din toată inima, totul inspira bunăstare şi linişte. Şi, dintr-o singură lovitură, din cauza unei simple fraze, bucuria ei de a trăi se năruise, făcînd loc unui gol înspăimîntător.

Se reîntoarse, încet, în bucătărie.

– Ce palidă eşti! strigă Allie, îngrijorată. Ce ţi s-a întîmplat?

– Nimic, răspunse Vanessa, încercînd să pară cît mai dezinvoltă. Cred că mi-e cam foame.

Allie îi tăie imediat o bucată de prăjitură cu ciocolată.

– Cine a fost la telefon? întrebă ea privind-o bănuitoare pe Vanessa.

– Maggie, bineînţeles. Avea un mesaj pentru buni. Cînd ies undeva seara, au nevoie de cel puţin cinci telefoane pentru a pune la punct ultimile detalii.

Allie zîmbi liniştită. Vanessa înghiţea cu greu o bucată de prăjitură; avea senzaţia că ronţăie praf, într-atît îi era gura de uscată.

– Mergi şi tu cu ele, Vanessa? o întrebă micul John.

Ridicase spre ea minunaţii lui ochi albaştri, pe care-i moştenise de la tatăl lui.

– Nu. Am să-mi organizez aici mica mea petrecere, glumi ea.

– Mi-ar place şi mie să vin, spuse John, plin de speranţă.

Vanessa simţea cum îi tremurau mîinile.

– Am spus-o în glumă, dragul meu, zise ea, încercînd ca vocea să- i pară cît mai veselă. Nu vreau decît să rămîn acasă, în linişte, şi să citesc

– N-am să reuşesc niciodată să mă hotărăsc. Poate că tata va şti mai bine. Apropo, mi-a vorbit despre tine în ultima lui scrisoare.

– Da, şi ce spunea? îl întrebă Vanessa, curioasă.

– Oh, lucruri obişnuite... mă întreba mai întîi de şcoală, apoi despre cum se simte Elizabeth. Şi-a încheiat scrisoarea spunînd: salută din partea mea trandafirul din pavilion. Drăguţ, nu-i aşa?

– Şi de ce crezi tu că se referea la mine?

John se îndreptă, mîndru.

– Pentru că eu ţi-am găsit acest nume!

Vanessa îl privi, zîmbind.

– Ei bine, dacă de acum faci complimente atît de frumoase, vei avea un succes nebun cînd vei mai creşte.

Băiatul îi aruncă o privire plină de încîntare, fericit că putea citi din nou în ochii ei mari, verzi, puţină veselie.

– Vrei să vezi cum fac eu roata? Am învăţat azi-dimineaţă, la ora de gimnastică.

Vanessa dădu din cap.

– Bine, dar ai grijă să nu-ţi rupi ceva.

John îşi luă elan şi execută o roată impecabilă, apoi o a doua şi o a treia. Sărea prin iarbă, cu

o agilitate surprinzătoare. Începu apoi să facă salturi înapoi; părea să aibă o energie inepuizabilă.

– John! Ajunge! Opreşte-te! strigă Vanessa, îngrijorată.

El alergă spre ea, roşu în obraji, cu respiraţia întretăiată.

– Nu te obosi prea tare.

– Dar nu e deloc obositor. Din contră! spuse băiatul, mîndru de el. Vreau să exersez tot timpul, să cresc mare şi puternic ca tata.

– Atunci va trebui să începi prin a nu mai da nimănui mîncarea ta, zîmbi Vanessa.

– Şi voi face o carieră strălucită de avocat, ca şi el! continuă el, fără să ia în seamă sfatul ei.

– Nu m-ar surprinde deloc.

– Adevărat? întrebă el, flatat.

– Dà. Ai toate calităţile necesare.

El îşi manifestă bucuria printr-o nouă demonstraţie acrobatică. Era imaginea însăşi a fericirii şi nepăsării. Viaţa i se deschidea înainte, plină de promisiuni. În marele parc, scăldat în mii de culori, soarele aflat la apus inunda copacii într-o lumină magică. Vara era minunată şi fericită...

John reveni alergînd alături de Vanessa.

– Iubesc *Lebedele*, strigă el. Mi se pare că visez.

– Da, aşa e, consimţi ea, adresîndu-i un zîmbet trist. Acest domeniu este paradisul copiilor... Priveşte! Toate păsările s-au adunat pe mal, să mănînce grăunţele aruncate de noi.

– Ce frumoase sînt lebedele! se extazie puştiul. Ce ciudat! Sînt atît de neîndemînatice, atunci cînd ies din apă.

– Fiecare animal îşi are mediul lui, îi explică Vanessa. Lebedele nu sînt făcute pentru a merge pe pămînt, ci pentru a aluneca pe apă.

Se apropiară încet de păsări. Vanessa făcea nişte eforturi teribile să nu se lase copleşită de tristeţe. Anunţul apropiatei căsătorii a lui Nick şi Rachel îi destrămase brusc toate visurile secrete de fericire.

Îşi trecu mîna prin părul lung. Îşi dorea atît de mult să nu-l fi cunoscut niciodată pe Nick Retford. Chiar de la prima lor întîlnire, ştiuse că el îi va răscoli întreaga viaţă. De fapt, putea spune că i-o distrusese de-a dreptul!

John îşi puse mîna micuţă pe braţul ei, smulgînd-o brusc de pe gînduri.

– Plîngi, Vanessa?

Ea îşi şterse repede lacrimile. Nu voia să-l necăjească pe băiat.

– Din cauza lebedelor, murmură ea, reuşind într-un sfîrşit să zîmbească. Poate ţi se pare bizar, însă adesea lucrurile frumoase mă fac să plîng.

– Te înţeleg, murmură John. Şi mie mi se întîmplă, cîteodată.

– Eşti adorabil, John! Te iubesc tare mult! Ei bine, cum crezi tu că putem organiza sărbătorirea aniversării mele? E timpul să începem să ne gîndim.

O luminiţă şăgalnică se aprinse în ochii mari, albaştri, ai copilului.

– Nu-ţi face griji! Am deja o mulţime de idei, o asigură el cu seriozitate.

– Am încredere în tine, zise Vanessa, încercînd să pară cît mai entuziastă.

Închise ochii pentru o clipă, incapabilă să mai susţină privirea copilului. Brusc, adevărul ieşise la iveală, reflectat parcă de ochii lui de azur. Nu mai era nici o îndoială, totul era foarte clar: se îndrăgostise de Nick Retford; iar revolta ei de acum nu mai putea schimba nimic.

Ironia destinului! Nu putea lupta contra sen-

timentelor. Doar să le accepte... şi să sufere. Dragostea pentru Nick îi era interzisă; făcea parte dintr-o altă lume, în care ea nu-şi avea locul. Pentru el, ea avea să fie întotdeauna trandafirul din pavilion şi nimic altceva. Urma să-şi lege viaţa de cea a lui Rachel.

Chiar în seara întoarcerii lui, Nick veni să le viziteze. Îl primi Allie, care-l conduse în salon, unde Elizabeth şi prietenul ei Jacob, cu cărţile în mîini, se certau straşnic din cauza unei greşeli de joc. Masa era deja pregătită pentru o partidă de bridge, la care mai trebuiau să participe Allie şi Maggie MacAdams. Maggie nu sosise încă, şi cei trei jucaseră cîteva mîini de poker, să le mai treacă timpul. Jacob pierdea sistematic şi se plîngea tot timpul de neşansa lui. Oricum, i-ar fi fost foarte greu s-o bată pe Allie. Orice joc ar fi jucat, faţa îi rămînea impenetrabilă, fapt care-i deruta partenerii.

Toţi trei erau convinşi că noul sosit trebuia să

fie Brett. Urma să vină să o ia pe Vanessa. Era a treia seară la rînd cînd ieşeau împreună, iar Elizabeth începuse să se gîndească că sentimentele nepoatei ei faţă de vechiul ei prieten evoluaseră de la o simplă prietenie. Şi totuşi, această explicaţie nu o mulţumea pe deplin. În ultimul timp, Vanessa fusese întotdeauna nervoasă şi încerca tot timpul să-şi găsească cîte o ocupaţie. Era foarte agitată. Veselia ei continuă suna fals; bătrîna ghicise în adîncul ochilor ei mari, verzi, o tristeţe infinită. Ar fi vrut să poată sta de vorbă cu ea, însă trebuia să-i respecte secretul. Era gata să-i asculte confidenţele, să o ajute, dar...

Cînd Nick intră în cameră, toţi au fost plăcut surprinşi. Jacob se ridică, cu un surîs larg, şi îi întinse mîna.

– Bună seara, şi felicitări! Am auzit verdictul procesului de la Winchester. Cred că n-a fost prea uşor.

– E adevărat, zise Nick, strîngîndu-i mîna. Mă declar mulţumit de rezultat.

Se îndreptă spre Elizabeth, pentru a o saluta.

– Ce mai faceţi?

– Foarte bine, mulţumesc, răspunse ea,

veselă. Mă bucur că vă văd din nou aici. John trebuie să fie foarte fericit. Vă aştepta cu atîta nerăbdare.

Lui Elizabeth îi făcea mare plăcere compania acestui bărbat inteligent şi cultivat. Prezenţa lui inspira un sentiment de încredere, avea întotdeauna cîte o poveste interesantă de spus şi ştia să-şi asculte cu atenţie interlocutorii.

– Vă mulţumesc pentru primire. Fiul meu a fost foarte încîntat, într-adevăr. Mi-a povestit o mulţime de istorii cu cîini. Nu mai termina! Visează acum să-şi ia unul... Bănuiesc că Vanessa i-a băgat ideea asta în cap.

– Cred că da.

– Nu-i port pică din cauza asta, zise Nick, zîmbind. Dacă acest lucru îi face plăcere lui John, am să-i cumpăr un cîine. Vă mulţumesc din inimă pentru că v-aţi ocupat de el în timpul absenţei mele.

– N-aveţi pentru ce, protestă bătrîna. John este un copil încîntător. Puteţi fi mîndru de el.

– Sînt. Este oaza mea de puritate şi de fericire în această lume, adesea crudă.

Jacob dădu din cap, aprobator. Îşi spusese adesea, lui însuşi, că Rachel avea mult noroc...

dar era păcat. Era splendidă, fără îndoială, însă el ar fi meritat totuşi o femeie mult mai strălucită, după părerea lui.

Retford aruncă o privire spre masa de joc.

– Nu vreau să vă reţin, se scuză el. Am venit numai să văd ce mai faceţi şi să vă anunţ că m-am întors. Mă bucur că John nu v-a deranjat prea tare. Cînd este între oameni plăcuţi, devine foarte afectuos. S-a ataşat mult de Vanessa, cred.

– Da, aşa e. Dacă vreţi să aşteptaţi un moment, îi veţi putea spune bună seara. Va coborî într-o clipă. Iese împreună cu Brett, astă-seară. A devenit o obişnuinţă, de altfel. E a treia oară în săptămîna asta. După părerea mea, trebuie să fie foarte obositor. Vanessa nu prea e în apele ei, nu doarme destul, a început să slăbească... dar luaţi loc, vă rog.

El dădu din cap, trist.

– Nu mulţumesc, mai am mult de lucru. O s-o văd mîine.

Elizabeth privi pe după umărul lui.

– Ah, iat-o! exclamă ea.

Vanessa se pregătea să intre în încăpere, dar rămăsese înmărmurită în prag. Auzind murmur de

voci, de pe scară, se aştepta să-l găsească pe Brett stînd de vorbă cu Maggie. Cu siguranţă nu pe Nick. Văzîndu-l, vechea durere reveni; armura de nepăsare voioasă pe care se străduise să şi-o creeze de trei zile încoace se năruise în cîteva secunde.

– Nick, te-ai întors! strigă ea, încercînd să nu pară prea entuziasmată.

El se apropie de ea şi-i luă mîna.

– Nu prea pare să-ţi facă mare plăcere! remarcă el, fixînd-o cu privirea lui albastră, căreia nu-i scăpa nimic. Bunica ta avea dreptate, ai slăbit.

– Evident! zise Allie. Cu toate petrecerile astea, Vanessa nu mai doarme şi nu mai are timp să mănînce.

În acel moment, sunetul melodios al soneriei se auzi, iar Allie se ridică să deschidă uşa. Cîteva secunde mai tîrziu, Maggie MacAdams îşi făcu apariţia în salon.

– Bună seara, prieteni! zise ea, cu vocea ei ţipătoare.

Îi îmbrăţişă pe Elizabeth şi pe Jacob, depuse pe fruntea fiecăruia cîte un sărut sonor, apoi îşi scoase pălăria şi mănuşile. Maggie era în stare să

facă o mulţume de lucruri în acelaşi timp, fără să se oprească din vorbit.

– Ei, iată-l pe domnul Retford. Elizabeth, nu ne prezinţi? Ce mai faci, dragă Jacob? Dar tu, Vanessa? Ce bine arăţi în seara asta!

Ea traversă încăperea ca un uragan, împărţind în stînga şi în dreapta strîngeri de mîini şi sărutări. Sosirea lui Maggie MacAdams era întotdeauna un eveniment. Producea mereu impresie, chiar şi asupra oamenilor care o cunoşteau deja. Maggie era o femeie enormă, cu ochi gri-bleu şi părul într-o nuanţă apropiată de cea a ochilor. Se îmbrăca în haine extravagante, dar distinse. Cînd vorbea, vocea ei puternică şi autoritară întrerupea orice altă discuţie.

Era prietena din copilărie a lui Elizabeth, iar aceasta era totdeauna încîntată să o vadă. Maggie avea o energie şi o voioşie debordante. Avea întotdeauna ceva de povestit. Cînd avea douăzeci de ani, prietenii o porecliseră *vulcanul* şi nu se mai schimbase de atunci.

Pentru moment, era foarte încîntată să-l cunoască pe Dominic Retford.

– Mi s-a spus că pledaţi absolut minunat! Sper că aţi venit să ne fiţi partener la bridge... Ah, nu?

Ce păcat! Oricum, rămîne pe altă dată.

Maggie nu se lăsa niciodată învinsă!

Vanessa respira cu greu. Prezenţa lui Nick o cufundase într-o stare de ţntensă agitaţie, iar ea aştepta acum cu disperare sosirea lui Brett, pentru a putea fugi de acolo.

Deodată, Nick se întoarse spre ea, iar privirea lui se cufundă într-a ei. Îi ghicise starea de nervozitate şi încerca să-şi dea seama care putea fi cauza.

– De ce eşti atît de nervoasă? întrebă el, pe un ton scăzut.

– Dar nu sînt deloc!

Întoarse repede capul; privirea lui albastră era periculoasă; îşi dăduse seama imediat.

– Ba eşti, simt asta, insistă el.

– N-am nimic să-ţi spun, îi răspunse ea, agresivă.

El tresări, surprins.

– Deci sîntem din nou pe picior de război, Vanessa?

Ea ridică din umeri, fără să-i răspundă.

– Cel puţin asta e impresia mea, concluzionă el, văzînd-o cum tăcea, încăpăţînată.

Se aplecă uşor spre ea şi reuşi să-i prindă

privirea. Vanessa se cutremură. Ochii lui degajau un magnetism împotriva căruia nu se putea apăra. Totul parcă se învîrtea în jurul ei.

O tăcere bruscă o făcu să revină la realitate. Maggie tăcuse şi o privea curioasă. Schimbă un zîmbet cu vechea ei prietenă şi dădu din cap.

În cameră, agitaţia reîncepu. Cei patru parteneri se instalară la masa de joc, iar Jacob începu să dea cărţile.

Nick şi Vanessa ieşiră pe terasă, pentru a-l aştepta pe Brett. Noaptea era blîndă, îmbălsămată de o mulţime de arome.

Ca să-şi omoare timpul de aşteptare, Vanessa încercă să poarte o conversaţie banală.

– L-ai văzut pe John?

El făcu o mutră pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată, ca şi cum tonul voit politicos al fetei l-ar fi deranjat.

– Bineînţeles, îi răspunse el, privind-o.

Vanessa nu se simţea deloc în largul ei, aşa că

se îndepărtă în grabă. Apropierea acestui bărbat îi aprindea în trup un foc de nestins.

– Sînt sigură că s-a bucurat tare mult să te vadă.

– Haide, Vanessa, spune-mi, ce s-a întîmplat? exclamă el. Am greşit cu ceva, fără să-mi dau seama?

– Nu, deloc. Ce vrei să spui?

– Eşti tulburată, văd bine. Sau speriată poate...

– Eşti absurd, i-o reteză ea, brusc. Şi cum a fost călătoria?

– Ai văzut probabil verdictul în ziare.

– Nu mă gîndeam la proces.

– Da? Atunci ce anume te interesează?

Vanessa se simţea din ce în ce mai descumpănită. Provocase inutil o situaţie periculoasă. În ultimile trei zile, încercase să se obişnuiască cu adoraţia fără rezerve a lui Brett, să-l uite pe Nick. Se întoarse uşor spre aureola clară răspîndită de lampionul aprins pe terasă. Părul îi deveni ca de foc în strălucirea luminii. Mirosul delicat al trandafirilor îi provoca o emoţie aproape dureroasă. Angoasa şi amărăciunea îi invadau corpul.

Nick o învălui într-o privire de gheaţă.

– Ai o rochie foarte frumoasă.

– Am îmbrăcat-o pentru Brett! zise ea, provocatoare, simulînd un entuziasm exagerat. Sper că-i va place culoarea.

Îi zîmbi ironic.

– Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face prea multe griji din punctul ăsta de vedere. Ar trebui să-i pari perfectă în orice fel de veşmînt...

Ea începu să tremure.

– De ce o întîrzia atît? murmură ea.

– Ce ţi s-a întîmplat, Vanessa? o întrebă el, punîndu-i o mînă pe umăr. De ce eşti atît de încordată? Nu mă aşteptam deloc să te găsesc în starea asta.

– Nu pot fi eu însămi atunci cînd sînt cu tine, Nick. Mi-e imposibil.

– Numai pentru că nu vrei să încerci să te destinzi, zise el. Cînd te-am văzut ultima oară, erai foarte liniştită, iar azi ai revenit la vechea ostilitate. Aş vrea şi eu să ştiu de ce.

– Anumite reacţii sînt inexplicabile. Eu... nu-mi dau prea bine seama ce simt.

– Înţeleg, conchise el, sec.

O umbră trecu pe obrazul lui întunecat, iar gura îi contură un zîmbet amar. Vanessa îşi

dădea seama că se simţea contrariat, iar tensiunea şi jena pe care le resimţea se accentuară... Toată viaţa ei fusese înconjurată cu căldură, tandreţe şi sentimente simple, curate. Complexitatea relaţiei ei cu Nick o deruta. Trezea în ea senzaţii necunoscute, tulburătoare, cărora nu le putea face faţă cu seninătate.

Un zgomot de motor o făcu să tresară.

– A venit Brett, zise ea, entuziasmată.

– Ce fericită eşti că mă poţi părăsi în sfîrşit! zise el trist.

– Ah, nu-i adevărat, ezită ea. Nu eşti prea bine dispus în seara asta... Vrei să vii să-l saluţi pe Brett?

– Nu, am făcut destule eforturi pe ziua de azi. Cred. Oricum, îţi mulţumesc pentru că te-ai ocupat atît de bine de John. Ai fost foarte drăguţă.

O salută, dînd din cap, şi se îndepărtă. Vanessa fugi după el.

– Nick!

Se opri şi se întoarse spre ea.

– Ce s-a întîmplat?

Lumina lunii îi îndulcea trăsăturile, însă privirea îi era de gheaţă. Părea furios, iar Vanessa nu

înţelegea de ce. Se purtase puţin cam straniu, era adevărat, însă era numai vina lui. Se jucase cu ea, aşa cum o făcuse cu toate celelalte femei. Doar nu se aştepta să-i sară în braţe. Cu toate că, în acea clipă, simţea nevoia s-o facă.

El se aplecă şi o sărută uşor pe obraz. Vanessei i se înmuiară picioarele. Nick o simţi că tremura, îi înconjură talia şi o trase mai aproape. În clipa în care trupul ei se lipi de al lui, el simţi cum i se înfierbîntă sîngele.

Trupul puternic de care se sprijinea o făcu pe Vanessa să vibreze de o dorinţă pe care nu o mai simţise niciodată. Nick o strînse şi mai tare. Delicateţea trupului ei îmbrăcat în mătase o ameţea. Oasele îi erau delicate şi totuşi trupul îi era puternic şi sănătos.

Nick se aplecă şi buzele lui le atinseră pe ale ei.

Sărutul o vrăji. Îi cuprinse umerii şi îşi lipi buzele de gîtul lui, tremurînd la atingerea lui.

Trupul lui Nick se contractă de senzaţia de plăcere pe care i-o transmitea ea. Ar fi vrut să se poată cufunda în fiinţa ei şi să rămînă aşa o viaţă întreagă.

Vanessa trebui să facă apel la toată stăpînirea

ei de sine pentru a se desprinde.

– Îmi pare rău că te-am necăjit, murmură ea.

Faţa lui se destinse.

– Ar fi trebuit să mă obişnuiesc pînă acum, îi răspunse el. Se pare că te-ai decis să-mi vinzi scump afecţiunea ta.

– La ce ţi-ar folosi ţie afecţiunea mea?

El ridică din umeri şi o privi intens.

– Eşti foarte frumoasă, Vanessa. Din nefericire, te comporţi ca un copil răsfăţat.

– Chiar te crezi perfect? îl întrebă ea.

– Nu, nu chiar de tot, zîmbi el. Haide, du-te, prietenul tău trebuie să fie mort de nerăbdare. Să nu-i stricăm seara.

– Prietenia lui Brett înseamnă foarte mult pentru mine, îi răspunse ea, cu vocea tremurînd.

El ridică din umeri, amuzat.

– Bineînţeles! Nici nu m-am gîndit vreodată la altceva. Ei, ar trebui să ne luăm la revedere acum. De-abia aştept să-l văd din nou pe John. Apropo, fii drăguţă şi nu-i mai sugera tot ce-ţi trece prin cap. După poney, acum vrea un cîine.

– Şi de ce nu? Aş putea chiar să-i sugerez şi o mamă vitregă.

O mînă de fier o ţinu în loc.

– Ce înseamnă asta? zise Nick, cu vocea plină de furie. Nu pleci de aici pînă nu-mi explici.

– Dă-mi drumul! gemu ea, încercînd să se elibereze. Ai găsit-o deja pe cea de care ai nevoie, nu-i aşa?

– Asta nu te priveşte.

– Oh, lasă-mă în pace! explodă Vanessa, văzînd că nu mai avea argumente.

El o împinse cu brutalitate.

– Pleacă, Vanessa. Însă nu uita: ai să-mi plăteşti această remarcă.

– Nu mai vreau să aud în viaţa mea de tine! răbufni ea.

– Bine, o aprobă el, calmîndu-se deodată. Probabil este cea mai bună soluţie.

Ea îl privi în ochi.

– E perfect, murmură. Îţi doresc să fii foarte fericit. Mă vei lăsa să-l mai văd pe John?

– Şi de ce aş face-o?

– E prietenul meu. Îmi va lipsi mult.

– Iar eu nu-ţi voi lipsi?

Ea ridică capul, provocatoare.

– Bineînţeles că nu.

– Evident, rînji el. Tînărul Vickers este ce-ţi trebuie, te va face nespus de fericită, sînt sigur.

– N-am nevoie de sfaturile tale, ripostă Vanessa.

– Bine. Înseamnă că nu mai avem nimic să ne spunem. Oricum, viitorul tău mă interesează prea puţin.

Ca pentru a-i confirma spusele lui, se întoarse brusc şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi. În trecere, îl salută pe Brett, apoi se urcă în maşină şi trînti cu putere portiera. În cîteva secunde, dispăruse în depărtare.

Vanessa rămase nemişcată pentru un moment, încercînd să alunge impresia penibilă pe care i-o lăsase această scurtă altercaţie. Avea sentimentul că făcuse ceva iremediabil; n-avea să-l mai vadă niciodată pe Nick, îl scosese pentru totdeauna din viaţa ei. Lumea se prăbuşea în jurul ei. Nu putea accepta aşa ceva! Şi totuşi, această despărţire era probabil preferabilă suferinţei cotidiene provocate de această dragoste imposibilă, pe care nu avea voie să şi-o exprime...

Hotărîtă, se întoarse cu spatele la drum şi alergă spre maşina lui Brett.

– Bună seara, zise ea cu o veselie forţată. Ai întîrziat!

Brett îşi privi ceasul.

– Ah, nici măcar cinci minute, era un trafic infernal... Văd că s-a întors Nick.

– Da. Hai să nu vorbim despre el, este lipsit de interes.

Se aşează pe banchetă şi îşi dădu părul pe spate. Ochii îi străluceau iar obrajii îi ardeau.

– Vanessa! exclamă Brett, consternat. S-ar zice că ai febră.

– Nu-i adevărat! Probabil m-am fardat prea puternic.

– Eşti sigură că te simţi în stare să ieşi astă-seară? insistă Brett, sceptic.

– Oh, Doamne! Eşti chiar mai rău decît Allie! Poate că, de fapt, nu ţi se pare că aş arăta suficient de bine ca să pot ieşi în oraş cu tine astă-seară.

O fixă cu minunaţii săi ochi verzi, cu o atitudine de provocare copilărească. Brett o privi pentru o clipă, surprins, apoi izbucni în rîs.

– Am înţeles, prinţesă! Plecăm imediat.

– Vin şi Sally şi Dave? întrebă ea.

– Da. A hotărît în sfîrşit să renunţe la nesuferitul acela de Craig. Nu-l puteam suporta...

– M-a invitat în oraş.

– Şi ce i-ai răspuns? întrebă Brett, neliniştit.

– Că tu şi cu mine sîntem aproape logodiţi.

– Ce idee bună! Şi chiar vom fi în curînd, sper...

– Te rog, nu începe din nou, ştii foarte bine cum se pune problema.

– Hai să anunţăm logodna chiar în ziua aniversării tale, continuă Brett, prefăcîndu-se că nu auzise întreruperea.

– Eşti surd, Brett? zise Vanessa, pe un ton dur.

– Aş fi putut deveni dacă mă mai obligai mult să te aştept în aerul rece al serii.

Ea se destinse şi-l bătu amical pe umăr.

– Încerc numai să-ţi schimb puţin firul gîndurilor, reluă Brett. Nick Retford are darul de a te tulbura, din cîte văd.

– N-am ce face, Brett, suspină ea. Situaţia se va schimba probabil cînd va fi căsătorit.

– Tot cu Rachel se însoară?

– Da, am aflat-o din sursă sigură.

– Nu ştiu dacă această căsătorie îţi va rezolva problema, însă nu pot decît să sper...

Se întoarse spre prietena lui şi faţa i se lumină.

– Arăţi adorabil în seara asta, Vanessa. Îţi

promit că vom dansa atît, încît vei uita şi cum te cheamă.

Capitolul 6

Vanessa se instală la o măsuţă retrasă de pe terasa umbrită de la *Dino's*. Îi plăcea să vină să se relaxeze în această cafenea liniştită, departe de lume şi de căldură. În plus, Dino le oferea clienţilor săi o delicioasă cafea *à l'italiano* şi o gamă variată de sandvişuri şi de produse de patiserie delicioase.

Deja bărbatul micuţ se îndrepta grăbit spre ea, cu un surîs larg pe faţă. Îi aşează în faţă un platou

plin cu prăjituri şi o cafea aburindă.

– Trebuie să le gustaţi neapărat! Sînt foarte proaspete. Tocmai le-a scos Connie din cuptor.

– Mulţumesc frumos, Dino, îi surîse Vanessa. Mă răsfeţi! Ce mai faci?

– Foarte bine, îi răspunse el, cu un aer mulţumit. Afacerile îmi merg excelent... Împreună cu bunica ta, mi-aţi adus o clientelă nemaipomenită.

– Dar ai ştiut să ţi-o menţii, Dino! Cafeaua ta este cea mai bună din oraş.

– Grazie, signorina! zise el, sărutîndu-i mîna cu un entuziasm foarte mediteranean. Eşti cam palidă... Te simţi bine?

– Da, sînt numai puţin obosită.

– Atunci te las să mănînci în linişte. Simte-te ca la tine acasă! Poftă bună, piccola!

– Mulţumesc, Dino. Toate arată foarte bine. Cred că voi mînca tot.

Dino se îndreptă spre intrare, pentru a întîmpina un nou val de clienţi. În curînd, toate mesele se ocupară.

Vanessa rămase indiferentă la toată acea agitaţie. Era fericită că era în sfîrşit singură. Începu să-şi savureze cafeaua, cînd auzi o voce familiară.

– Bună ziua, Vanessa, ce noroc să te întîlnesc aici. Pot să mă aşez cu tine?

Vanessa ridică capul şi reuşi să-şi mascheze exasperarea sub un surîs de bun venit.

– Oh, Rachel, ce mai faci? zise ea, cu dificultate. Te rog, ia loc.

– Sînt aşa fericită că te văd!

Se aşeză cu o eleganţă afectată pe unul din scaune. Era îmbrăcată într-un taior alb imaculat. Purta o pălărie albastră, asortată la eşarfa de mătase din jurul gîtului.

– Ce local delicios! constată ea, privind în jur.

– Vii adesea aici? întrebă Vanessa.

– Nu... nu chiar. De fapt, e prima dată. Nişte prieteni mi-au recomandat acest loc... Şi nu sînt deloc dezagămită.

Aruncă o privire spre farfuria Vanessei.

– Prăjiturile par foarte apetisante, adăugă ea, pofticioasă. Am să comand şi eu acelaşi lucru.

Făcu spre Dino un semn nerăbdător. Italianul era un om fermecător, însă mîndru. O asemenea atitudine îi provoca oroare. Rachel Maybury făcea parte din genul de clienţi pe care-l detesta. Refuzînd să se ocupe de ea, o trimise pe ospătăriţă să-i ia comanda.

Rachel comandă, rostind fiecare cuvînt pe rînd, cu grijă, ca şi cum s-ar fi adresat unei înapoiate. Fata se îndepărtă cu un aer vexat.

– Trebuia să mă întîlnesc cu Nick însă a intervenit ceva de ultim moment, cum se întîmplă adesea. Ei, va trebui să mă obişnuiesc... Şi spune-mi cum vă simţiţi în pavilion? Situaţia nu e uşor... neplăcută?

Vanessa se încruntă, surprinsă de bruscheţea atacului.

– Nu înţeleg întrebarea. Ce vrei să spui?

Rachel rîse, stînjenită.

– Ei, mă referem la schimbarea ce va avea loc în curînd.

Lăsă fraza în suspensie pentru o clipă, apoi scoase un mic suspin dezolat.

– Ce neplăcut trebuie să fie pentru voi.

Vanessa rămase tăcută.

Rachel începu să caute în geantă, de unde scoase un etui negru.

– Nu te deranjează fumul, nu-i aşa? zise ea, scoţînd o ţigară.

Vanessa clătină din cap. Bricheta se aprinse cu un declic scurt, iar Rachel inspiră cu delicateţe primul fum.

– Sper că veţi începe să vă căutaţi un loc convenabil.

Impasibilă, Vanessa lăsă linguriţa în farfurie şi-şi privi interlocutoarea drept în ochi.

– Bunica mea va împlini în curînd optzeci de ani, Rachel. Pavilionul îi convine perfect, iar Nick a fost de acord să i-l închirieze atîta timp cît va trăi.

Rachel rîse scurt.

– Da, aici îl recunosc! exclamă ea. E atît de generos! Însă, Vanessa... Trebuie să înţelegi... nu mi-o lua în nume de rău, dar... ţi-aş fi recunoscătoare dacă...

Vanessa o întrerupse brusc.

– Vrei să te ajut eu să continui? Îmi ceri să mă mut de acolo, nu-i aşa?

Rachel arboră o expresie jenată.

– Dacă vrei să spui aşa. După căsătoria mea, aş vrea să fiu singură. Mi se pare natural, ţie nu?

– Absolut, recunoscu Vanessa, cu o strîngere de inimă. Cu toate acestea, Nick nu ne-a dat niciodată de înţeles că v-aţi căsători atît de curînd...

Rachel ridică din umeri, jignită.

– Haide, Vanessa, crede-mă! Ştiu prea bine intenţiile logodnicului meu.

– Oricum, nu văd cum s-ar putea schimba situaţia noastră. Pavilionul este foarte departe de casă. Nu înţeleg cum te-am putea deranja.

Rachel mai trase o dată din ţigară, înainte de a răspunde.

– Eram convinsă că nu vei voi să rămîi acolo după căsătoria noastră.

– Şi pentru ce dată aţi fixat fericitul eveniment?

– E secret, chicoti Rachel. Nick e atît de discret! Nu-ţi pot spune decît atît: vom face cu siguranţă nunta înainte de Anul Nou.

– Şi te înţelegi bine cu John?

– Da, minunat! E un băieţel excepţional. Îl vom trimite la un internat bun.

– Şi mai numeşti asta dragoste pentru copii! se revoltă Vanessa.

– Uite ce e, îi zise Rachel, iritată, n-am de gînd să accept să fiu judecată de către o puştoaică.

– Nu mai sînt deloc puştoaică.

– Ba da, eşti la vîrsta la care te îndrăgosteşti cu uşurinţă de un bărbat matur, îi răspunse Rachel, acuzatoare. Şi eu am trăit o astfel de experienţă, micuţo. Însă nu mi-am pierdut capul; întotdeauna interesele mele au fost pe primul loc.

– Nici nu mă îndoiesc! Te pricepi mult mai bine

decît mine să joci acest joc.

– Haide, Vanessa, mai comandă-ţi o cafea şi calmează-te. N-am venit aici ca să ne certăm.

– Vrei să spui că întîlnirea noastră nu a fost întîmplătoare? se miră Vanessa.

– Te-am văzut intrînd şi te-am urmat. Voiam neapărat să purtăm o discuţie.

Vanessa îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– Te porţi ca şi cum ţi-ar fi frică de mine.

Rachel păli de furie.

– De ajuns, Vanessa. Ascultă-mă bine, după ce mă voi muta la *Lebede,* nu vei mai rămîne în pavilion. Nu dau doi bani nici pe sentimentele tale, nici pe cele ale bunicii tale!

Vanessa se ridică brusc şi-şi strînse lucrurile.

– Această hotărîre îi va aparţine lui Nick, draga mea, nu ţie.

– Pleci?

– Da, mi-am pierdut destul timp aici.

– Ca orice puştoaică, te superi din orice.

– Da, ştiu. Şi tot ca orice puştoaică, mă îndrăgostesc de un bărbat matur. La revedere, Rachel, şi ai grijă. De la o anumită vîrstă, te îngraşi foarte repede. Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş atinge de prăjiturile alea.

Spunînd aceasta, se îndepărtă. Rachel Maybury o iritase la culme şi, odată ieşită afară, se opri puţin, să-şi revină. Discuţia lor îi reaprinsese o durere în suflet, iar faţa frumoasă, blîndă a lui Nick Retford, îi apăru din nou în faţa ochilor. Nu putea face nimic să alunge această viziune. De la ultima lor întîlnire, nu-şi mai vorbiseră. În rarele dăţi cînd îi întîlnise maşina, pe şosea, el trecuse pe lîngă ea, fără s-o privească. Atitudinea lui o afecta pe Vanessa mai mult decît şi-ar fi închipuit În ultimile zile suferise mult, iar Rachel nu făcuse decît să-i redeschidă vechile răni. Cu toate acestea, avea sentimentul că o înfrînsese, atunci cînd se înfruntaseră, iar gîndul acesta o mai alina.

Se întoarse agale spre casă, copleşită de gînduri triste.

Pavilionul era gol şi tăcut. Allie era la cumpărături, iar Elizabeth, epuizată de căldura după-amiezei, se odihnea în camera ei. Vanessa îşi scoase rochia şi se îmbrăcă într-un şort şi un

tricou. Îşi luă casetofonul şi se îndreptă spre malul răcoros al rîului. Copacii rămuroşi îşi revărsau asupra rîului prospeţimea lor binefăcătoare. Vanessa se lungi în iarba înaltă şi dădu drumul la casetofon. Primele acorduri ale unei melodii lente răsunară în aer. Soarele făcea ca împrejurimile să fie scăldate într-o strălucire orbitoare. Ea închise ochii şi se lăsă purtată de muzică. Cuvintele pe care le auzea căpătau acum o altă semnificaţie. Dragostea nu mai era un sentiment îndepărtat şi imaginar; făcea parte din viaţa ei. A iubi îi este caracteristic fiecărui om. Un sentiment absolut necesar, de care nu poţi scăpa. Melodia o copleşea, exprima tristeţea ei, dar şi speranţele şi dorinţa de a trăi.

Deodată, ceva foarte uşor începu să-i mîngîie obrazul şi un parfum puternic, bărbătesc, îi umplu nările. Surprinsă, deschise ochii şi inima începu să bată cu putere. Nick era în faţa ei. Avea în mînă un trandafir roşu, superb. O lumină strălucea în ochii lui albaştri. Vanessa se sprijini în coate.

– M-ai speriat, murmură ea, slab.

– Ce primire! exclamă el, rîzînd. Puteai măcar să-mi spui bună ziua. Şi să ştii că, cu un minut în

urmă, erai o priveliştе încîntătoare.

– Te rog! prostestă ea. Cred că arătam de-a dreptul ridicolă.

– Deloc. Cîntecul pe care-l ascultai este foarte frumos, te face să devii romantic.

Vanessa ridică din umeri, conştientă de tonul ironic din vocea lui.

– De ce nu te aşezi lîngă mine? Sau ai de gînd să stai postat acolo?

– Te deranjez, Vanessa?

– N-am vrut să spun asta, Nick. Îmi pare rău de tot ce s-a întîmplat la ultima noastră întîlnire...

– Da? Dar ce s-a întîmplat de fapt? o întrebă el, ca şi cum ar fi uitat de mult incidentul.

– Nimic, nimic, hai să nu mai vorbim despre asta, zise ea, încercînd să pară indiferentă. E prea cald ca să discutăm în contradictoriu.

– Aşa e. Se pare însă că nu putem petrece nici un minut împreună fără să ne certăm.

Se aşează în iarbă, lîngă ea.

– Ce face John? îl întrebă ea.

– Foarte bine. Într-o oră mă duc să-l iau de la şcoală.

– Eşti atît de rar liber după-amiezile...

– Am avut mult de lucru în ultimile săptămîni. M-am hotărît că-mi pot permite măcar o după-amiază liberă.

Vanessa opri casetofonul. Rămaseră tăcuţi un moment, ascultînd ciripitul păsărilor şi foşnetul frunzelor în adierea vîntului.

Nick se întoarse pe o parte şi întinse mîna spre Vanessa.

– Ce zi minunată, murmură el, jucîndu-se cu o buclă din părul ei. Atît de liniştită...

Acest simplu gest îi provocă Vanessei o emoţie puternică. Îşi înăbuşi un oftat. De ce se purta oare aşa, dacă iubea o altă femeie? Ca să se joace cu ea? Ar fi trebuit să se ridice şi să alerge spre casă, o ştia prea bine. Dar nu se mişcă, rămase prizonieră privirii lui pline de farmec. Instinctiv, întoarse capul; această mişcare făcu ca el s-o tragă de păr şi scoase un strigăt.

– Din vina ta, zise Nick.

– Da, mulţumesc oricum! îi răspunse ea, încercînd să pară ofensată.

Dar era învinsă. Toată fiinţa ei era atrasă de el. Plutea parcă în ireal: căldura, parfumul florilor, Nick aşezat lîngă ea, aproape, mai puternic şi mai seducător ca oricînd. Ce mai putea face oare

pentru a se elibera? Era vrăjită. Nu se mai simţise niciodată atît de vulnerabilă. Dacă aceasta era dragostea, era un sentiment copleşitor...

– Cît am aşteptat clipa asta! spuse el, învăluind-o cu vocea lui caldă. Ea începu să tremure în braţele lui. Doamne, Vanessa, cît eşti de frumoasă, şopti el. Atît de frumoasă!

Ea îi răspunse la sărutări. Îl iubea pe acest bărbat, atît de puternic, de diferit de toţi cei pe care-i cunoştea.

Sub mîinile lui, timiditatea ei dispăru. Degetele lui îi mîngîiară spatele, apoi pătrunseră pe sub cascada de păr roşu, mîngîindu-i ceafa şi gîtul. Ea se abandonă mîinilor lui, vrînd să-i dăruiască o parte din ea.

Îl urmă în direcţia în care o condusese el, lăsîndu-şi la o parte toate inhibiţiile, în timp ce mîinile îi explorau corpul puternic, mîngîindu-i muşchii proeminenţi. Nick îi scoase tricoul cu gesturi tandre, apoi o depărtă puţin pentru a o privi. Ochii i se măriră de dorinţă şi pe faţă îi apăru o expresie de încîntare.

– Vanessa, eşti o adevărată tentaţie, spuse el răguşit, cu o voce la fel de seducătoare ca şi cuvintele rostite.

Începu să-i descheie nasturii cămăşii, şi el o privi. Un zîmbet uşor îi arcuia buzele, în timp ce continua să o mîngîie uşor.

Vanessa îi îndepărtă cămaşa, descoperindu-i pieptul lat. Îşi plimbă degetele peste muşchii puternici, savurînd senzaţia dată de contactul cu părul scurt şi moale. Inima lui bătea cu putere, ca şi a ei. Îl privi surprinsă.

– Eu îţi fac asta?

– Asta... şi mult mai mult. Visez de atîta timp să te ţin în braţe. Am găsit la tine ceva ce n-am mai întîlnit pînă acum.

Ea simţea acelaşi lucru, dar era uimită că el o spusese cu voce tare. Apoi, orice gînd dispăru, cînd el o cuprinse în braţe...

Ochii lui albaştri o priveau pătrunzători.

– Ce-ţi trece prin căpşorul tău adorabil?

– Nu mă întreba.

– Dar aş vrea să ştiu ce gîndeşti.

– Ai fi surprins!

– Nu sînt chiar atît de sigur.

– Te porţi atît de straniu!

– Într-adevăr? Sîmbătă seară dau o petrecere. Aş vrea să vii şi tu.

Inima Vanessei se strînse de durere. Nu, nu se putea duce! Pentru nimic în lume. Numai ideea că o va vedea pe Rachel Maybury în casa lui, pe post de gazdă, îi era insuportabilă.

– N-am să vin, Nick, spuse ea, hotărîtă.

Îşi coborî privirea, ca el să nu-i vadă tulburarea.

– De ce? o întrebă el. Devenise furios. N-am mai întîlnit în viaţa mea o femeie atît de inconstantă.

– N-ai nici un drept să-mi vorbeşti astfel, Nick! Viaţa mea mă priveşte numai pe mine. N-am de gînd să vin la petrecerea ta. Nici tu, nici prietenii tăi nu veţi avea nevoie de mine. Rachel se pricepe de minune să fie sufletul unei petreceri, sînt sigură.

– Ce vrei să spui, Vanessa?

Ea nu-i răspunse.

– Vom discuta altădată. Acum vreau să-mi promiţi că vei veni la petrecere.

– Chiar crezi că invitaţia ta îmi face plăcere?

– De ce nu?

– Nu vin. E ultimul meu cuvînt.

– Şi dacă te conving?

– Nu vei reuşi. Nu mă poţi obliga să vin.

– Au auzit de convingerea prin forţă?

– Doar n-ai de gînd să-mi faci aşa ceva?

– Ba bine că nu!

Cu ochii larg deschişi, Vanessa urmărea văpaia de pasiune din privirea lui, din trupul înfierbîntat. Ridică încet capul şi-şi oferi buzele gurii lui.

El luă ce i se oferise, cu hotărîre şi pasiune dezlănţuită. Ea veni în întîmpinarea rugăminţii lui, răspunzîndu-i prin propria dorinţă imensă, pîrjolitoare.

Nick o mîngîie pe păr, cuprinzîndu-i cu palma ceafa delicată, ca pentru a o ţine captivă dorinţei lui, îmbrăţişînd-o foarte strîns, lipind-o de el. Ea îl prinse cu mîinile de umeri, într-o mişcare de întîmpinare şi supunere.

– Spui da? murmură el răguşit.

Ea dădu din cap.

– Spune-o tare! Promite-mi!

– Poate, o oră, şopti ea.

– Vei sta mai mult...

Se desprinse tulburată din braţele lui, speriată că ar putea rosti cu glas tare o declaraţie de dragoste.

– Pot să vin cu tine să-l luăm pe John de la şcoală?

– Chiar voiam să-ţi propun.

– Ai iubit-o mult pe soţia ta?

El o privi, uimit.

– Nu eşti obligat să-mi răspunzi.

– Da, Vanessa, mi-am iubit soţia. Însă întrebarea ta mă surprinde. Chiar crezi că m-aş fi căsătorit cu ea dacă n-aş fi iubit- o?

– Nu, bineînţeles. Iartă-mă. Îmi pare rău că ţi-am readus în memorie un lucru atît de trist.

– Ce-a fost mai greu a trecut. Poţi iubi de mai multe ori în viaţă, Vanessa, şi în diferite feluri.

Te iubesc, îşi spuse ea, coborîndu-şi privirile, de teamă ca el să nu-i poată citi sentimentele. *Şi nu voi mai iubi niciodată pe altcineva*. Brusc, i se revelă o altă imagine a lui, aceea a unui bărbat

sensibil, profund uman. Îşi pierduse soţia, femeia vieţii lui, şi ştiuse să facă faţă. Depăşise această dramă fără să-şi ruineze cariera. Şi-şi îndeplinea de minune rolul de tată.

Îl luă de mînă, iar el îi răspunse, strîngîndu-i mîna cu putere.

– Poate că nu sînt loial faţă de amintirea bietei Anne, însă sentimentele pe care le am faţă de viitoarea mea soţie sînt mai puternice decît tot ce am simţit vreodată.

Sub efectul durerii, faţa Vanessei se crispă. Îşi retrase mîna.

– Înseamnă că trebuie să te căsătoreşti cît de curînd posibil, murmură ea.

– Vei veni la nunta mea?

– Nu.

– Te vei răzgîndi, zîmbi el.

Vanessa strînse din dinţi. În timp ce lumea se năruia în jurul ei, Nick o privea liniştit, cu o figură impenetrabilă.

Capitolul 7

Elizabeth îşi examina nepoata cu un ochi critic.

– Arăţi splendid, draga mea! Mai întoarce-te o dată!

Vanessa mai făcu o piruetă, iar fusta i se învolbură, ca o corolă în culori strălucitoare.

– Perfect, perfect. Ai fi chiar mai frumoasă dacă n-ai avea aerul acesta sumbru.

Vanessa îşi coborî privirile.

– Buni, am impresia că merg la o înmormîntare, nu la o petrecere, mărturisi ea.

– De ce?

– Pentru că vine şi Rachel.

– Şi ce dacă? se miră bătrîna.

– Nu mă place deloc.

– Ce-ţi pasă ţie? Nick te-a invitat şi vrea să fii cu el, ăsta este esenţialul.

– Dar eu... îl iubesc! zise Vanessa.

– Ştiam, răspunse Elizabeth, blînd.

– Oh, buni, ce să fac? Ajută-mă!

– Draga mea, murmură bătrîna. Aş vrea să te pot ajuta... Nu pot însă decît să-ţi dau un sfat bun: nu te chinui singură, aşteaptă. Lucrurile evoluează adesea altfel decît am crede noi...

– Să stau liniştită şi să aştept ca Nick să se căsătorească cu Rachel? Ce coşmar!

– Ciudat, dar Nick nu mi-a vorbit nicidată despre o asemenea intenţie...

– Te rog, nu încerca să mă consolezi dîndu-mi false speranţe... Să ştii că, dacă se vor căsători, eu voi pleca de aici... N-aş putea suporta!

– Haide, draga mea, încearcă să priveşti lucrurile cu mai mult calm, îi spuse Elizabeth, pe

un ton încurajator. În cursul lungii mele vieţi, am învăţat un lucru foarte important: toate rănile se vindecă, chiar şi cele mai adînci. Uită-te la mine! La optzeci de ani, am luat-o de la capăt, şi sînt fericită. Buna mea prietenă Maggie mi-a propus să facem o croazieră în iarna aceasta, iar eu am acceptat!

Vanessa era surprinsă.

– O croazieră, la vîrsta ta! exclamă ea.

– De ce nu? Am invitat-o şi pe Allie. E grozav de bucuroasă.

– Bine cel puţin că va avea cine să aibă grijă de tine, zise Vanessa, răsuflînd uşurată. N-am deloc încredere în Maggie, e atît de frivolă. Încă se mai crede tînără!

Bătrîna zîmbi.

– Nu fii atît de severă, Vanessa. Maggie este o femeie minunată, şi foarte eficientă.

– Fie, admise ea. Însă Allie se va dovedi cu siguranţă mult mai rezonabilă şi vă va supraveghea pe amîndouă!

– Nu uita un lucru foarte important, zise Elizabeth, revenind la un ton serios. Eşti o Ross şi contez pe tine astă-seară, să nu ne faci numele de rîs. Nu te lăsa copleşită de tristeţe şi profită la

maximum de această sărbătoare.

– Voi încerca, buni, promise Vanessa.

Soneria telefonului răsună în holul înalt. Un minut mai tîrziu, Allie intră în cameră.

– Nick va veni să te ia în cinci minute, draga mea, o anunţă ea. Coboară iute şi distrează-te cît mai bine. Parc-ai fi o floare. Ai o rochie superbă. Vei fermeca, cu siguranţă, toţi invitaţii.

– Oh, unul singur mi-ar fi de ajuns, murmură ea cu tristeţe.

Le sărută pe fiecare pe cîte un obraz, apoi coborî în fugă treptele.

Ca de fiecare dată cînd urma să se întîlnească cu Nick, resimţi aceeaşi emoţie. O lăsau picioarele, aşa că se aşeză uşurată pe bancheta din faţă. Parcurseră în tăcere drumul spre casa iluminată feeric. Nick parcă maşina chiar în faţă şi opri motorul.

– Eşti pregătită? o întrebă, întorcîndu-se spre ea. Cred că nici nu mai e nevoie să-ţi spun cît de minunat arăţi. Alţii o vor face cu siguranţă mult mai bine.

– Cu toate astea, eu aş vrea să o aud de la tine.

O luă uşor de bărbie.

– Eşti mai frumoasă decît cea mai minunată dintre flori, Vanessa.

Ea rîse şi clătină din cap.

– Mulţumesc! Fără îndoială, cu acest gen de complimente trebuie s-o fi dat gata şi pe bunica mea!

– Dar asupra ta nu au nici un efect?

– Haide, Nick, nu încerca să mă atragi iar pe un teren periculos. E inutil. Am hotărît că astă-seară voi fi calmă şi senină.

– Dar cu toate astea tremuri!

– Să intrăm, zise ea, schimbînd vorba.

– Ai dreptate, sîntem aşteptaţi. Prietenii mei îţi vor plăcea, sînt sigur.

În salonul cel mare, Nick făcuse cîteva transformări, dînd camerei, altădată uşor solemnă, un aspect mai simplu şi mai intim. Adăugase cîteva decoraţiuni în stil modern, reuşind să îngemăneze într-o armonie perfectă noile elemente cu vechiul mobilier. Vanessa examină totul cu atenţie, dar nu găsi nimic de criticat. Nicăieri nu găsi vreun obiect lipsit de gust. Culorile proaspete, luminoase, ale noului tapet dădeau senzaţia de spaţiu. Într-un colţ, perne enorme, îmbrăcate în mătase, aşezate în jurul unei mese orientale,

dădeau o notă originală întregului ansamblu. Devenise într-adevăr căminul lui Nick Retford; pretutindeni se simţea amprenta lui. Dar ştiuse să-i respecte vechea frumuseţe, iar Vanessa se gîndi pentru o clipă la bunicul ei. Fără îndoială, ar fi apreciat cum se cuvine noua înfăţişare a casei...

Nick părea să aştepte nerăbdător verdictul ei.

– Ei? întrebă el. Ce crezi?

– Părerea mea nu are nici o importanţă!

– Haide, Vanessa. Chiar trebuie să mă lupt de fiecare dată cu tine pentru a-ţi afla gîndurile? Vreau să-ţi ştiu părerea. Spune-mi-o!

– Ei bine, bunicul meu te-ar fi felicitat cu siguranţă pentru tot ce ai făcut. Şi mie îmi place, să ştii. Este tot vechea mea casă, numai că a căpătat ceva în plus.

– Ce straniu vorbeşti, murmură el. S-ar zice că eşti îndrăgostită.

– Cine ştie? zîmbi Vanessa. Nu vrei să mă prezinţi prietenilor tăi?

– De acord, zise Nick, dezinvolt. Vor fi încîntaţi să te cunoască, mai ales dragul de Tony!

Sosirea Vanessei provocă, într-adevăr, un

murmur de entuziasm printre prietenii lui Nick. În cîteva secunde, ea fu înconjurată de un grup de tineri surîzători. Frumuseţea ei avusese asupra lor un efect imediat şi incontestabil! În cîteva secunde, se şi văzu instalată într-un fotoliu, cu o cupă de şampanie în mînă. Trei dintre cei mai buni prieteni ai lui Nick îi stăteau în preajmă.

Într-un final, îşi dădu seama că, de fapt, se simţea foarte bine. Interlocutorii erau agreabili, iar ei îi făcea plăcere să le citească în ochi reflectarea farmecului ei. Pentru prima oară după cîteva luni bune, se simţea în largul ei şi foarte sigură pe sine.

Nick era foarte absorbit de rolul lui de gazdă. Îi primea pe ultimii veniţi, trecea de la un grup la altul, avea un cuvînt amabil şi atent pentru fiecare. Vanessa îl observa, din timp în timp. El îşi dădu repede seama şi-i surprinse de cîteva ori privirea.

Aşa cum o prevenise Nick, Tony era cel mai înfocat dintre admiratorii ei. După ce au dansat împreună, au ieşit pe terasă, să ia aer. Aplecîndu-se pe balustradă, au început să pălăvrăgească. Tony avea mult umor, iar Vanessa se distra de minune.

Rachel îşi făcu intrarea o oră mai tîrziu. Venise cu un grup de pieteni. Foarte fardată, purta o rochie neagră, de mătase, strînsă în talie cu o centură argintie. Avea la gît un şirag de perle, foarte fine, iar degetele lungi erau pline de inele strălucitoare. Nick se îndreptă spre ea, să o salute, şi o sărută pe ambii obraji, ca şi pe celelalte trei femei care o însoţeau. Vanessa simţi cum o cuprinde gelozia.

– Ei, a venit Rachel, zise Tony. O cunoşti?

– Da, ne-am mai întîlnit, zise Vanessa, strîmbîndu-se.

– Văd că eşti de aceeaşi părere cu mine, zîmbi el. Nici tu n-o placi prea tare! Mă întreb ce a putut să găsească Nick la ea, cu excepţia frumuseţii ei.

– Cred că ştii că urmează să se căsătorească în curînd.

Lui Tony era să-i cadă paharul din mînă.

– Cum?

– Aşa am auzit... zvonuri, zise Vanessa, uşurată de reacţia lui.

– Nu se poate! exclamă el, indignat. Mi-ar fi spus! Sînt cel mai bun prieten al lui. Ne cunoaştem din şcoală!

– Trebuie să fie o greşeală, probabil. Ai cunoscut-o pe prima soţie a lui Nick?

– Bineînţeles. Anne era o femeie minunată. Bietul Nick, a trecut printr-un adevărat coşmar. Nu mi-l pot imagina alături de Rachel... Dar am vorbit destul despre alţii. Ce-ai zice să ne întoarcem să dansăm?

O conduse spre ringul de dans. Era clar că era pe cale să se îndrăgostească de ea...

– Ce-ai zice de o croazieră pe mare? îi propuse el. Am un iaht drăguţ care dormitează în port.

Vanessei îi plăcea să navigheze, dar se abţinu să i-o spună. În timp ce se învîrteau printre alte cupluri care dansau, rîsul femeii le ajunse la urechi:

– Cît de fericită este Rachel, îi spuse ea partenerului ei.

Tony tresări.

– Ai auzit? o întrebă el pe Vanessa. Crezi că tocmai au aflat şi ceilalţi vestea pe care mi-ai spus-o mie? Nu. Nu pot să cred una ca asta. Nick mi-ar fi spus mie mai întîi.

Cu inima strînsă fata nu ştiu ce să-i răspundă.

– Ah, uite-l, vine spre noi. Am să-l determin să recunoască imediat adevărul!

Însă Nick nu-i lăsă vreme nici să deschidă gura.

– Haide, Tony, nu ai dreptul să o acaparezi într-atît pe Vanessa! zise el cuprinzînd-o uşor pe după umeri. Lasă această plăcere stăpînului casei!

– Deci nu-mi rămîne decît să-mi înec amarul în băutură! spuse tînărul, retrăgîndu-se de bunăvoie. Vanessa, rămîne stabilit pentru mîine, de acord?

– Da, Tony, zîmbi ea, hotărîndu-se pe loc.

Oricum, dacă Nick juca un joc dublu de ce n-ar fi făcut-o şi ea?

– Despre ce e vorba? o întrebă el încruntat.

– Tony m-a invitat la o plimbare cu iahtul lui.

– Şi nu ţi-e teamă? Nenorocita aia de ambarcaţiune rămîne tot timpul în pană.

– Pari iritat, Nick, insinuă Vanessa.

El ridică din umeri fără să-i răspundă.

– Cum se face că ai părăsit-o pe Rachel?

– Nu este singură. Bunul ei prieten Ronald are grijă de ea.

Începură să danseze tăcuţi. Cu o privire

pierdută, Vanessa încerca să-şi pună ordine în gînduri.

– Buni vrea să facă în această iarnă o croazieră de şase luni, îl anunţă ea deodată. M-am gîndit să merg şi eu cu ea.

Faţa lui frumoasă se crispă.

– Cînd te-ai hotărît?

– De fapt... chiar acum, mărturisi ea. Îmi place foarte mult să călătoresc.

– Cu toate acestea nu pari prea entuziasmată, remarcă el. De ce ai acest aer trist?

– N-o să reuşim niciodată să ne înţelegem.

– Singurul mod de a reuşi să fim de acord este să te sărut. Îţi schimbi starea de spirit de la un moment la altul, Vanessa. Pari nefericită. Spune-mi, de ce?

În loc să-i răspundă, ea îşi plecă pleoapele şi se lipi de el. Tăcu. Cuvintele erau inutile. El o strînse cu putere în braţe iar Vanessa simţi cum un fior prelung îi cobora de-a lungul spatelui. El îi sărută întîi vîrful nasului, fără să ia în seamă încercarea ei de a protesta. Cînd ea închise ochii, el îi sărută uşor pleoapele, înainte ca buzele lui să coboare spre ale ei. Sărutul lui fierbinte o surprinse la început şi fu mirată să constate că îi

răspundea. O mîngîie uşor pe spate, iar gura lui răspîndea în ea curenţi de pasiune. Era imposibil ca el să nu-şi dea seama ce simţea ea. Nu putea fi chiar atît de orb! Înlănţuită de braţele lui îşi uita toate angoasele. Ar fi vrut să rămînă acolo pînă la sfîrşitul vieţii.

– Vanessa? murmură el.

Ea se crispă. Probabil că urma să-i spună că o considera prostuţă şi copilăroasă...

– Nu-mi spune nimic, îl rugă ea.

– Voiam numai să-ţi zic că pielea ţi-e moale ca mătasea, îi şopti el, mîngîind-o uşor pe spatele gol.

– Nick! murmură ea.

Vocea veselă a lui Tony răsună aproape de a ei, eliberînd-o.

– Haide, Nick, e cazul să-mi înapoiezi partenera. Ca o gazdă perfectă ce eşti, trebuie să te ocupi şi de ceilalţi invitaţi.

Nick acceptă surîzînd şi îi cedă locul vechiului său prieten.

– Fii atentă, Vanessa, zise el în timp ce se îndepărta, tipul ăsta e periculos. Ca orice arhitect este în stare să elaboreze un plan extrem de complicat pentru a-şi atinge scopul.

Tony izbucni în rîs.

– Nick a călcat pe urmele tatălui său intrînd în lumea baroului, îi explică el Vanessei. Eu m-am îndreptat spre arhitectură pentru a aplana o veche ceartă din familia mea; mama voia să devin medic, iar tata bancher. Aşa că am rezolvat problema în stilul meu!

Vanessa zîmbi, destinsă.

– Ce petrecere minunată! Nick ştie să-şi primească oaspeţii. Iar casa este minunat decorată.

– Da, consimţi Vanessa, distrată.

Nick dansa acum cu Rachel. Figura femeii, de obicei impenetrabilă, se animase ca prin farmec atunci cînd Nick o luase în braţe. Tony nu se mai oprea din vorbit, însă Vanessa nu-l mai asculta. Nu avea ochi decît pentru Nick.

Niciodată nu i se mai păruse atît de atrăgător ca în acea seară şi îi părea din ce în ce mai îndepărtat şi mai inaccesibil. Suferinţa, ca o otravă i se insinua din nou în adîncul inimii. Ar fi vrut să plece, însă mîndria o împiedica; trebuia să rămînă şi să facă faţă pînă la sfîrşit.

Prietenii lui Nick erau fermecători şi interesanţi, iar compania lor îi făcea plăcere.

Masa a fost delicioasă. Vanessa era aşezată lîngă Tony, iar Nick de cealaltă parte a mesei, în faţa ei. Ea se strădui să-i evite cu grijă privirea. Din timp în timp, el se amesteca în discuţia lor. Erau la desert cînd ea începu să-i povestească lui Tony despre proiectele ei de călătorie.

– O să-ţi prindă foarte bine! zise Nick.

Vanessa simţi că-i îngheaţă inima. Nici nu-l interesa că ea pleca. Avea acum şi dovada.

Restul serii trecu ca într-un vis. O durea cumplit capul. Cînd unii dintre invitaţi începură să plece, Nick se îndreptă spre ea.

– Te conduc, îi spuse el.

– Pot foarte bine să mă întorc pe jos!

– Nici vorbă, zise el luînd-o de braţ. Vanessa ridică privirea. Rachel, aflată în prag, îi arunca o privire încărcată de venin.

– Nu o conduci pe Rachel?

– A venit cu maşina ei.

Tony se apropie să-şi ia la revedere şi să reînnoiască învitaţia pentru duminică.

– L-ai fermecat, remarcă Nick pe un ton sec.

– Pari supărat! se miră Vanessa. M-am comportat cum nu trebuie?

– Nu, nu, dimpotrivă. Ai fost minunată. Bunica

ta ar fi fost mîndră de tine, dacă te-ar fi putut vedea.

Rachel se îndreptă şi ea spre ei. Nu-i adresă nici un cuvînt rivalei ei, ci doar îl îmbrăţişă pe Nick, tandră.

– Pe mine, îi spuse ea îndepărtîndu-se. Vanessa îşi muşcă buzele, dar se abţinu să facă vreun comentariu.

Plecaseră şi ultimii invitaţi. Rămăseseră numai ei doi în camera mare şi goală.

– Hai să mergem pe jos pînă la pavilion.

– Nu pot să-mi iau un asemenea risc cu tine! protestă ea.

– Haide, puţin curaj! Mersul pe jos te va destinde.

– N-am nevoie să mă destind, zise ea, urmîndu-l totuşi. Începură să meargă în linişte. Vanessa privi cerul, melancolică; era de un albastru sumbru şi pur, împînzit de stele. Parcul se întindea în jurul lor ca o junglă înmiresmată iar pavilionul părea teribil de îndepărtat. Nick îşi trecuse o mînă în jurul taliei ei.

– Nick, murmură ea, chiar te vei căsători de Anul Nou?

– Da, îi răspunse el cu simplitate.

Cruzimea răspunsului lui îi sfîşie inima.

– Aş vrea să-ţi spun ceva, atunci. N-ai fost corect cu mine. Atunci de ce m-ai sărutat?

– Vanessa, eşti adorabilă, zise el izbucnind în rîs.

Furioasă, ea se eliberă din strînsoare.

– Te-ai purtat mizerabil, strigă ea.

Începu să alerge spre casă ca şi cum ar fi fost urmărită de un diavol. Vedea cu uşurare cum se apropia din ce în ce mai mult de pavilion. Deodată, o mînă puternică o reţinu.

– Nu, strigă ea cu vocea tremurătoare, în timp ce Nick o obliga să se întoarcă cu faţa spre el.

Ea se trezi strînsă cu putere în braţe, fremătînd de dorinţă. Se strînse la pieptul lui, lăsîndu-se în voia pasiunii. Buzele li se uniră într-un sărut arzător, pătimaş. Mîinile Vanessei se încolăciră în jurul cefei lui puternice, atrăgîndu-l spre ea cu o violenţă aproape disperată. Şi Nick părea dominat de o emoţie intensă; o lipi de el ca şi cum s-ar fi temut ca ea să nu-i scape din nou.

Vanessa era vag conştientă că-şi pierduse orice reţinere, fiind gata să cedeze pasiunii lui arzătoare. Nick a fost cel care a reacţionat

primul: îi cuprinse braţele, îndepărtînd-o de el aproape brutal. Ea se simţi deodată cumplit de umilită.

– Să nu spui nimic! îi spuse ea. Acest sărut a fost ultima mea greşeală; n-o să i se mai întîmple niciodată!

S-au despărţit fără să-şi mai spună vreun cuvînt, fără să-şi ia la revedere. Vanessa se îndepărtă cu repeziciune, ducînd cu ea dragostea ei imposibilă, ca o povară grea şi dureroasă.

A doua zi dimineaţă, soarele, care ardea deja cu putere, inundă parcul cu o lumină orbitoare. Stînd la fereastră, Vanessa aştepta sosirea lui Tony cînd o văzu pe Rachel trecînd prin faţa casei, la volanul maşinii sale. Închise ochii şi respiră adînc, încercînd să-şi calmeze bătăile inimii. Întorsese acum prima pagină importantă din viaţa ei. Elizabeth avusese dreptate: experienţele dureroase sînt adesea benefice. Înţelesese acum că viaţa nu însemna o grădină de

trandafiri şi era hotărîtă să lupte pentru a o face cît mai bună. Poate că într-o zi va avea şi ea dreptul la fericire...

Capitolul 8

Vanessa, încărcată cu o mulţime de pachete, îşi croia cu dificultate drum pe trotuarul înţesat de lume. Îşi alesese prost momentul pentru a merge la cumpărături; era ora la care se închideau birourile, iar oamenii, grăbiţi să se întoarcă acasă, o împingeau din toate părţile. Din fericire, reuşise să-şi parcheze maşina în apropierea magazinului. Trecînd prin faţa chioşcului de ziare, aruncă o privire distrată asupra ediţiei de prînz, expusă pe

un perete. Înlemni deodată, gata-gata să scape din mîini pachetele. Pe prima pagină, un titlu cu litere mari şi roşii anunţa: „Ultima oră: un tînăr îşi atacă avocatul cu lovituri de cuţit."

Inima i se opri în loc; era vorba de Nick, era sigură! Un presentiment sinistru o copleşi şi rămase pe loc, paralizată. O remarcă furioasă a unui bărbat căruia îi blocaşe drumul o făcu să se mişte. Se îndreptă grăbită spre ziar şi citi rapid articolul, sub privirile nemulţumite ale vînzătorului. Ziaristul relata cu simplitate incidentul, fără să dea prea multe detalii. Atentatul avusese loc la ieşirea din tribunal. Se stabilise că nu fusese de fapt îndreptat spre Dominic Retford – deci despre el era vorba! – ci contra inspectorului George Lennox, care îl însoţea. Tînărul delicvent părăsise de curînd un spital psihiatric. Nick, intuind pericolul, se interpusese între ei, chiar la timp, iar inspectorul scăpase nevătămat. Dar Nick fusese rănit la braţul drept şi la umăr. Fusese transportat la spital şi, după ce primise îngrijirile necesare, i se permisese să se întoarcă acasă.

Tulburată, Vanessa rămase pe loc, nehotărîtă. Gîndurile i se succedau în minte într-un ritm infernal. Aparent, Nick era în afara oricărui pericol,

însă ea nu putea crede pînă ce nu-l vedea cu ochii ei. Incertitudinea o chinuia. Se gîndi la John şi imaginea lui o determină să ia o hotărîre. Trebuia să-l vadă, şi încă repede! Dacă aflase, era, probabil, într-o stare groaznică. E adevărat că doamna Stevenson era lîngă el, pentru a-l consola, însă ea era prietena lui, şi el avea nevoie de ea. În asemenea împrejurări, neînţelegerile ei cu Nick nu mai contau. Sentimentele profunde îi impuneau să alerge spre el şi nimic, nici chiar orgoliul, n-o putea împiedica să-l vadă. Suferea ca şi cum, lovindu-l pe Nick, tînărul fără minte ar fi rănit-o şi pe ea.

Cu inima bătîndu-i cu putere, se îndreptă spre maşină şi se urcă la volan. Şi cînd se gîndea că în timp ce această dramă avea loc, ea tocmai îşi cumpăra, fericită, haine pentru croazieră! Ar fi putut să-l omoare! La acest gînd, valuri de sudori reci o asaltară. Demară rapid şi, încercînd să se stăpînească, se concentră asupra drumului: circulaţia era foarte aglomerată şi nu-şi putea permite să fie distrată. Odată ajunsă pe autostradă, apăsă pe accelerator. Nu-şi putea scoate din minte imaginea lui Nick, rănit, în pericol de moarte...

Ajunse în sfîrşit acasă la el; opri chiar la intrare, cu un scrîşnet de frîne.

Rămase nemişcată cîteva clipe, cu privirea aţintită spre uşa enormă, deschisă. Îi era teamă. Pentru prima oară, rămase oarbă la frumuseţea casei; nu se gîndea decît la Nick. Coborî din maşină şi urcă în fugă treptele. John ieşi din sufragerie şi i se aruncă în braţe.

Inima Vanessei bătea nebuneşte. Îl mîngîie pe păr, făcîndu-l să o privească în ochi.

– Unde este tata, dragul meu?

– A fost rănit cu cuţitul! Cineva a vrut să-l omoare! strigă el, tremurînd. Poate că a murit!

– Nu, nu, protestă Vanessa. Nu se poate să i se fi întîmplat ceva atît de cumplit.

– Ştiu eu, Vanessa, e rănit! Scrie în toate ziarele!

Doamna Stevenson apăru în capătul culoarului.

– Domnişoară Ross!

– Unde este domnul Retford?

– Tocmai a telefonat. Va sosi în curînd. Se simte bine. Am încercat să-l liniştesc pe John, dar nu reuşesc deloc!

– Vezi, zise Vanessa, aplecîndu-se spre băiat.

N-ai de ce să te temi!

– Vreau să-l văd pe tata! gemu el. Rămîi cu mine, Vanessa.

– Bineînţeles, murmură ea. Vom aştepta împreună. Bunica mea a aflat? o întrebă ea pe guvernantă.

– Da, a telefonat mai devreme, foarte îngrijorată. Bineînţeles, după ce m-a sunat domnul Retford, am căutat-o imediat, să o liniştesc.

– Hai să ne aşezăm pe trepte şi să-l aşteptăm, propuse John. Mă cam doare inima.

– Linişteşte-te, dragul meu. Tata a telefonat că totul e în ordine.

– Da, dar aş vrea să fie aici, zise copilul, clătinînd din cap. Mă simt pierdut fără el...

– Şi eu, murmură Vanessa.

– Vrei să spui că şi tu îl iubeşti, la fel de mult ca şi mine? se miră puştiul.

Ochii Vanessei se umplură de lacrimi; ea continuă, cu greu:

– Da, bineînţeles, reuşi ea să-i răspundă. Acum aşează-te aici, lîngă mine. Tata va sosi curînd.

O chemă pe doamna Stevenson.

– Poţi telefona la pavilion, să-i spui bunicii că-l

aştept aici pe Nick, împreună cu John?

– Bineînţeles. Imediat. Mă bucur că aţi venit. Nu mai ştiam ce să fac să-l liniştesc pe John.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd Nick sosi acasă, îi găsi pe John şi pe Vanessa aşezaţi pe trepte, mînă în mînă.

De cum coborî din maşină, copilul ţîşni spre el.

– Tată! Tată! Eşti bine?

– N-am păţit nimic grav, răspunse el, luîndu-l pe John în braţe.

Vanessa se ridicase şi ea, însă rămăsese cîţiva paşi înapoi. El întoarse capul spre ea şi-i întîlni privirea. Deodată, orice urmă de mîndrie o părăsi şi alergă spre el, fericită.

– Oh, Nick, ne-a fost atît de teamă!

El întinse mîna şi o mîngîie tandru pe obraji. Ochii îi străluceau.

– Ai aflat din ziare?

– Da, eram în oraş. Am avut un şoc groaznic.

– Şi ai venit aici într-un suflet, să ai grijă de John... Îţi mulţumesc, Vanessa.

Doamna Stevenson apăru în capul scărilor. Nick îi zîmbi larg.

– Sînt întreg, Stevie!

– Oh, domnule Retford, exclamă ea, încercînd

cu greu să-şi stăpînească lacrimile.

– Trebuie să mă schimb. Nu durează decît un minut.

– Imediat vă aduc o cămaşă curată, zise Stevie, intrînd grăbită în casă.

John şi Vanessa rămaseră pe trepte, încă uşor derutaţi.

Nick o privi cu atenţie.

– Nu te-am mai văzut niciodată atît de palidă. Parc-ai fi o statuie de marmură.

– Vanessa te iubeşte tot atît de mult ca şi mine! zise John. Am fost foarte îngrijoraţi.

– Adevărat, Vanessa?

Ea ridică încet capul şi-şi cufundă privirea într-a lui.

– Da, Nick, te iubesc.

– Şi vei pleca la celălalt capăt al lumii, în croazieră?

– Am crezut că tu vrei să plec...

El ridică din umeri.

– Ei, doar n-o să rămînem aici, în uşă! Mergeţi în salon. Fac un duş, mă schimb şi vin imediat.

– Pot veni şi eu cu tine, tată?

– Nu, tu stai aici, să-i ţii de urît Vanessei.

Se întoarse spre ea.

– Rămîi la noi la masă?

– Da! Da! exclamă John, încîntat.

– Bine. Hai să-i dăm un telefon lui buni. Ai să-i poţi spune chiar tu că tata e bine; va fi foarte mulţumită!

Nick urcă treptele două cîte două; un zîmbet larg îi flutura pe buze.

Au luat masa împreună, în linişte, povestind din cînd în cînd întîmplări ale altora. După atîtea emoţii, Vanessei i se părea că totul era ireal. Încerca să ghicească la ce se putea gîndi Nick.

La scurt timp după cină, ea îl duse pe John la culcare. Îl înveli cu grijă, apoi îl sărută pe obraz.

– Somn uşor, micuţule!

– Ce ciudat, murmură el, mă simt atît de obosit! Ce fericit sînt că-l iubeşti pe tata...

Vanessa surîse cu tristeţe.

– Dar nu sînt singura, ştii.

– Poate, îi răspunse el, dar cu tine e altceva...

Se opri în uşa salonului, încercînd să-şi liniştească bătăile rapide ale inimii. Respiră adînc şi intră cu paşi hotărîţi. Camera era goală. Ieşi pe terasă, unde briza aducea cu ea parfumul dulce al florilor. Nick stătea acolo, sprijinit de balustradă. Auzindu-i paşii, se întoarse spre ea.

– Ce faci aici?

– Te aşteptam.

I se aruncă în braţe. Îşi lipi capul de pieptul lui, cu atenţie, să nu-i atingă umărul rănit.

– Te doare?

– Nu, Vanessa, mă simt bine. Am aşteptat atît clipa asta!... Nu mai pleci în călătorie, nu-i aşa?

– Nu cred...

– N-am să te las *eu* să pleci! Te vreau numai a mea.

O strînse cu mai multă putere în braţe.

– Vanessa... Orice ai fi gîndit, să ştii că n-am avut niciodată de gînd să mă însor cu Rachel.

– Şi eu care credeam că o considerai femeia ideală...

– Şi nu ţi-ai dat seama că mă simţeam atras de altcineva. Cineva foarte diferit...

– De mine?

– Ai un fel de a te exprima de-a dreptul extraordinar. Da, de tine.

– Eşti sigur că nu încerci să alegi, de fapt, mama cea mai potrivită pentru John?

– Nu, Vanessa. Cînd fac o asemenea alegere, mă gîndesc în primul rînd la mine. E adevărat că şi John va fi foarte fericit.

– Nick... De ce m-ai chinuit aşa?

– Iartă-mă. Voiam să te învăţ cum se trăieşte...

– Ai fost atît de dur!

Îşi trecu o mînă prin părul ei. În adîncul parcului, privighetorile îşi începeau concertul nocturn.

– Închide ochii, Vanessa, uită tot ce-a fost...

Vanessa se lăsă în voia lui. Rămaseră îmbrăţişaţi, legănaţi de cîntecul păsărilor.

Ea îşi ridică încet capul.

– Te-ai gîndit vreodată că aş putea să mă mărit cu tine numai ca să pot recupera *Lebedele*? îl tachină ea.

– Nu, Vanessa, eşti prea mîndră pentru asta. Şi, oricum, nu te-am cerut încă de nevastă!

– Păi, atunci fă-o!

– Mărită-te cu mine, Vanessa, murmură el. Cît mai curînd posibil...

– Da, Nick, cît mai curînd, repetă ea.

Îi cuprinse faţa între mîinile lui şi o trase spre el.

– Sînt gata să-ţi ofer totul, Vanessa.

– Sărută-mă, şopti ea. Nu-mi mai doresc nimic altceva...

Numai ţîrîitul telefonului, prelung şi insistent, reuşi să-i despartă.

– Ar trebui să te duci să răspunzi, zise Vanessa. Cu o mînă tremurătoare, încerca să-şi aranjeze părul răvăşit.

– Te poţi duce şi tu, îi zîmbi el. Casa aceasta este şi casa ta.

Îl privi cu ochii strălucind de bucurie. O tăcere scurtă se lăsă, mai încărcată de semnificaţii decît orice declaraţie de dragoste.

Telefonul suna încă, iar Vanessa alergă să răspundă. Fericirea era din nou stăpînă la *Lebede,* iar Elizabeth a fost prima care a aflat-o.

Sfîrşit